

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๓๓๔ พฤษภาคม ๒๕๖๑

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

ประชาธิปไตย "สาม เส้า"

๑ ตรงตามสัจจะทั้ง ศาสตร์
หนึ่ง"กษัตริย์"-สอง"ประชา" ฝึกเข้า
ผนวกสามอีก"วิญญูณ์" "อำนาจร่วม" กันเฮย
ยอด"อธิปไตย"สามเส้า จิตไซร์เป็นประธาน

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

สงวนลิขสิทธิ์
๒๕๖๐/๐๕/๒๖๗

ชุดท่ออกซ์ ฟารินควาน

เศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

สุขภาพพึ่งตน

- > ทำความสะอาดง่าย ใช้สะดวก ผึ่งแห้งเร็ว ไม่ขึ้นรา
- > ขวดกลมจับถนัดมือขณะใช้
- > พิเศษด้วยสายสวน Medical Grade
สายนิ่ม ปลายมน วาล์วสีเขียว ปิด-เปิดสะดวก
- > ฝาขวดมีปลายยื่น สวมเข้ากับสายดีที่อกซ์ได้แน่น น้ำไม่ซึมหยด
- > ฝาแยกออกจากตัวขวดได้ สะบัดน้ำออกจากสายได้ง่าย
- > ขวดมีสเกลบอกปริมาตร เพื่อการสวนที่เหมาะสม
- > เปลี่ยนสายสวนใหม่ได้เสมอ โดยซื้อเฉพาะสายสวน (ไม่ต้องซื้อขวดใหม่ เพื่อการประหยัด)
- > ใช้อุปกรณ์ประกอบขวดดีที่อกซ์ด้วยตนเอง เพื่อการประหยัดยิ่งขึ้น

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

0 2733 6670

0 2733 4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ **สมศักดิ์ ยินดีรัมย์** 08 2345 3648

มาลัยทิพย์ โภคาพันธ์ 09 0828 2728

● จัดส่งสินค้าภายใน 7 วันหลังโอนเงิน ●

farinkwan@gmail.com

ประชาธิปไตยสามเส้า

(๑) ทุกชาติต่างเลือกเพื่อน
เป็นระบอบการปกครอง
การเมืองเศรษฐกิจสนอง
โชค-เคราะห์ชาติใดได้

(๒) “อธิปไตย”อำนาจอันนี้
ปฤชนหลงกันตั้ง
ต่างสร้าง“ใส่ตน”หวัง
ลาภยศยกย่องเย้า

(๓) เชิญศึกษาเถิดถ้วน
“ไทยนิยม”อย่างราชา
“อภิบาล”สุดวิเศษหา
คือ“อธิปไตย”สามเส้า

(๔) ตรงตามลัจจะทั้ง
หนึ่ง“กษัตริย์”-สอง“ประชา”
ผนวกสามอีก“วิญญาณ์”
ยอด“อธิปไตย”สามเส้า

(๕) ใ้พาล“รวบอำนาจ”ไว้
สิทธิ์ประชาแต่ละคน
แก่เราที่เขายล
มิใช่เราอยากได้

(๖) ตามลัจต้อง“รับใช้”..
แล้วประชาแต่ละคน
ลาภยศยกย่องชน
หาก“อภิบาล”วิสุทธิไซ้

(๗) ยิ่งใครได้สัมผัสซึ่ง
ศาสตร์พระราชไทย
หา“ประชาธิปไตย”ใด
คือ“อธิปไตยสามเส้า”

ครรรลอง
ประเทศไ้
ชนรัฐ ตนแ
ต่างชั้นกันเอน

คือพลัง
พระเจ้า
เป็นใหญ่
ยั่วให้แรงคิก

ตำรา
รัชชแก้
ใดเปรียบ ได้เลย
เทิดเกล้าคนสยาม

ศาสตร์
ผนึกเข้า
“อำนาจร่วม” กันเฮย
จิตไซ้เป็นประธาน

ใน“ตน”
มอบให้
เขารื่น ชมเอง
แย่งยึดมาครอง

ปวงชน”
จักให้
มาข่ม ได้ฤฯ
วิศิษฎ์แท้จึงจริง

ตรึงใจ
ที่แก้
ไปเปรียบ ได้เลย
วิเศษให้ไทยสยาม

“สไมย์ จำปานแพง”

ประชาธิปไตยสามเส้า

ในสงครามแย่งชิงอำนาจรัฐ พ่อครูประกาศชัดว่า หนูนับถือครอบครัวบ้านเมืองต่อไป พลันก็มีเสียงสะท้อนกลับมาอย่างดุเดือดเลือดพล่านว่า

“กูถือว่า..กลุ่มสันตือโคก! ลัทธิเหล่านี้ไม่ใช่พระครับ! เป็นกลุ่มลัทธิ! สันตินแปลกๆ ที่บ่งบอกสันดานตนเอง! สนับสนุนรัฐบาลโจร คสช. นี้ครับ ถ้ามจริง ๆ วะ.. ไอ้เทือก! ไอ้ตุ๋! ให้อันไหนวะ..๕๕๕๕

...พระสันตือนโคกหนูนเผด็จการเหี้ย - Oms

...ไอ้เนรคุณ พ่อแม่ไม่มีหนูน ไปหนุนโจร-แดง ดีเด็ด!

...นายรัก รักพงษ์ เจ้าลัทธิสันตือโคก เป็นมิชฉาปฏิริ

เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ เห็นผิดเป็นชอบ- Varang

...จะมีแต่คนที่มืดบอดเท่านั้นที่นับถือพระเฝ้าฯ เหล่านี้!! Boonchai ..นิกายอุบาทว์- ฌรงศฤทธิ ฯลฯ”

เหตุผลสำคัญที่พ่อครูมั่นใจว่า ประชาธิปไตยเมืองไทยกำลังวิวัฒนาการเข้าไปสู่ความเจริญงอกงามอย่างแท้จริงเพราะ ... “อาตมากำลังเสนอการเมืองประชาธิปไตยที่มีคุณลักษณะดีที่สุดในต้องมีสามเส้าคือ **“กษัตริย์-ประชาชน-และวิญญาน”** ซึ่งอาตมาก็เชื่อว่า ความเจริญของโลกุตรธรรมของประเทศไทย ที่มีโลกุตรธรรมฝังรากเป็นหลักของประเทศ มีองค์ประกอบของกษัตริย์ ประชาชน วิญญานสามเส้าพร้อมแล้ว ประเทศไทยนั้นก็แล้วแต่ที่มีศาสนาเป็นประชาธิปไตยแบบ **“เทวนิยม”** ที่เน้นศรัทธาไม่เข้าขั้น **“อเทวนิยม”** ก็เป็นประชาธิปไตยที่ขาดความเป็นจิตวิญญานที่ประกอบไปด้วยปัญญา

วิญญานเป็นประธานของสิ่งทั้งปวง จะเป็นตัวขับเคลื่อนให้เกิดได้ทั้งความเสื่อมและความเจริญ เกิดได้ทั้งผลดีและผลชั่ว ถ้าคนไหนมีจิตวิญญานที่เป็นโลกียะต่ำชั่ว มันก็เป็นประธานของคนคนนั้น จะซับซ้อนมีเล่ห์เหลี่ยมสูง เอาเปรียบเอาเปรียบคนอื่น ๆ ไม่กล้าทำอะไร มนุษย์ก็สร้างทำแบบนี้มาแล้ว มีตัวอย่างเยอะแยะ

ถ้าเชื่อว่าคนที่เข้าใจจักรวาลนี้ให้ดี แล้วก็มาสร้างจิตวิญญานขึ้นใหม่ให้เกิดพลัง เกิดประธานหัวหน้าที่ดี ก็ทำให้จิตวิญญานนี้ดี คนสามารถสร้าง

ให้วิญญานเจริญขึ้นมาได้ จิตวิญญานจึงเป็นตัวยิ่งใหญ่ที่สุด มนุษยชาติต้องมีจิตวิญญาน ประชาชนแต่ละคนก็มีจิตวิญญาน คุณสมบัติคุณธรรมของจิตวิญญานแต่ละคน ไม่ว่าจะ เป็นกษัตริย์หรือประชาชน ก็ต้องพัฒนาให้เป็นจิตวิญญานที่ประเสริฐที่สุด เป็นจิตวิญญานขั้นสูงถึงโลกุตระให้ได้

ประชาธิปไตยขาเดียว หมายถึงประชาธิปไตยที่ไม่ได้เรียนรู้ถึงวิญญาน ไม่ได้มีบทศึกษาอบรมจิตวิญญาน และไม่มีกษัตริย์ มีแต่ความเป็นประชาชน แล้วก็เลือกเอาประชาชนคนไหนขึ้นมาเป็นรัฐาธิปัตย์บริหาร เหมือนที่เป็นในโลกนี้ จึงไม่มีระบบที่จะเชื่อมต่อไปเรื่อย ๆ ถ่ายทอดสร้างสรรทางจิตวิญญาน ไม่น่าจึงจิตวิญญาน ใครมีพลังอำนาจมากกว่า ที่จะใช้ชื่อเสียง เงินทุน อิทธิพล ให้คนอื่นเกรงกลัวจนเขายกให้ ทาคะแนนเสียงได้ ผู้นั้นก็ได้ไปอย่างที่เราเห็น เพราะฉะนั้นประชาธิปไตยขาเดียวนี้เป็นทุนนิยม ๑๐๐% แถมยังถูกรอบงำด้วยโลกธรรมที่ใช้ลาภ-ยศ-สรรเสริญ ยกย่องเชิดชูกัน

ส่วนประชาธิปไตย ๒ ขา นั้นมีกษัตริย์ แต่ถ้าไม่มีเรื่องจิตวิญญานที่ได้ศึกษาสืบทอดกันอยู่อย่าง เป็น **“ธรรมาธิปไตย”** แท้จริงอีก ก็ไม่สมบูรณ์ในความเป็นประชาธิปไตย ที่ยังไม่เจริญสูงสุด ซึ่งอาตมาก็ขอยืนยันว่า ประชาธิปไตยในประเทศไทยเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ที่สุด เห็นได้ชัดถึงการสืบทอดมาเป็นกษัตริย์ไทย ที่มีภูมิรู้ทางด้านวิญญานอย่างแท้จริง ลังสมมาไม่รู้ก็ชาติ กว่าจะได้บารมีมาเป็นพระเจ้าแผ่นดิน และมีบารมีสูงส่งจนถึงโพธิสัตว์นั้นไม่ใช่เรื่องเล่น

ประชาธิปไตยสามเส้านั้น เป็นระบอบที่ต้องมีจิตวิญญานอันมี **“ธรรมาธิปไตย”** เป็นประธาน แล้วมีธาตุรู้จิตวิญญานของกษัตริย์และประชาชน ที่ได้อบรมศึกษาฝึกฝนสั่งสมเป็นระบอบของพุทธศาสนาที่เป็นโลกุตรธรรม เพราะฉะนั้นปรากฏการณ์ที่ตื่นตัวของคนไทย ที่สูญเสียพระมหากษัตริย์ รัชกาลที่ ๙ ซึ่งเป็นพระโพธิสัตว์ไป จึงเป็นปรากฏการณ์ (phenomena) ที่ไม่มีใครไปสร้างได้ เป็นการชี้บ่งให้เห็นว่าคนไทยมีเลือดพุทธ มีวิญญานพุทธอยู่ในหัวใจ เป็นปรากฏการณ์ที่ทำให้เกิดภาพ (image) ความเจริญของโลกุตรธรรม จนเกิดผล (impact) ความสามัคคี ความมีน้ำใจ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แบ่งปันกันอย่างยาวนานแบบบูรณาการ (integrity) ที่ได้แสดงถึงความ เป็น **“ราชประชาสมาศัย”** ของกษัตริย์-ประชาชน-และวิญญาน ซึ่งเป็นประชาธิปไตยสามเส้า

● **จริงจัง ตามพ่อ**

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๓๓๔ เดือนพฤษภาคม ๒๕๖๑

เอโกปี หุตวา พหุอา โหติ พหุอาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

- 1 นัยปก : ประชาธิปไตยสามเส้า *สไมย์ จำปาแพง, จริงจิ่ง ตามพ่อ*
- 4 จากผู้อ่าน *บรรณาธิการ*
- 6 ชีวิตจำลอง *จำลอง ศรีเมือง*
- 9 คุณนิตคิดหน่อย *บรรณาธิการ*
- 10 คิดคนละซั้ว *แรงรวม ชาวหินฟ้า*
- 16 บทความพิเศษ (ความพอเพียงของเรา...ยังประโยชน์สุขแก่โลกได้อย่างไร) *ทศพนธ์ นรทัศน์*
- 20 เปิดยุคบุญนิยม *เก่าสมัย ใหม่เสมอ*
- 25 ชาดกทันยุค *ฉวมพุทธ*
- 28 การ์ตูน *วิสูตร*
- 30 ตามหยิ่งฟ้าทะเลดิน *ตั้งนั้น วิมุตตินิยม*
- 34 ลูกอโศกชะงักงันโลกกว้าง *ฟ้าสาง*
- 36 บทความพิเศษ (ไม่อยากพอ ก็ต้องพอ) *พิมพ์วิวัฒน์ ซูโต*
- 40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด *สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์*
- 42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร? *สมณะโพธิรักษ์*
- 52 เชื้ออย่างพุทธ *ฉวมพุทธ*
- 54 เวทีความคิด *นายหนูนดี*
- 56 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา *สุนัย เศรษฐบุญสร้าง*
- 60 แค่คิดก็หนาว...ว้ *นายชิง วินเทอร์*
- 62 เรื่องสั้น (จากมหาภาราษ ตอนที่ ๑๔) *เฉลิมศักดิ์ แหมงงาม*
- 70 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่(ไทยโพสต์) *เปลว สีเงิน*
- 73 จากใจถึงใจ *กลั่นแก่น*
- 74 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน *พอด เทพสุรินทร์*
- 76 กติกาเมือง *ประคอง เตกฉัตร*
- 80 ปิดท้าย *พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์*

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐาวัด

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานโท ธานี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินहन รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ไบแก้ว ชาวหินฟ้า
สุเสรี สีประเสริฐ
ชื้อสนิท นาวาบุญนิยม

จัดจำหน่าย
กลั่นแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๕๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวไบแก้ว ชาวหินฟ้า
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กลั่นแก่น
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวไบแก้ว ชาวหินฟ้า
เลขที่ ๐๓๔-๔-๖๖๗๐๕-๒
ยืนยันการโอนที่ ๐๔-๖๔๕๖-๗๘๖๘
หรือ farinkwan@gmail.com

42 **คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?**

นัยสำคัญที่ใช้ชี้บ่งทิศทาง
ของความเป็น “โลกียะ” คือ “อวัรรณะ ๖” ได้แก่
(๑)เป็นคนเลี้ยงยาก(ทุพภระ) (๒)บำรุงยาก(ทุปโปสะ)
(๓)มักมาก(มหิจฉะ) (๔)ไม่สันโดษ,ไม่รู้จักพอ(อลันตุภฺจฺฉิ)
(๕)คำนวณกองกิเลสตนดูก็ยังมีมากอยู่,
ตนเกี่ยวข้อกับกองกิเลสนั้นหนักอยู่(สังคณิก)
(๖)เกียจคร้าน (โกลัชชะ)

เรื่องมัน... มัน

งานตลาดอารีเยที่ผ่านมา “เวทีชาวบ้าน” เชิญวิทยากรมาเผยแพร่ความรู้สู่กันฟัง มีช่วงหนึ่งที่เชิญวิทยากรชื่อคุณแสบมาพูดเรื่องมันพื้นบ้านหรือมันป่า เอามันชนิดต่างๆ มาให้ดู เช่น มันเลือด มันพรวัว มันอ่อน มันเหน็บ มันมือเสือ งานนี้คุณแสบเตรียมมันต่างๆ มาแจกด้วย เพื่อช่วยกันรักษาพันธุ์ ใครได้รับแจกไปก็แสดงความยินดีด้วย คงนำไปปลูกกันแล้วกระมัง ที่พูดเรื่องนี้เพราะหลังจากที่ได้ดูบุญนิยมทีวีก็ชอบใจเพราะชอบกินมัน จะเผาจะต้มก็ชอบหมด และนึกถึงมันเก่าๆ ที่ไม่เคยกินนานแล้ว เช่น มันสาคร มันเทียน จนนึกว่ายุคนี้ยังมีมันพวกนี้อยู่หรือเปล่านะ

● สมาชิกบุญนิยมทีวี

☞ ใครรับแจกพันธุ์มันไปแล้วก็อย่าเผโลใจ เผาบ้างต้มบ้างจนไม่เหลือไว้สืบต่อสายพันธุ์ละ ขอรับที่บ้านผม พันธุ์นิคม ชลบุรี ยังรักษาพันธุ์มันเสาไว้ได้นะ ทำไมจึงเรียก“มันเสา” ก็หัวมันใหญ่พอกับต้นกล้วยนะซี

รักจริงวิจารณ์จริง

เขาส่งไลน์ต่อๆ กันมา บอกว่า ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ อธิการบดีมหาวิทยาลัยรังสิต ได้โพสต์เฟซบุ๊ก “Arthit Ourairat” เมื่อ ๑๙ เม.ย. ระบุว่า “จีน วิจารณ์การศึกษาของไทย จีนรักไทยจริงใจ...วิจารณ์แบบตรงๆ ในมุมมองของจีน ห่วงสุดๆ ตั้งแต่ระดับมัธยม จนถึงระดับ มหาวิทยาลัย

๑.สถานทูตจีนเขียนรายงาน (เป็นภาษาจีน) ระบุการศึกษาบ้านเรา เน้นแต่ด้านศิลปศาสตร์ นิติฯ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ การตลาด บริหารธุรกิจ ซึ่งจบมาแล้วไม่มีงานทำ ความรู้กระจอก ลักแต่ให้มีใบปริญญา ไม่ได้สร้าง value-added ใดๆ นักวิทยาศาสตร์ การวิจัยแทบจะเป็นศูนย์ Guanmu อดีตเอกอัครราชทูตจีน บอก

ว่า ๒๕ ปีที่ผ่านมา ไทยผลิตยางยังงังก็ยังไม่ทำแบบนั้น ไม่สร้างมูลค่าเพิ่ม ทำเป็นยางรถยนต์ หรือสิ่งประดิษฐ์อะไรเองไม่เป็น สร้างคิดอะไรไม่ได้

๒.มหาวิทยาลัยไทย รวมไปถึง ธรรมศาสตร์ จุฬาฯ กิจกรรมเน้นเดิน หลีดโซว์หล่อสวย แต่ยังไม่มีการฝึกงานอะไรที่เป็นประโยชน์ เด็กขอเงินพ่อแม่ เทียวกลางคืนไปวันๆ โซว์วัตถุนิยม วารรถขยับรถไร่ สังคมมันวัดกันแค่นี้ (เห็นมากับตา) พวกดีๆ ก็มีแต่น้อย เอาจริงๆ นะ ผมว่ามีแค่ ๑๐% ในขณะที่ได้เกิดสหรัฐฯ พวก MIT Stanford หรือเด็กจีนชิงหัว ปิดเทอมพยายามหางานทำ ฝึกงาน UN World Bank JP Morgan หรือมาค้ายผู้ลี้ภัย ชาวโรฮิงญาในไทย

๓.จ่ายครบจบแน่ ปริญญาขยะเต็มบ้าน คือหางานอะไรทำไม่ได้ มีแต่อยากจะรวย “ผมจะทำธุรกิจ” คือมันคิดไร่ไม่ออกนอกจากขายของ นอกจากนี่ยังมีทุจริต ผันงบกระทรวงศึกษาให้ทุน กุ้ยมเรียน มหาวิทยาลัยเอกชนที่มีนักการเมืองเป็นเจ้าของ สุดท้ายก็หนีสูญ เพราะเด็กบ้านนอกได้มาเข้ากรุง ลักว่าได้ปริญญาประดับบ้าน แต่มันหางานทำไม่ได้ ปีหนึ่งหมดเงินภาษีประเทศชาติไปหลายหมื่นล้าน เรื่องเลวๆ นี้ไม่เคยถูกตรวจสอบ”...

มีอีกหลายข้อแต่เท่านี้ก็รู้สึกจุกแล้ว

● มีนา ชนบท

☞ อยู่ว่างๆ วางเฉย ไม่ต้องลงทุนลงแรง ก็มีผู้เมตตาดูแลแจกแจงสารพัดจุดอ่อนจุดแข็งมาแจ่มแจ่มปานนี้ รีบคว้าไว้เถิดขอรับ ขุมทรัพย์มหาศาล เร่งวิเคราะห์เจาะลึกใช้ประโยชน์ตามควรเถิด มีสูญเปล่าแน่แท้เทียว แต่ที่สำคัญที่สุดคือ อย่าเหมินหมางมิตรแท้ที่จริงใจ ประารถนาดีต่อเรา.....เหตุด้วยคำท้วงติง

การศึกษาหาความรู้เพื่อประกอบอาชีพยังชีวิตตามจริตนิสัยของแต่ละคน ส่วนจะบรรลุผลหรือไม่ เพียงใด ก็แล้วแต่องค์ประกอบเกี่ยวข้องนานา

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ประการ

ในฐานะเคยผ่านชีวิตในมหาวิทยาลัยมาก่อน เข้ารับราชการ ยอมรับว่าการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยนั้นก็เพียงจุดประกายความคิดริเริ่มให้เกิดปัญหาแตกฉาน อุดมการณ์ แต่เราจะต้องเสริมสร้างสืบต่อด้วยประสบการณ์ในหน้าที่การงานและเหตุการณ์นานาในสังคม อย่างน้อยต้องสร้างค่านิยม “ไม่โกงแผ่นดิน” เป็นสัญลักษณ์แห่งปรัชญาบัตร เพื่อทดแทนพระคุณแผ่นดิน เรื่องแบบนี้ทำได้ไม่ยาก ไม่ต้องใช้เงินทองลงทุน แค่จิตวิญญาณเท่านั้น

การเมือง-การทหาร

ช่วงนี้ในหน้าหนังสือพิมพ์ตีข่าว คลสช.ดูต พรรคนั้น กลุ่มนี้ เข้าร่วมรัฐบาล จัดให้มีตำแหน่ง หน้าที่การงาน รัฐบาลจัดรายการออกไปตรวจราชการภาค-จังหวัดต่างๆ ทั้งที่จะลี้วาระและจะมีการเลือกตั้งใหม่ ซึ่งนายกฯ คนนี้ก็นำคณะรัฐบาล เติมลงสนามด้วย จะมองว่าเป็นการใช้ตำแหน่ง หน้าที่แฝงหาความนิยมล่วงหน้าหรือไม่

● นักการเมืองเก่า ตราด

☞ ขณะมีตำแหน่งและหน้าที่ หากไม่ละเมิด กฎหมาย ไม่เกินอำนาจหน้าที่ ก็ไม่น่าจะมีข้อ รังเกียจอะไรหากชาวบ้านได้ประโยชน์ ข้าราชการ ได้ปฏิบัติหน้าที่โดยชอบ อาจจะได้เปรียบเสียเปรียบ ในทางการเมืองบ้าง ก็ที่ใครที่มันเป็นธรรมดาโลก ก็ต้องยอมรับกันบ้าง

แดงโมยุคนี้

ดิฉันมีน้องสาวที่ชอบกินแดงโมมาก ชอบกิน แบบเย็นๆ ด้วย ตอนยังเด็กที่บ้านไม่มีตู้เย็น น้องสาวเอาแดงโมไปแช่น้ำให้นานๆ หน่อย บอกว่าจะช่วยให้เย็นได้สักหน่อย มาถึงยุคนี้อ่านข่าวข้างกินแดงโมแล้วตาย ตกใจ ขนาดนั้นเลยรี พอดีไปอ่าน

เจอคนที่เขาเล่าเรื่องแดงโม รู้สึกว่ายิ่งต้องระวัง เขาบอกว่า.. แต่ก่อนผมชอบกินแดงโมมาก แต่เมื่อ ๓ ปีก่อนรู้จักกับคนขับรถที่ทำงาน ที่พื้นเพเดิมเป็น เจ้าของไร่แดงโมบอกว่า เขาไม่กินแดงโมเด็ดขาด เขาปลูกเอง รู้ว่าต้องใช้สารเคมีมากขนาดไหน ..อีก คนเล่าว่า--ระหว่างทางไปสวนยาง มีสวนแดงโม ซึ่งผ่านแทบทุกวัน แทบทุกครั้งที่ผ่านมาเห็นเขาฉีดยา (อะไรไม่ทราบ) ทุกครั้ง ตอนช่วงเป็นดอกทุกเช้าเห็น เขาเดินผลมเกสร ตอนแรกคิดว่า คงอยากให้ได้ผล เยอะๆ แต่ที่ไหนได้ เพราะฉีดยาเยอะ จนไม่มีแมลง มาช่วยผลมเกสร ตอนตัดลูกขาย เจ้าของสวนบอกว่า ถ้าอยากกินให้รอกินลูกปลายย่านดีกว่า ยาน้อย หน่อย(ย่ำว่าน้อยน้อย ไม่ใช่ไม่มี) --เฮ้อ ฟังเล่า แล้วคิดว่า ใครมีแดงโมไร่สารพิษกิน ต้องมีบุญมากแน่ๆ

● อสุธา

☞ ตลาดต้องการผลผลิต กลีกรต้องผลิตผล ผลผลิตจะเป็นมาตรฐานแล้วร่างนำลี้มลอง ทั่วทุก ย่านค้า ชาวเมืองไร่เดียวสำนั้นแหละคือผู้สนอง!

รัฐบาล...ราชการมีหน้าที่รับผิดชอบเรื่อง ปัจจัย ๔ ของประชาชนด้วย

แดงโมอุดมสารพิษยังรอดหูรอดตาอยู่ได้หรือ?

บทความใน “เราคิดอะไร”

หลายวันก่อนฟังรายการที่สมณะโพธิรักษ์ เทศน์ ท่านเอาบทความในคอลัมน์หยั่งฟ้าทะเลลูติน ของ “เราคิดอะไร” ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับธรรมะและการเมืองไปอ่านด้วย แล้วท่านก็อธิบาย รู้สึกฟัง เข้าใจง่ายดี

● สมชกเก่า กทม.

☞ ก็ผู้กล้ากรองบทความนั้นมีประสบการณ์ “หยั่งฟ้าทะเลลูติน” มาแล้วจึงลึกซึ้ง ขำท่าน ผู้เทศน์อธิบายก็ลึกล้ำยำธรรมพูนเพิ่มอีก “เรา-คิดอะไร” ก็ทำหน้าที่สื่อสารเพื่อแก่นสารสาระไป อย่างเต็มที่เหมือนเดิม ☛ USSณาริการ

“...แม้จะเป็นทหารอาชีพ แต่ผู้ที่เคยพบปะ พุดจากับเขา ตลอดจนบทบาทในระยะหลัง ยากที่จะจำแนกได้ว่า นายพันเอกผู้นี้เป็น นักการทหาร นักการเมือง หรือนักการศาสนา กันแน่...”

สยามรัฐ

๑๔ เมษายน ๒๕๒๕

รวบรวมข้อเขียนและคำปาฐกถาของ พลตรีจำลอง ศรีเมือง ตั้งแต่ปี ๒๕๒๕

๑

ผบ.ทบ.ในฝัน

พันเอกจำลอง ศรีเมือง อดีตเลขาธิการ นายกรัฐมนตรี เจียบไปพักหนึ่ง ก็ตั้งแต่ว่าลาออกจากตำแหน่งเลขาธิการนายกรัฐมนตรี เพราะไม่อาจจะเห็นด้วยกับคณะรัฐมนตรีเรื่องกฎหมายทำแท้งนั้นแหละ

ตอนนี้เริ่มจะเป็นข่าวขึ้นมาอีกแล้ว ด้วยการวิพากษ์วิจารณ์การเมืองไทย

พันเอกจำลอง ศรีเมือง ตอบคำถามผู้สื่อข่าวที่ถามว่าแนวโน้มการเมืองไทยจะมุ่งไปสู่เผด็จการหรือประชาธิปไตยว่า ให้ดูการแต่งตั้งผู้บัญชาการทหารบก ในเดือนกันยายนก็จะเห็นชัดเจน

พันเอกจำลองท่านก็เห็นเหมือนชาวบ้าน ทั้งหลายเห็นนั่นแหละ ว่าตามหลักการทั่วโลกแล้ว การแต่งตั้งผู้บัญชาการทหารบกรวมทั้งการแต่งตั้งผู้บัญชาการทหารบก ไม่ว่าจะเรือ บก อากาศ ไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับการเมือง แต่เมืองไทยนั้นไม่เหมือนทั่วโลก ในทางปฏิบัติแล้วเกี่ยวข้องกับการแต่งตั้งผู้บัญชาการทหารบกอย่างยิ่ง ในการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง

คำนำพิมพ์ครั้งที่ ๑

หลายต่อหลายท่านที่ติดตามข่าวคราวเกี่ยวกับวงการทหาร,การเมือง,และศาสนา ยิ่งขบขันในตัวผมว่า จะเป็นไปได้อย่างไรที่เดินสามทางพร้อม ๆ กัน เสแสร้งหรือเปล่า, มีอะไรแอบแฝงอยู่เบื้องหลังหรือไม่ บางท่านยังติดใจสงสัยเรื่องที่แล้ว ๆ มา เช่น ลาออกจากเลขาธิการทำไม ร่วมในกรณี ๑ เมษายนเขาด้วยหรือไม่ เป็นต้น

ตระเวนพูดมากกว่า ๑๙๐ ครั้ง, เขียนบทความสั้นๆ ลงในหนังสือรายเดือนมา ๒ ปีเต็มๆ ไม่เคยเขียนหนังสือเป็นเล่มเลยในชีวิต ท่านที่เคารพบางท่านได้กรุณาแนะนำให้เขียนรวบรวมเป็นเล่มเสียที ผู้ที่ไม่ได้ไปฟังบรรยายจะได้ทราบด้วย

หนังสือเล่มนี้จึงได้เกิดขึ้น จากการรวบรวมการพูดของผมเองในที่บางแห่งจากข้อเขียนของผมเอง, และที่บางท่านเขียนถึง เกี่ยวกับทหาร, การเมือง และศาสนา ชื่อของหนังสือเล่มนี้ จึงไม่มีอะไรดีไปกว่า “ทางสามแพร่ง”

ผลประโยชน์ที่อาจจะเกิดขึ้นจากการพิมพ์หนังสือนี้ ขอบริจาคเพื่อสาธารณกุศลโดยสิ้นเชิง เพื่อสนับสนุนสร้างเสริมคุณธรรม ซึ่งเป็นทางเดียวที่จะแก้ไขปัญหาทุกปัญหาในบ้านเมืองเราขณะนี้

พ.อ. จำลอง ศรีเมือง

๒๐ ตุลาคม ๒๕๒๕

แล้วท่านก็ให้ทรศนะต่อไปว่า

ถ้าคนที่รักประชาธิปไตย ก็เชื่อแน่เหลือเกินว่าเมืองไทยจะมุ่งไปสู่ความเป็นประชาธิปไตย แต่ถ้าได้ผู้บัญชาการทหารบกที่มีนิสัยชอบเผด็จการก็จะมุ่งไปสู่เผด็จการมากขึ้น “และถ้าคนเดียวกันนั้นมี

คำนำพิมพ์ครั้งที่ ๒

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้ให้ความสนใจหนังสือ “ทางสามแพร่ง” เป็นอย่างมาก หลายท่านได้สั่งจองเพิ่มเติมเพื่อแจกในวันขึ้นปีใหม่ จึงมีความจำเป็นต้องพิมพ์เพิ่ม หลังจากการพิมพ์ครั้งแรกเพียงไม่ถึง ๑ เดือน

การพิมพ์ครั้งที่ ๒ นี้ ได้แก้ไขปรับปรุงส่วนประกอบบางสิ่งบางอย่าง ส่วนเนื้อหาสาระยังคงเดิมทุกประการ

พ.อ. จำลอง ศรีเมือง

๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๒๕

ความโน้มเอียงที่จะพยายามโน้มเหนี่ยวสถาบันอันเป็นที่รักของคนทั้งชาติลงมานี้ ก็จะเป็นอันตรายต่อการเมืองอย่างยิ่ง เพราะตำแหน่งผู้บัญชาการทหารบกนั้นขึ้นได้ก็ลงได้ หมดยุคของการเป็นผู้บัญชาการทหารบกได้ หรือการก้าวมาสู่ตำแหน่งบริหารทางการเมืองนั้น ก็มีโอกาสขึ้น โอกาสตก แต่สถาบันสูงสุดนั้นตกไม่ได้ จะต้องเป็นที่เชิดชูของคนทั้งชาติ เพราะฉะนั้นหากได้คนที่มีลักษณะเช่นนี้ มาเป็นผู้บัญชาการทหารบกแล้ว ก็จะเป็นอันตรายอย่างยิ่ง” พันเอกจำลองว่า

การมอันคมคายนี้ เป็นสิ่งที่คนไทยผู้รักชาติ รักประชาธิปไตยทั้งอยากจะทำอยู่แล้ว แต่ไม่ได้พูดที่ไม่ได้พูดนั้นเพราะไม่กล้าพูดหนึ่ง หรือพูดแล้วก็ไม่คมเหมือนนายทหารอย่างพันเอกจำลอง ศรีเมือง พูดเองอีกหนึ่ง

ไปบอกให้คนอื่นที่ไม่ใช่คนไทยเขาฟังทั่วโลก เขาก็คงจะงงว่า ตำแหน่งผู้บัญชาการทหาร โดยเฉพาทหารบกนั้นเกี่ยวข้องกับอะไรกันเล่ากับการเป็นประชาธิปไตยของบ้านเมือง เพราะบ้านเมืองจะเป็นประชาธิปไตยหรือเป็นเผด็จการนั้น น่าจะอยู่ที่ระบบการปกครอง อยู่ที่บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ อยู่ที่นโยบายของรัฐบาล

แต่เมืองไทยนั้นไม่เหมือนที่ไหนในโลก อาจารย์ที่ท่านสอนวิชารัฐศาสตร์ก็ยุ่งๆ หรือถ้าหากไม่ยุ่งอะไรที่รัฐบาลทำ อะไรที่รัฐบาล

คำนำพิมพ์ครั้งที่ ๓

“ชีวิตจำลอง” ออกวางตลาดในวันลงคะแนนเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปรากฏว่าขายดีเกินคาด ไปได้ไหน ก็มักจะไต่ยืนคนพูดถึง

“ชีวิตจำลอง” ได้กล่าวถึงหนังสือเล่มอื่นๆที่ผมเขียนคือ **“ทางสามแพร่ง”** เล่ม ๑, ๒, ๓ และ **“ทางสองแพร่ง”** ผู้อ่านหลายท่านถามหา

ขณะนี้ **“ทางสองแพร่ง”** ยังมีวางจำหน่ายอยู่ แต่ **“ทางสามแพร่ง”** ขายตลาดไปนานแล้ว เห็นสมควรจัดพิมพ์เพิ่มเติม **“ทางสามแพร่ง”** ที่อยู่ในมือของท่านนี้ แม้จะเป็นเรื่องเก่าๆ แต่ก็คงจะให้ข้อคิดบางอย่างในแง่มุมที่แตกต่างไปจาก **“ชีวิตจำลอง”** ซึ่งคงจะเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านบ้าง

ผมขอขอบพระคุณทุกท่านที่ติดตามผลงานของนักเขียน จำเป็น

ขอขอบพระคุณครับ

พลตรี จำลอง ศรีเมือง

๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พูด อาจารย์ที่สอนวิชารัฐศาสตร์ บางคนก็จะหาเหตุผลมาสนับสนุนให้ดูเป็นว่าเป็นการกระทำที่ถูกต้อง พูดถูกต้อง

และการที่เมืองไทยไม่เหมือนใครไหนในโลก ความเป็นประชาธิปไตยหรือเป็นเผด็จการก็อยู่ที่กองทัพ เพราะกองทัพนั้น มีกำลังคนที่มีกำลังก็ต้องเสียงดัง และคนที่มีกำลังนั้น ไม่ได้ใช้กำลังไปกับการป้องกันประเทศซึ่งเป็นหน้าที่หลัก แต่กลับมาจุ่นอยู่กับเรื่องอื่น

เรื่องอื่นที่ว่านั้นอาจจะเป็นรุ่นกับการค้า ให้ลูกให้เมียตั้งบริษัทห้างร้านขึ้นนับสิบๆ แห่ง แล้วก็ใช้อิทธิพล ใช้อิทธิทธิของการเป็นผู้มีกำลัง

อาจจะรุ่นกับพรรคการเมือง อยากให้พรรคนี้เป็นอย่างนั้น อยากให้พรรคนี้เป็นอย่างนี้ หรือเปลือๆ ก็ตั้งพรรคการเมืองขึ้นมาเสียเอง

หรืออาจจะเข้าไปแทรกแซงกับข้าราชการไม่ว่าจะเป็นพลเรือน ตำรวจ ทั้งที่ความจริงตำแหน่งของคนนั้น ไม่เกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนหรือตำรวจ แต่ก็อดจุ่นไม่ได้ และคนอื่นเขาก็ต้องยอม

ให้จูน เพราะตนเองมีกำลังอย่างไร...

ฉะนั้น ถ้าตนเองเลื่อมใสในระบบอบ
ประชาธิปไตย เข้าใจในวิธีการบริหารราชการ
แผ่นดิน เข้าใจในระเบียบของข้าราชการพลเรือน,
ตำรวจ ก็จะไม่จูนจ้าน ไม่ออกมานอกแถวของ
ทหาร ข้าจะปลูกฝังหลักการของประชาธิปไตยให้
แก่ทหารได้บังคับบัญชาเสียด้วย

ขณะเดียวกัน ถ้าหากได้เผด็จการมา ก็อาจ
จะมองรัฐสภาด้วยสายตาที่ไม่เป็นมิตรนัก เพราะ
เผด็จการนั้นเกลียดสภา เกลียดเลือกตั้ง วันดี
คืนดีอาจจะข่มขู่สภา ข่มขู่ผู้แทนราษฎร แล้ว
ในที่สุดความขัดแย้งนั้น ก็อาจจะพัฒนาไปสู่การ
ปฏิวัติรัฐประหารได้

และเมื่อได้ปฏิวัติรัฐประหารแล้ว ก็จะทำให้
ประเทศชาติบ้านเมืองเข้รากเข้พังของเผด็จการไป
ใครก็เห็นด้วยอย่างยิ่ง กับคำกล่าวของ
พันเอกจำลอง ศรีเมือง

แต่จะอย่างไรกันดีล่ะครับ เราจึงจะไม่ได้
ผู้บัญชาการทหารบกที่ไม่เลื่อมใสกับการปกครอง
ที่เป็นเผด็จการ

จะอย่างไรดีเล่า เราจึงจะไม่ได้ผู้บัญชาการ
ทหารบกที่มีความโน้มเอียงที่จะพยายามโน้ม
เหนี่ยวสถาบัน อันเป็นที่รักของคนทั้งชาติลงมา

ประชาชนนั้น ไม่มีโอกาสเลือก ไม่มีโอกาส
แสดงความคิดเห็น

แม้แต่สื่อมวลชน หนังสือพิมพ์เอง ก็ไม่ค่อย
กล้าแตะต้อง เพราะเรื่องของกองทัพนั้นออกจะ
เป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะห้ามๆ กันอยู่

หน้าที่ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม
พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ผู้บัญชาการทหารสูงสุด
พลเอกสายหยุด เกิดผล ผู้บัญชาการทหารบก
พลเอกประยุทธ์ จารุมณี จะต้องร่วมกันพิจารณา
ก็แล้วกัน

ถึงตอนนั้นก็รู้ใจละว่า ท่านอยากจะให้
บ้านเมืองเป็นอย่างไร เผด็จการหรือประชาธิปไตย

ผู้เขียน (กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓)

การศึกษา

ชั้นประถม จบจากโรงเรียนวัด (วัดลำเห่)

ชั้นมัธยม จบจากโรงเรียนบ้าน (บ้านสมเด็จพระเจ้าพระยา)

ปริญญาตรี จบจากโรงเรียนนายร้อย

ปริญญาโท ทางการบริหาร (MANAGEMENT)

จบจากสหรัฐอเมริกา โดยทุนรัฐบาล

การทำงาน

ทหาร อดีต

: ประจำกองบัญชาการทหารสูงสุด ช่วยราชการวิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักร

: หัวหน้าชุดปฏิบัติการรบภูผาที่ ประเทศลาว (๒๕๑๑)

: ผู้ช่วยหัวหน้ายุทธการกองพลอาสาสมัครไทยในเวียดนาม (๒๕๑๓)

การเมือง อดีต

: วุฒิสมาชิก (๒๕๒๒ - ๒๕๒๖)

: เลขาธิการนายกรัฐมนตรี (๒๕๒๓ - ๒๕๒๔)

: ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร สมัยที่ ๒

ศาสนา

อดีต : อุปนายกพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย

ปัจจุบัน : ประธานกองทัพนรมูลนิธิ

งานอดิเรก

: รับผิดชอบเรื่องธรรมะ โดยไม่รับค่าบริการใดๆทั้งสิ้น

: ขายข้าวแกงมังสวิรัต ที่ตลาดเจริญสุข ตรงข้ามตลาดนัดย่าน
พหลโยธิน กทม.

เชิดชูสถาบันอันเป็นที่รักไว้ หรือจะยอมให้
ใครคนใดคนหนึ่งดึงมาเกลือกกลั้วกับความไม่ดี
ไม่งามทั้งหลาย

จากหนังสือพิมพ์มาตุภูมิและมติชน

๓ สิงหาคม ๒๕๒๕

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

หมายเหตุ บ.ก. - บทความข้างต้นนี้เขียนเมื่อ ๓๐ กว่าปีมาแล้ว
ผู้อ่านจะได้ศึกษาเทียบเคียงกับปัจจุบันซึ่งบริหารโดยรัฐบาล
คณะรักษาความสงบแห่งชาติ ไทยผ่านการปฏิวัติรัฐประหาร
มาหลายครั้งเพราะประชาธิปไตยที่ส่งออกนอกแบบมาจาก
ตะวันตกดูไม่สอดคล้องลงตัวกับความเป็นไทย รัฐบาลที่มาจาก
การเลือกตั้งด้วยการซื้อเสียงซื้อพรรคและกลโกง สุดท้ายเป็น
เผด็จการรัฐสภาที่เกิดขึ้นแล้ว หากการเลือกตั้งเป็นคำตอบเดียว
เท่านั้น ไทยจะผ่านพ้นประชาธิปไตยโกงกินดั้งเดิมได้หรือไม่

แม้จะต้องฝ่ากระแสต่อต้านนานาประการ ก็ต้องยืนหยัดเพื่อพิสูจน์“สังฆธรรม” ลอกคราบ “อลัชชี”

**พระบรมศาสดาสำแดงสังฆธรรมชัด
แต่สรรพสัตว์เวียนว้ายในสงสาร
สังฆธรรมย่อมนือโลกมายาการ
ด้วยสามัญด้วยคำร้างารธรรม**

พุทธกาลล่วงมาถึงบัดนี้ พุทธศาสนาในแผ่นดินไทยก็สืบทอดพุทธธรรม“ตามธรรม”เคียงคู่ราชบัลลังก์ อาณาประชาราษฎร์ร่วมเย็นสงบสุขตลอดมา

แต่...เหตุใด บัดนี้ เหล่าศิษย์ตถาคตผู้ทรงสมณศักดิ์และครองอำนาจปกครองในองค์กรสงฆ์ สมควรที่จักต้องเป็นผู้นำชูธงธรรม ไฉนกลับต้องหากติอาญาเกี่ยวกับเงินงบประมาณบริหารในองค์กรสงฆ์ ซึ่ง พ.ต.ท.พงศ์พร พราหมณ์เสน่ห์ ผอ.สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ ร้องทุกข์กล่าวโทษต่อกองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการทุจริตและประพฤติมิชอบแล้ว อันเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามพยานหลักฐาน ขั้นตอน กระบวนกฎหมาย แม้จะต้องฝ่ากระแสต่อต้านนานาประการ ก็ต้องยืนหยัดเพื่อ

พิสูจน์ “สังฆธรรม” ลอกคราบ “อลัชชี”

การทำหน้าที่ของ พ.ต.ท.พงศ์พร พราหมณ์-เสน่ห์ ผอ.สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ ในครั้งนี้ นอกจากควรแก่การเชิดชูเป็นเอกลักษณะ “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” แท้จริงที่อาจหาญพิทักษ์ความชอบธรรม สมควรยึดถือเป็นเยี่ยงด้วยชีวิต และที่มีอาจละเว้นกล่าวถึงได้ คือ ผู้นำระดับรัฐบาล หากรัฐบาลนักการเมือง จากการเลือกตั้ง จักอาจหาญพอที่จะจัดการฝ่ายสงฆ์ทรงสมณศักดิ์ทรงอิทธิฤทธิ์อิทธิเดชขบารมีระดับนี้ไหม? นี่จึงคือความต่างของเผ่าพันธุ์ผู้ครองอำนาจรัฐ!

ผมเคยรับราชการตำรวจ ๒๐ ปี เป็นสารวัตรใหญ่ ๓ สภ. อีกชั้นเดียวเต็มขั้น ยศ พ.ต.ท. แต่ลาออกเมื่ออายุ ๔๕ ปี ก่อนมีสิทธิรับบำนาญฯ ซาบซึ้งสภาวะเช่นนี้ดี...“เสียอาชีพ อย่างเสียชาติ”

ในวาระนี้ ขอน้อมคารวะ พ.ต.ท.พงศ์พร พราหมณ์-เสน่ห์ และผู้ร่วมจรริ่งธรรมทั้งปวงที่ไม่เสียชาติเกิดมาหนักแผ่นดินไทยแผ่นดินธรรมขอรับ.

ความสำคัญของ...
“พระพุทธศาสนา”
..... (๑)

♣ ก็ขออาราธนาพระสงฆ์ให้ช่วยทำในสิ่งที่ถูกต้องและชักชวนให้พระสงฆ์อยู่ในธรรมวินัยอันดีเพื่อความอยู่รอดของชาติไทย ..แล้วก็พระสงฆ์ที่ไม่ได้เข้ามาประสงค์เพื่อความสุจริตหรือเพื่อที่จะช่วยกันระงับความทุกข์นั้น ขอให้ไปขับไล่ด้วยวิธีการทางพระวินัยร.๙

♣ รอยประทับของอิทธิพลจากพุทธศาสนาทำให้เห็นทั่วเอเชีย ซึ่งรวมทั้งอินเดีย จีน ญี่ปุ่น พม่า ศรีลังกา และรัฐมลายู

หากเอเชียจะเป็นประโยชน์ไม่เฉพาะแก่เอเชียเองเท่านั้น แต่แก่โลกทั่วไปด้วย

♣ ศาสนาในอนาคตจะต้องเป็นศาสนาแห่งสากล ซึ่งล่องพ้นจากความเชื่อในเรื่องพระเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย....ถ้าจะมีศาสนาใดศาสนาหนึ่งที่จะสามารถตอบรับกับความต้องการทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ได้ ศาสนานั้นคือศาสนาพุทธ!

♣ เมืองไทยก้าวหน้าแล้ว กำลังเดินไปได้ดี ขอให้ตั้งใจช่วยกันทำเพื่อมนุษยชาติ เอาไทยนี้สู้กันให้ได้ก่อน ไม่ว่าเศรษฐกิจ-สังคม-การเมือง พยายามอย่าเห็นแก่ตัวกันเลย ขอให้ทำเพื่อชาติสักชาติเถอะ ถ้าทำดี คุณก็จะได้มาเกิดในเมืองไทยที่ดีอีกสองพันกว่าปีจะเจริญไปเรื่อย ๆ อีก ๕๐๐ ปีเมืองไทยจะเจริญสูงสุด

จากข่าวร้อนฉ่าในวงการสงฆ์ เกี่ยวกับเงินทองวัด ซึ่งดูเหมือนจะต้องจัดการกันหลายรอบอย่างไม่ว่าจะบ่นได้ง่าย ๆ พ่อครูสมณะโพธิรักษ์เคยมองปัญหานี้ เมื่อครั้งเกิดเรื่องใหม่ ๆ เอาไว้ว่า

“..ถ้าเผื่อว่าระบบของศาสนาพุทธในเมืองไทยไม่ผิด ประเทศชาติไม่เป็นอย่างนี้หรอก ประเทศไทยเสื่อมทุกวันนี้ เพราะคนที่นับถือศาสนาพุทธซึ่งมีถึง ๙๕ เปอร์เซ็นต์ พวกนี้เสื่อมศรัทธาจากศาสนา แล้วก็จุดศาสนาให้เสื่อมลงไปอย่างร้ายแรงมาก ร้ายแรงด้วยการทุจริตคอร์ปชั่นเรื่อง “การเงิน”

ถ้าตรวจสอบการเงินของวัดวาต่าง ๆ กับภิกษุผู้ดูแลเกี่ยวข้องกับเงิน ๆ ทอง ๆ ก็จะต้องถูกจับปาราชิกกันเกือบหมด เหลืออยู่ไม่กี่หัวหรอก จะเหลือก็แต่พระลูกวัดที่ไม่ได้เกี่ยวข้องหรือแตะต้องกับการเงินเลย นอกนั้นจะหาที่จะเหลือดูแลวัดได้สักครึ่งวัดไหมนะ?

ที่ประเทศไทยแะ มีการทุจริตมาก เพราะผู้ดูแลศาสนาคุมเกมอยู่ทุกวันนี้เสื่อม ทำให้เสียหายไปจากลัทธิธรรมของพระพุทธเจ้า มันเป็นเรื่องอิทัปปัจจยตา มันไม่ได้มาจากอย่างอื่นเลย เมื่อไม่ไปชำระสิ่งผิด ๆ และปล่อยปละละเลยให้ศาสนาซึ่งเป็นคุณธรรมของมนุษยชาติ และเป็นเรื่องจิตวิญญาณ ไม่รู้จักแยกแยะความดีความชั่ว

ถ้าคนไปหนักในความชั่ว ความไม่ดี ด้วยกิเลสเป็นเจ้าเรือน ไม่สามารถทำให้กิเลสออกไปจากมนุษย์ได้ ดีไม่ดีไปคบหา ส่งเสริมผู้ที่มีกิเลสขึ้นมาเป็นใหญ่ในวงการธรรมะด้วย จะไปมีที่พึ่งที่ไหนได้ในสังคมมนุษยชาติ ล้มเหลวเสียหายอย่างแะเต็มทีเลย หากมีความรู้เข้าใจสิ่งเหล่านี้กันได้อีกน่าจะช่วยกันจัดการสิ่งชั่วร้ายที่แสนทุจริตโลโครก

ถ้าไม่ช่วยส่งเสริมสิ่งที่ดี จัดการสิ่งไม่ดี ประเทศไทยก็จะแะ สู้อธิปไตยไม่ได้ สู้อิสรภาพไม่ได้ ก็ไม่สามารถมีธรรมฤทธิ์ออกมายับยั้งความชั่วร้ายได้

ในวงการธรรมะ บทบาททางศาสนาจะเป็น

เครื่องชี้บ่งว่า ในสังคมหรือในประเทศใด ถ้ามีธรรมะแล้ว ประเทศนั้นย่อมเจริญ ถ้ายังมีธรรมะลึกลงถึงชั้น “โลกุตระ” ประเทศนั้นจะเป็นประเทศที่เจริญอย่างยั่งยืน แต่การเจริญนั้นก็ต้องเป็นไปอย่างทีในหลวง ร.๙ ได้ตรัสไว้ว่า

“เราไม่อยากจะประเทศก้าวหน้าอย่างมาก เพราะถ้าเราเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก ก็จะมีแต่ถอยหลัง ประเทศเหล่านั้น ที่เป็นประเทศที่มีอุตสาหกรรมก้าวหน้าจะมีแต่ถอยหลัง และถอยหลังอย่างน่ากลัว” สิ่งทีในหลวงตรัสเป็นเรื่องโลกุตระ เป็นเรื่องของอารยชน คนที่มีภูมิปัญญาถึงจะพึ่งออก คนโลกียะพึ่งไม่ออกหรอก ดังนั้นธรรมะต้องเป็นโลกุตระจริง คือล้างความเป็นตัวตนจนหมดตัวตน แล้วรับใช้ประชาชน ด้วยธรรมะที่เป็นโลกุตระนั้นๆ

ในโอกาสที่จะครบรอบวิสาขบูชาปี ๒๕๖๑ ต้องขอขอบคุณ ผอ. สำนักพุทธคนปัจจุบันทีกล้าอาทหาญลุกขึ้นมาปฏิรูปศาสนา ด้วยการกำจัดลัทธิในวงการสงฆ์อย่างไม่เกรงกลัวหน้าชั้นเทพชั้นพรหมแต่อย่างใด ทั้ง ๆ ทีผู้มีหน้าที่รับผิดชอบมีตำแหน่งใหญ่โตกลับไม่ทำอะไร กลับปล่อยให้อุบาสกตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งลุกขึ้นมาสู้กับอำนาจที่ยิ่งใหญ่ทางศาสนา + เงินตราทีสิ้นเหลือ + พรรคพวกอีกมากมาย นำเสียดายที ผอ. สำนักพุทธไม่ได้ยิ่งใหญ่อย่างพระเจ้าอโศกมหาราช ทีเคยจับพระพุทธรูปสลักกันมาเป็นหมื่น ๆ รูปแล้ว

เมืองใดไร้ธรรมอำไพ เมืองนั้นบรลัยแแน่อย
เมืองใดมี “โลกุตระ” อำไพ เมืองนั้นยิ่งใหญ่แแน่อย”

**ชาติไทยนี้ถ้าไม่มีพระพุทธศาสนา คำจุน
ชาติไทยคงไม่มี -ร.๙**

♣ **คนปัญญาอ่อน เพราะหาความสุขไม่เป็น!**
คราวนี้มาทางธรรม ทุกคนเราอยากเกิดดี แต่เราคงมีปัญญาอ่อน คือยังไม่ผ่าน ยังไม่รู้ถึงขั้นทีจะทำอย่างไร ถ้าหากขาดความสุข ?

..นี่กว่าหาความสุขคือไปดูหนัง หรือไปดูกีฬา ไปดูการแสดง **แต่ความจริงความสุขคือ การทิ้งความทุกข์ได้** ตัดความทุกข์ได้ อันนี้ก็ต้องฝึกฝนเหมือนกัน ฝึกฝนอย่างดีที่สุด คืออาศัยพระสงฆ์

พระสงฆ์ที่มาเป็นพระสงฆ์ก็ด้วยใจสมัคร ด้วยใจสมัครที่จะเข้ามาใกล้ **ผู้ถือศาสนา** ครอบผ้าเหลืองนี้ก็คือทำเจริญรอยตามพระพุทธเจ้า เพื่อให้ร่างกายเข้าใกล้พระพุทธเจ้า และจิตใจก็จะเข้าใกล้พระพุทธเจ้า ฝึกฝนเรียนพระธรรมวินัย ปฏิบัติตามวินัยที่พระพุทธเจ้าได้บัญญัติเอาไว้ ก็ยิ่งเข้าใกล้พระพุทธเจ้าใหญ่

♣ **ไม่ได้บวชเพื่อมาสร้างความเป็นใหญ่ แต่เป็นวิถีทางเพื่อดับทุกข์**

ศึกษาพระธรรมหมายถึงวิธีการต่าง ๆ ของกลไกต่าง ๆ ของสมองของคน ก็ยิ่งเข้าใกล้ไปอีก พระบางรูปก็ทำได้ดี พระบางรูปก็ทำไม่ได้ดี เป็นอยู่ที่บุญกรรมที่ได้เคยสร้างมา แต่อย่างไรก็ตามพระที่ดีก็มีมาก และเป็นที่ยอมรับของคฤหัสถ์ทั้งหลาย ของพุทธบริษัททั้งหลาย

ฉะนั้น พระที่เลือกเข้ามาเป็นพระสงฆ์แล้ว ครอบผ้าเหลืองแล้ว ก็มีหน้าที่ที่จะแผ่ความคิดวิธีคิดของพระพุทธเจ้าให้แก่ทุกคน ..มิใช่เข้าอุปสมบทเพื่อที่จะได้เข้ามาบวชแบบที่จะมาสร้างความเป็นใหญ่ เข้ามาบวชเพื่อให้พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าเป็นวิถีทางดับทุกข์ คือร่วมกันเพื่อชักชวนช่วยผู้อื่นที่ยังไม่มีความสามารถที่จะดับทุกข์ได้โดยแท้ให้บรรเทา

..จะเป็นสิ่งที่ทำให้พุทธบริษัทในเมืองไทย ซึ่งมีพุทธศาสนิกเป็นจำนวนมาก และเป็นพุทธศาสนาที่ยังคงบริสุทธิ์ผ่องแผ้วให้คงอยู่ ถ้าพุทธศาสนาในแคว้นนี้ (ดับความทุกข์ได้) ยังคงอยู่ ทุกคนจะได้รับประโยชน์ จะมีความร่มเย็นเป็นสุข แต่ถ้าถือว่าพระสงฆ์ต้องปรับปรุง โน่นปรับปรุงนี้ ไม่มีเวลาที่จะมาแสดงตนเป็นตัวอย่าง (ละความทุกข์ได้ ดับความทุกข์ได้) และสั่งสอนในทางที่ถูกต้องแล้ว บ้านเมืองจะปั่นป่วน ในปัจจุบันนี้เริ่มปั่นป่วนแล้ว

♣ **สิ่งที่ในหลวงขอวิงวอนต่อพระสงฆ์...**

จึงขอวิงวอนพระสงฆ์ให้ช่วยกันทำตามเป้าหมายแท้ ความหมายแท้ของพระพุทธศาสนา คือทำให้มีความสงบสุขในหมู่มชน **และต้องทราบว่ชาติไทยนี้ถ้าไม่มีพระพุทธศาสนาแล้ว ชาติไทยคงไม่มี** แต่ถ้าชาติไทยไม่มีพระพุทธศาสนาจะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหรือชาติเองไม่ได้ ดังที่ได้เห็นเป็นตัวอย่างเหตุการณ์ต่าง ๆ ในระยะสองเดือนหลังนี้ในต่างประเทศที่ใกล้ชิด

ฉะนั้น ถึงเวลาแล้วที่ทุกคนจะช่วยกันป้องกันด้วยความเข้มแข็ง ทั้งเข้มแข็งว่าไม่กลัวตาย ทั้งเข้มแข็งว่าเป็นผู้กล้าเผชิญสถานการณ์แรกด้วยตัวเอง ด้วยการตั้งปัญหาว่าควรจะทำอย่างไร

♣ **ศาสนาเสียหายเพราะมีผู้มาอาศัยผ้าเหลือง แต่ง “แฟนซี” สนุก ๆ เลียนแบบพระ**

..และจะต้องทราบว่ จุดสำคัญอยู่ที่ว่ามีพระสงฆ์ปลอมอยู่มาก **ที่ไม่ได้ตั้งใจที่จะมาเป็นพระสงฆ์**

ตั้งใจที่จะมาสร้างฐานทัพ เป็นฐานทัพที่จะกำจัดพวกเราออกไป (เป็นมิชฉาตลฐ) ก็ขอให้พิจารณาคำพูดที่ได้พูดในวันนี้ คำว่ **“ฐานทัพ”** น่ากลัวมาก ฝ่ายหนึ่งจะมาทำลายเราและได้มีอยู่ในศาสนาแล้ว ให้แยกให้ทราบว่เป็นใคร เป็นอย่างไร วิธีการอย่างไร พระสงฆ์ต้องทราบ

เสด็จฯ ลงพระตำหนักเพชร โปรดให้พระเถรานุเถระชั้นราชขึ้นไป
และบรรพชิตจีน ญวน เผ่าฯ ถวายอนุโมทนาและถวายพระพร
วันที่ ๒๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๙๙

พระสงฆ์ที่ไม่ใช่ผู้วิเศษใดๆ แต่พิเศษในทางที่มีเหตุผลและมีความบริสุทธิ์ จะได้ทราบว่ามีผู้ใดมาตั้งตัวเป็นฐานทัพในพระพุทธศาสนา ..มีวิธีที่จะแก้ไขโดยพระสงฆ์ที่มีความสามารถ มีความฉลาดรอบรู้ และมีความตั้งใจดีที่จะให้คนอื่นได้รับผลดี **ขอให้ช่วยกันและปฏิบัติตามธรรมวินัยที่ถูกต้อง** เดียวนี้มีพระสงฆ์ที่เข้ามาขอให้บวชด้วยความสมัครใจ แต่ขอเข้ามาแล้ว เสร็จแล้วมาทำลายตัวเอง ทำตนไม่ดี ผิดธรรมวินัย ทำให้ประชาชนเสื่อมความนับถือผ้าเหลือง จนกระทั่งพระที่ดีๆ ต้องเรียกร้องอย่างเห็นในหน้าหนังสือพิมพ์ต่างๆ หรือเห็นโฆษณาว่า เดียวนี้พระบิณฑบาตไม่มีใครใส่บาตรเพราะว่าไม่ไว้ใจ อันนี้เสียหายก็เพราะว่ามีผู้ที่ไม่ไปแต่งแฟนซีสนุกๆ เป็นพระ

อาจ (บวชมาถูกต้องแล้ว) ทำถูกหลักวิชาแล้ว ถูกต้องตามกฎหมายแล้ว แต่ว่าเข้ามาทำสิ่งที่ไม่สมควรแก่เพศบรรพชิต ตั้งแต่สิ่งเล็กน้อยจนกระทั่งถึงสิ่งใหญ่ ถือกล้องถ่ายรูปไปถ่ายใครต่อใคร สาวๆ อยากถ่ายรูปปริ มาถ่ายให้ ยังไม่พอเอากล้องให้คนอื่นให้ถ่ายเคียงกับสาว ๆ อันนี้มันผิด

กินอาหาร เอ้อ...ฉันอาหารในยามวิกาล ก็

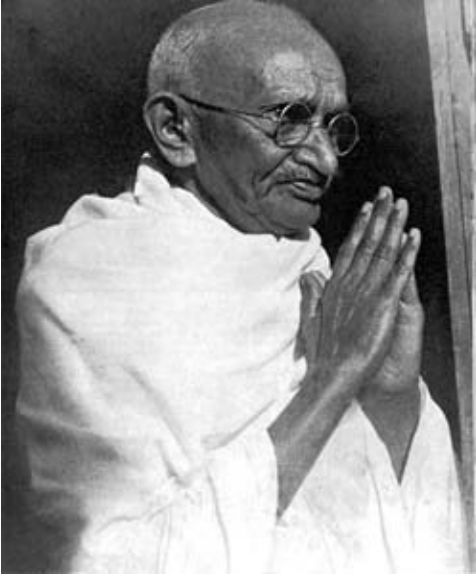
อาจหิวก็ได้ แต่บางที่ไม่หิว แต่ว่าแสดงให้ผู้อื่นเห็นฉันในเวลาวิกาลนี้เป็นอย่างไร แสดงการพูดจาไม่สุภาพ ทำตัวไม่สุภาพเรียบร้อย

อย่างพระสงฆ์เวลาเดินก็ต้องมีความสำรวม ทำตัวไม่สำรวมไปบางที่ก็ผิด ผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างนั้นทำให้คนอื่นเสีย ทำลายสถาบัน ทำลายพระสงฆ์ ทำให้คนอื่นเดือดร้อน

ก็ขออาราธนาพระสงฆ์ให้ช่วยทำในสิ่งที่ถูกต้อง และชักชวนให้พระสงฆ์อยู่ในธรรมวินัยอันดีเพื่อความอยู่รอดของชาติไทย ..แล้วก็พระสงฆ์ที่ไม่ได้เข้ามาประสงค์เพื่อความสุใจหรือเพื่อที่จะช่วยกันระงับความทุกข์นั้น **ขอให้ไปขับไล่ด้วยวิธีการทางพระวินัย** (เช่น การคว่ำบาตรเพื่อกำจัดความเลวที่ให้ความทุกข์.. ก็ขอให้ทุกๆ ฝ่ายได้พิจารณาสิ่งเหล่านี้ ในสมัยที่มีศิกอย่างหนักทุกด้าน เป็นศิกหนักของพวกเราของประชาชนทุกคน เราจะผ่านพ้น ผ่านพ้นได้แน่

ถ้าทุกคนทำตามหน้าที่ของตนเองด้วยบริสุทธิ์ใจ ย่อมผ่านพ้นแน่!

(เรียบเรียงจากพระบรมราโชวาท ในหลวงรัชกาลที่ ๙ พระราชทานแก่คณะผู้แทนพุทธสมาคมทั่วประเทศ ที่เข้าเฝ้าในวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิตดาลัย เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๒๓)

พุทธศาสนาจะเป็นประโยชน์ไม่เฉพาะแก่เอเชียเองเท่านั้น แต่แก่โลกทั่วไปคานธี

“ข้าพเจ้ามีความเห็นอย่างจริงใจว่า หัวใจแห่งคำสอนของพระพุทธองค์นั้น บัดนี้ได้กลายเป็นส่วนหนึ่ง อันจะขาดเสียมิได้แล้วของศาสนาฮินดู เป็นไปไม่ได้ที่ประเทศอินเดีย ฝ่ายฮินดูจะถอยหลังกลับไปสู่ยุคก่อนการปฏิวัติอันใหญ่ยิ่งที่พระโคตม-พุทธเจ้าได้ทรงกระทำไว้ในศาสนาฮินดู ”

“พระพุทธองค์ทรงชี้ให้อินเดียเห็นว่า พระเจ้ามิใช่ผู้จะเกิดความพอพระทัยได้ด้วยการที่คนนำเอาสัตว์ไว้เลี้ยงสามาเช่นสรวงบุชายัญ นั้นเท่ากับเป็นการประกอบบาปกรรมถึง ๒ เท่าทวีคูณพระพุทธองค์ตรัสว่าให้บุชายัญค้นหาของท่าน บุชายัญความอยากทางวัตถุของท่าน บุชายัญความทะยานอยากทางโลกีย์ทั้งปวงของท่าน... นี้เป็นการประกอบพิธีบุชายัญที่ประเสริฐสุด”

“พระพุทธองค์ทรงเลิกล้มความแตกต่างทุกประการในเรื่องของความเหลื่อมล้ำต่ำสูง ซึ่งในยุคนี้กำลังทำลายล้างศาสนาฮินดูอย่างสิ้นเชิง.. ขอท่านจงดำเนินการโดยรีบด่วนที่จะป่าวประกาศว่า มนุษย์ทุกรูปทุกนามมีความเสมอภาคเช่นเดียวกับท่านทั้งหลายทุกประการ..”

“ด้วยความเสียสละอย่างใหญ่หลวง ในการทรงออก

ผนวชและในการอื่น ๆ ตลอดจนด้วยพระบริสุทธิ์-คุณอันยอดเยี่ยมในพระจริยวัตรของพระองค์เอง พระพุทธองค์ได้ทรงทิ้งรอยประทับไว้ในศาสนาฮินดูอย่างไม่มีวันจะลบเลือนไปได้ ศาสนาฮินดูเป็นหนี้พระคุณพระบรมศาสดาพระองค์นี้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด”

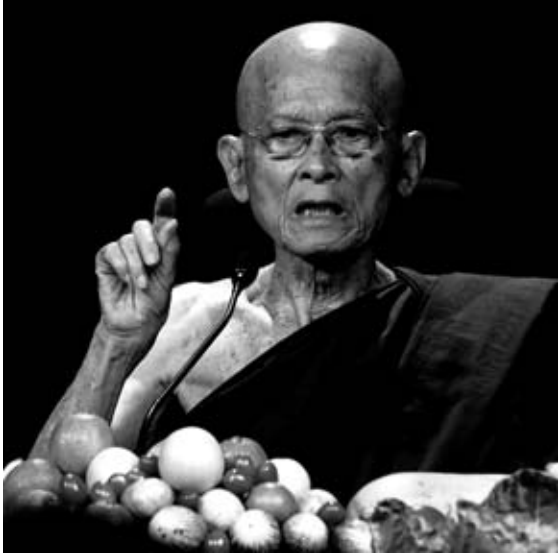
“รอยประทับของอิทธิพลจากพุทธศาสนาทำให้เห็นทั่วเอเชีย ซึ่งรวมทั้งอินเดีย จีน ญี่ปุ่น พม่า ศรีลังกา และรัฐมลายู หากเอเชียจะเป็นประโยชน์ไม่เฉพาะแก่เอเชียเองเท่านั้น แต่แก่โลกทั่วไปด้วย เอเชียจะต้องศึกษาคำสอนของพระพุทธเจ้าใหม่ แล้วมอบคำสอนนั้นให้แก่โลกทั้งผอง” (คานธีเห็นว่านิรวาณหรือนิพพานนั้น น่าจะหมายเอาการดับโดยสิ้นเชิงซึ่งความเลว ความชั่วร้ายทุกประการในตัวเรา มิได้หมายถึงความสงบที่ปราศจากชีวิต หากหมายถึงความสงบที่มีชีวิตชีวา หมายถึงปิติที่ไม่ตายของจิตวิญญาณที่รู้จักตัวเอง)... จากหนังสือ “พระพุทธเจ้าในทัศนะสามรัตนบุรุษของอินเดีย” แปลโดย กรุณา-เรื่องอุไร กุศลาลัย

อนาคตของพระพุทธศาสนา จะเป็น “ศาสนาสากล” ในอนาคตไอน์สไตน์

“ศาสนาในอนาคตจะต้องเป็นศาสนาแห่งสากลซึ่งล่องพ้นจากความเชื่อในเรื่องพระเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย โดยมีหลักการที่จะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของความศรัทธาที่เกิดจากการสะสมประสบการณ์ในทุก ๆ ด้าน ทั้งในด้านธรรมชาติและด้านจิตวิญญาณอย่างมีเหตุผล

พุทธศาสนาเป็นคำตอบสำหรับหลักการดังกล่าวนี้”
“ถ้าจะมีศาสนาใดศาสนาหนึ่งที่จะสามารถ
ตอบรับกับความต้องการทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่
ได้ ศาสนานั้นคือศาสนาพุทธ”

ในอนาคตไทยจะเป็นที่รวมศูนย์ของคุณธรรมในโลก
และนำโลกไปสู่ความสงบสุขพ่อครูสมณะโพธิรักษ์

เมืองไทยเป็นเมืองพุทธในขณะนี้ ในโลกยุคนี้
ในวัฏฏ์กับนี้

ณ เมืองไทยตอนนี้ กาละนี้ มีเนื้อแท้ของ
พุทธ และเป็นเนื้อแท้ที่จริงของพระพุทธศาสนา
ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ด้วย!

ขณะนี้ในโลก ๒๐๐ กว่าประเทศ ไม่มีประเทศ
ไหนเป็นได้ ที่มีเนื้อแท้ของพุทธศาสนา เป็นทั้ง
โลกุตระ และอเทวนิยม

มีทั้งตัวบุคคลที่มีจริงเป็นจริง มีทั้งพฤติกรรม
หลักเกณฑ์ทฤษฎีที่ถูกต้อง แล้วเอามาปฏิบัติ
ประพฤติได้จริง ตรวจสอบข้อมอยู่ เป็นองค์รวมที่
ไม่มีประเทศไหนเท่า เหมือนกับที่อินเดียเคยเป็น
เป็นเมืองพุทธมาแล้ว

นับเป็นเรื่องอัศจรรย์ระหว่างจีนกับอินเดีย

อินเดียเคยเป็นเมืองพุทธมาก่อน แล้วจีนมี
พลเมืองมากกว่าอินเดีย จีนพยายามจะเอาพุทธ
ไปให้ได้ แต่คนมันหลากหลาย มันเป็น **diversity**
ที่เยอะเกินไป จึงเอาเนื้อพุทธไปหยั่งลงไม่ได้

ส่วนเมืองไทย คนไม่มากไม่หลากหลาย และ
คนไทยมีปัญญาจึงเอาเนื้อแท้ แก่นแท้ได้ คนไทย
เลยเอาพุทธที่มาจากอินเดียได้ก่อน อาตมาถึงต้อง
มาเกิดในเมืองไทย ทั้ง ๆ ที่มีเชื้อจีนนะ และมีเชื้อ
อินเดียเก่า แต่เชื้อใหม่ ๆ เป็นจีน เตี้ยอาตมาเป็นจีน
ในชาตินี้อาตมามีเชื้อลาวมากกว่าจีน จนกระทั่งมา
เป็นโพธิรักษ์ ก็มาทำด้วยสัจจะ ไม่ได้หลอกลวงใคร
การหลอกลวงใครมันเป็นบ้า!

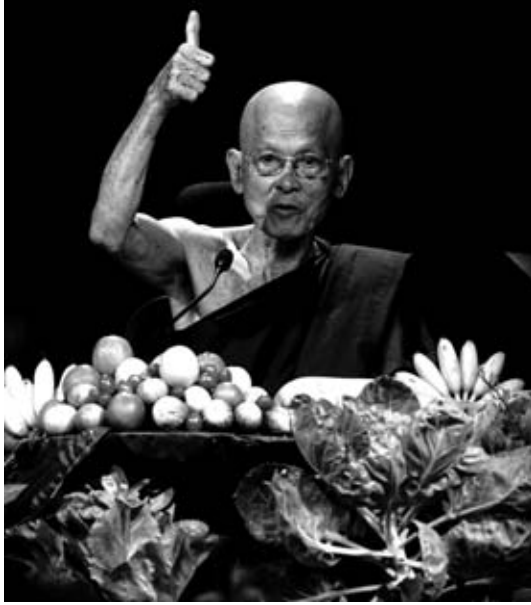
เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธมายาวนาน แล้วจะ
เป็นชมพุทวิปต่อไป เพราะมีมนุษยชมพุทวิปอยู่มาก
ที่สุด พระพุทธเจ้าท่านตรัสถึงคุณสมบัติของมนุษย์
ชมพุทวิปอยู่ ๓ ประการรวมกัน คือ ๑. จะมีความ
แข็งแรงของรูปธรรมที่เป็นองคาพยพ ครบอาการ
๓๒ บริบูรณ์ เรียกว่า **“สุรภาโว”** มีอายุตนะครบ
มีปัญญาถึงขีด

๒. มี **“สติมันโต”** มีสติตื่นเต็ม รู้ทั้งนอกและใน
ครบ ๖ ทวาร ไม่ทำตามสัญชาตญาณ แต่มีปัญญา
เข้าไปวินิจฉัยเลือกเฟ้นธรรมะ แล้วยังเป็นความรู้
ระดับโลกุตระด้วยก็ยิ่งเยี่ยม

๓. เราก็จะสามารถสร้างโลกลูกนี้ให้เป็น
พรหมจรรย์ (**“อิธ พรหมจริยวาโส”**) เป็นโลกของ
พระพรหม มีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาจริง
จะเป็นที่อยู่ของคนที่เป็นสุทธิ สะอาดจากกิเลส
มากกว่าใครแล้วในโลก เป็นโลกที่สะอาดบริสุทธิ์
อาตมาได้เห็นแล้วว่า ประเทศไทยมีดีเอ็นเอพุทธ
“โอคธา” (หยั่งลง) แล้ว แล้วเป็นชมพุทวิปที่ย้าย
จากอินเดียมาแล้ว

ไทยจะเป็นชมพุทวิป ในอนาคตไทยจะเป็นที่รวม
ศูนย์ของคุณธรรมในโลก และนำโลกไปสู่ความสงบ
สุขโดยเริ่มขึ้นในยุคของพระมหาจักรีวงศ์ที่ชื่อว่า
“ภูมิพลอดุลยเดช” ซึ่งในขณะนี้ได้หยั่งลงแล้ว เกิด
ในลำดับ ๙ และจะเริ่มจากนี้ไปจนกว่าจะสิ้นกัลป์ยุค.

เมืองไทยมีสิ่งจริงอันนี้ เป็น **“ปาตุภาวะ”**

เป็นสิ่งที่ปรากฏ “ปาตลัจจะ” ก็เอาพฤติกรรมมนุษย์มายืนยันกัน ประเทศไทยที่มีในหลวงมีทั้งผู้นำทางการเมือง และผู้นำทางศาสนา เป็นสังฆราชในขณะนี้ เป็นสิ่งที่น่าเคารพนับถือควรยกย่องได้ทั้งนั้น

เมืองไทยตอนนี้การเมืองกับธรรมะกำลังจะเจริญ แต่คนยังไม่แน่ใจ ต่อไปเมืองไทยจะเป็นแกนของอาเซียนในทางคุณธรรม เสริมสร้างสร้างแกนให้โลก อย่าไปกังวลด้านวัตถุ ให้เอาคุณธรรมเจริญงอกงามก่อน ส่วนทางวัตถุจะเป็นภาวะที่ซอสนส่งเสริมขึ้นมาเอง

สรุปรวมแล้ว อาตมาเห็นตามที่พูดว่าเมืองไทยก้าวหน้าแล้ว กำลังเดินไปได้ดี ขอให้ตั้งใจช่วยกันทำเพื่อมนุษยชาติ เอาไทยนี้สู้กันให้ได้ก่อน ไม่ว่าเศรษฐกิจ-สังคม-การเมือง พยายามอย่าเห็นแก่ตัวกันเลย ขอให้ทำเพื่อชาติสักชาติเถอะ ถ้าทำดีคุณก็จะได้มาเกิดในเมืองไทยที่ดี อีกสองพันกว่าปี จะเจริญไปเรื่อยๆ อีก ๕๐๐ ปีเมืองไทยจะเจริญสูงสุด ตามมาเกิดให้ทันนะ ถ้าใครจะอยู่นานก็ได้ ถ้าอยู่ได้ อีก ๕๐๐ ปีไทยจะแข็งแรงที่สุด นำพาโลกเจริญไป แล้วเต็มที่ ๕๐๐ ปี “พิค”สุด (ขั้นสูงสุดสูงสุด) จากนั้นก็เสื่อมลง เข้าหากลียุคแท้ๆ ไม่มีอะไรมาแก้กลับ ในภัทธกัณฑ์.....๓

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์

ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศ
และการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน
(ICT for All Club)
facebook.com/ICTforAll.org

พระวชิรธรรมคติ

เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

ความคิดอย่างหนึ่งที่ควรฝึกให้เกิดเป็นประจำ คือ...ความคิดที่ว่า “พอ” คิดให้รู้จัก “พอ” ผู้รู้จักพอจะเป็นผู้ที่มีความสบายใจ ส่วนผู้ที่ไม่รู้จักพอ...จะเป็นผู้ร้อนรุ่ม ความไม่รู้จักพอ มีอยู่ได้แม้ในผู้มั่งมีมหาศาล และความรู้จักพอ ก็มีได้แม้ในผู้ยากจน ทั้งนี้ก็เพราะ...ความพอเป็นเรื่องของใจ คนรวยไม่รู้จักพอ...ก็เป็นคนจนอยู่ตลอดเวลา คนจนรู้จักพอ...ก็เป็นคนมั่งมีอยู่ตลอดเวลา

บทนำ

โลกของเรา กำลังเผชิญวิกฤติการณ์ทางด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างรุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ทำให้เกิดความแปรปรวนของธรรมชาติ อย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ไม่ว่าจะเป็นหนาวจัด ร้อนจัด แล้งจัด อุทกภัยที่รุนแรง ดังเช่นกรณีที่เกิดขึ้นกับประเทศไทยเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙ หลายจังหวัดต้องเผชิญกับภัยหนาวอย่างที่ไม่เคยเจอมาก่อน ต่อมาในเดือนมีนาคม-พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ เราก็ตองเผชิญกับภัยแล้งและความร้อนที่รุนแรงในระดับที่ทำให้คน และสัตว์ถึงกับต้องตาย เพราะทนความร้อนดังกล่าวไม่ไหว

สิ่งต่างๆ เหล่านี้ เราคงไม่อาจปฏิเสธได้ว่าสาเหตุสำคัญส่วนใหญ่มาจากมนุษย์ที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยี โดยใช้ทรัพยากรธรรมชาติมาเป็นปัจจัยการผลิต

“ความพอนั้นเป็นเรื่องของใจที่ไม่เกี่ยวกับฐานะภายนอก คนรวยที่ไม่รู้จักพอ ก็เป็นคนจนอยู่ตลอดเวลาคนจนที่รู้จักพอ ก็เป็นคนมั่งมีอยู่ตลอดเวลา”
(เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก)

<http://runchida.myreadyweb.com/article/topic-55396.html>

ความพอนเพียงของเรา... ยังประโยชน์สุขแก่โลกได้อย่างไร

(ตอนจบ)

สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่มนุษย์ แต่ในขณะเดียวกันผลจากการพัฒนานำมาสู่การทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างรุนแรง เช่น ป่าไม้ถูกทำลาย อากาศเต็มไปด้วยมลพิษ การขยายตัวของเมืองเท่ากับการขยายตัวของป่าคอนกรีต ฯลฯ

ผู้เขียนได้นั่งทบทวนว่า ถ้ามนุษย์ใช้ชีวิตของตนอย่างพอเพียง ใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดคุ้มค่ามากที่สุด แม้หลายอย่างจะดูว่าเป็นความลำบากของชีวิต แต่ท้ายที่สุดสิ่งเหล่านี้ก็เป็นผลดีทั้งต่อตัวเราเองและต่อโลก ยกตัวอย่างเช่น เรายอมลำบากบ้างที่จะเดินทางด้วยระบบขนส่งสาธารณะ แทนการมีรถเป็นของตนเอง เพื่อลดการปล่อยมลพิษสู่อากาศ การบริโภคอาหารให้พอดีไม่มีเหลือทิ้ง เป็นขยะการใช้น้ำ ใช้พลังงานอย่างรู้คุณค่า เป็นต้น

สถาปนิกและนักออกแบบ

๕๒. ออกแบบพิมพ์เขียวบ้านพักอาศัยที่สามารถช่วย “หยุดโลกร้อน” การลดปริมาณก๊าซเรือนกระจก โดยคิดถึงการติดตั้งระบบการใช้พลังงานที่ง่าย ไม่จำเป็นต้องใช้เทคโนโลยีสูงๆ แต่ใช้งานได้จริง ลองคิดถึงวิธีการที่คนรุ่นปู่ย่าใช้ในการสร้างบ้านสมัยก่อน ซึ่งมีการพึ่งพาทิศทางลม การดูทิศทางการขึ้น-ตกของดวงอาทิตย์ อาจช่วยลดค่าใช้จ่ายเรื่องพลังงานในบ้านได้ถึง ๔๐%

๕๓. ช่วยออกแบบสร้างบ้านหลังเล็ก บ้านหลังเล็กใช้พลังงานน้อยกว่าบ้านหลังใหญ่ และใช้วัสดุอุปกรณ์การก่อสร้างน้อยกว่า

สื่อมวลชน นักสื่อสารและโฆษณา

๕๔. ใช้ความเชี่ยวชาญในวิชาชีพเพื่อให้ความรู้ และสร้างความตระหนักกับสาธารณชนเกี่ยวกับ

ปัญหาภาวะโลกร้อน และทำให้การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเป็นประเด็นของท้องถิ่น

๕๕. สร้างความสนใจกับสาธารณชน เพื่อให้ประเด็นโลกร้อนอยู่ในความสนใจของสาธารณชนอย่างต่อเนื่อง

๕๖. ช่วยกันเล่าความจริงเรื่องโลกร้อน โปรดช่วยกันสื่อสารให้ประชาชนและรัฐบาลเข้าใจสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้น

๕๗. เป็นผู้นำกระแสของสังคมเรื่องชีวิตที่พอเพียง ต้นตอหนึ่งของปัญหาโลกร้อนก็คือกระแสการบริโภคของผู้คน ทำให้เกิดการบริโภคทรัพยากรจำนวนมาก ชีวิตที่ยึดหลักของความพอเพียง โดยมีฐานของความรู้และคุณธรรมตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง จึงน่าจะเป็นหนทางป้องกันและลดปัญหาโลกร้อนที่สังคมโลกกำลังเผชิญหน้าอยู่

๕๘. ใช้ความคิดสร้างสรรค์เพื่อร่วมรับผิดชอบสังคม ออกแบบงานโฆษณาที่สอดแทรกประเด็นปัญหาของภาวะโลกร้อนอย่างมีรสนิยม เรื่องที่เป็นจริงและไม่โกหก

ครู อาจารย์

๕๙. สอนเด็ก ๆ ในชั้นเรียน เกี่ยวกับปัญหาโลกร้อน

๖๐. ใช้เทคนิคการเรียนรู้หลากหลายจากกิจกรรม ดีกว่าสอนโดยให้เด็กฟังครูพูดและท่องจำอย่างเดียว

นักวิจัย นักวิทยาศาสตร์ และวิศวกร

๖๑. ค้นคว้าวิจัยหาแนวทางและเทคโนโลยีใหม่ที่มีประสิทธิภาพในการลดการปลดปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์

๖๒. ศึกษาและทำวิจัยในระดับพื้นที่ เพื่อให้มีข้อมูลที่ชัดเจนเกี่ยวกับผลกระทบของภาวะโลกร้อนต่อพื้นที่เสี่ยงของประเทศไทย

๖๓. ประสานและทำงานร่วมกับนักสื่อสารและโฆษณา เพื่อแปลงข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ไปสู่การรับรู้และเข้าใจของประชาชนในสังคมวงกว้าง

นักธุรกิจ อุตสาหกรรมและบริการ

๖๔. นำก๊าซมีเทนจากกองขยะมาใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ ด้วยการลงทุนพัฒนาให้เป็นพลังงานทดแทนที่มีประสิทธิภาพ แต่มีต้นทุนต่ำ

๖๕. สนับสนุนนักวิจัยในองค์กร ค้นคว้าผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และมีประสิทธิภาพในการลดการใช้พลังงานจากเชื้อเพลิงฟอสซิล

๖๖. เป็นผู้นำของภาคธุรกิจอุตสาหกรรมที่ช่วยรักษาล้างแวดล้อม หากยังไม่มีใครเริ่มต้นโครงการที่ช่วยหยุดปัญหาโลกร้อนอย่างจริงจัง ก็จงเป็นผู้นำเสียเอง

๖๗. สร้างแบรนด์องค์กรที่เน้นการดูแลและใส่ใจโลก ไม่ใช่แค่การสร้างภาพลักษณ์ภายนอก แต่เป็นการสร้างความเชื่อมั่นเรื่องความรับผิดชอบต่อที่มาจากภายในองค์กร

นักการเมือง ผู้ว่าราชการฯ และรัฐบาล

๖๘. วางแผนการจัดหาพลังงานในอนาคต รัฐบาลจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์ทางเลือกเพื่อมุ่งจัดการแก้ไขปัญหาพลังงานและสิ่งแวดล้อม ที่มองไปข้างหน้าอย่างน้อยที่สุด ๕๐ ปี

๖๙. สนับสนุนให้มีการพัฒนาการใช้พลังงานแสงอาทิตย์ ทั้งการสนับสนุนงบประมาณในการวิจัย และการพัฒนาระบบให้มีต้นทุนต่ำและคุ้มค่าในการใช้งาน

๗๐. สนับสนุนกลไกต่าง ๆ สำหรับพลังงานหมุนเวียน เพื่อสร้างแรงจูงใจในการปรับปรุงเทคโนโลยีและการลดต้นทุน

๗๑. สนับสนุนอุตสาหกรรมพลังงานหมุนเวียนเพื่อกระตุ้นให้เกิดการลงทุนของภาคเอกชน รัฐบาลควรหามาตรการที่ชัดเจนในการสนับสนุนอุตสาหกรรมหมุนเวียน ซึ่งเป็นพลังงานสะอาด เช่น พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานลม เพื่อให้สามารถแข่งขันกับอุตสาหกรรมพลังงานอื่น ๆ ที่ใช้พลังงานจากเชื้อเพลิงฟอสซิล ที่เป็นสาเหตุหลักของการปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์สู่บรรยากาศ

๗๒. มีนโยบายทางการเมืองที่ชัดเจนในการ

สนับสนุนการ “หยุดภาวะโลกร้อน” เสนอต่อประชาชน

๗๓. สนับสนุนโครงสร้างทางกายภาพ เมื่อประชาชนตระหนักและต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ เช่น จัดการให้มีโครงข่ายทางจักรยานที่ปลอดภัยให้แก่ประชาชนในเมืองสามารถขับขี่จักรยาน ลดการใช้รถยนต์

๗๔. ลดจำนวนรถยนต์ส่วนบุคคลบนถนนในกรุงเทพมหานครอย่างจริงจัง ด้วยการสนับสนุนระบบขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพ

๗๕. ส่งเสริมเครือข่ายการตลาดให้กับกลุ่มเกษตรกรทางเลือก เกษตรกรจำนวนมากเป็นตัวอย่างที่ดีของการลดปัญหาโลกร้อน ด้วยการลดและเลิกการใช้สารเคมีที่ทำให้เกิดการปลดปล่อยไนโตรัสออกไซด์สู่บรรยากาศโลก ซึ่งการส่งเสริมการตลาดสีเขียวด้วยการสร้างเครือข่ายการตลาดที่กระจายศูนย์ไปสู่กลุ่มจังหวัดหรือภูมิภาค จะช่วยลดการปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์จากกระบวนการขนส่งผลผลิตไปยังตลาดไกล ๆ อีกด้วย

๗๖. ริเริ่มอย่างกล้าหาญกับระบบพลังงานแบบกระจายศูนย์ เพื่อลงทุนกับทางเลือกและทางเลือกในระยะยาว

๗๗. พิจารณาใช้กฎหมายการเก็บภาษีเป็นเครื่องมือในการควบคุมปริมาณก๊าซเรือนกระจก โดยเฉพาะคาร์บอนไดออกไซด์ เช่น การเก็บภาษีคาร์บอน (Carbon Tax) สำหรับภาคอุตสาหกรรม

๗๘. เปลี่ยนแปลงระบบการจัดเก็บภาษี นั่นคือการสร้างระบบการจัดเก็บภาษีที่สามารถสะท้อนให้เห็นต้นทุนทางอ้อมจากกิจกรรมทางเศรษฐกิจตัวใดตัวหนึ่ง ซึ่งทำให้สังคมต้องแบกรับภาระนั้นอย่างชัดเจน เช่น ภาษีที่เรียกเก็บจากถ่านหิน ก็จะต้องรวมถึงต้นทุนในการดูแลสุขภาพสภาพที่จะต้องเพิ่มขึ้นจากปัญหามลพิษ และต้นทุนความเสียหายจากสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลงไป

๗๙. ปฏิรูปภาษีสิ่งแวดล้อม เป็นก้าวต่อไปที่ท้าทายของนักการเมืองและรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งอย่างใหญ่หลวงในการปรับเปลี่ยนและสร้างจิตสำนึกใหม่ให้สังคม การเพิ่มการจัดเก็บ

ภาษีสำหรับกิจกรรมที่มีผลทำลายสภาพแวดล้อมให้สูงขึ้นเป็นการชดเชย เช่น กิจกรรมที่มีการปล่อยคาร์บอน ภาษีจากกองขยะ ไม่ใช่เรื่องเป็นไปได้ หลายประเทศโดยเฉพาะในยุโรปตะวันตกนำแนวคิดนี้ไปใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ปัจจุบันนี้ประเทศไทย ในสหภาพยุโรปก็ร่วมดำเนินการด้วย และพบว่า การปรับเปลี่ยนระบบการจัดเก็บภาษีดังกล่าว ไม่มีผลต่อการปรับเปลี่ยนระดับการจัดเก็บภาษี หากแต่มีผลกับโครงสร้างของระบบภาษีเท่านั้น

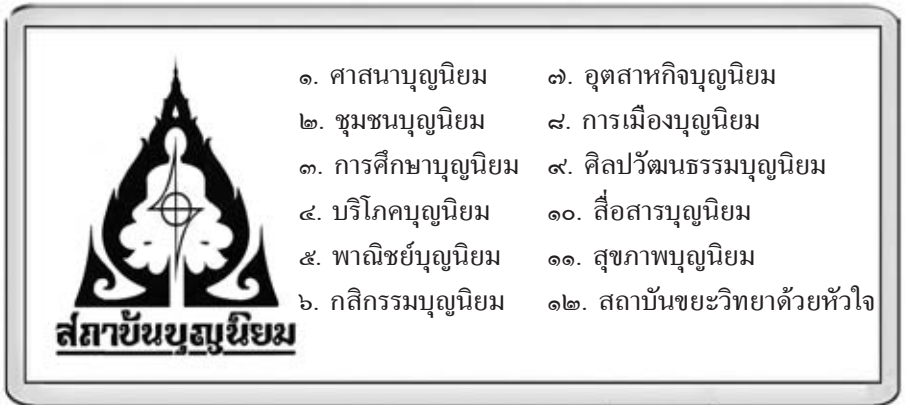
๘๐. กำหนดทิศทางประเทศให้มุ่งสู่แนวทางการดำเนินชีวิตอย่างพอเพียง ที่สามารถยืนหยัดอยู่รอดอย่างเข้มแข็งในสังคมโลก เริ่มต้นด้วยการใส่ประโยคที่ว่า ประเทศไทยจะต้องยึดหลักเศรษฐกิจตามแนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เป็นแกนหลักของการพัฒนาประเทศไทยในรัฐธรรมนูญได้หรือไม่

บทส่งท้าย

ถึงเวลาแล้วที่เราทุกคนต้องหันมาใส่ใจโลกใบนี้ ด้วยการร่วมมือร่วมใจกันดูแลโลก ลดโลกร้อน ดังแนวทางที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ความพอเพียงสามารถเริ่มต้นได้ที่ตัวของเราเองก่อน เมื่อเราทำได้แล้วก็จะยังประโยชน์สุขให้กับโลกและเพื่อนมนุษย์ แม้จะ 모르รู้สึกว่าการที่เราทำมันก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ต่อโลก แต่ก็เปรียบเสมือนกับว่า เราเป็นฟันท่อนหนึ่งที่ถอนตัวเองออกมาจากกองพินที่กำลังเผาทำลายโลกนั่นเอง

สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตัวเองอย่างแน่นอน หากเราปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตสู่ความพอเพียง ก็คือความสุขใจที่ได้ทำเพื่อโลก เพื่อเพื่อนมนุษย์ ได้ลดรายจ่ายในชีวิตประจำวัน มีสุขภาพพลานามัยที่ดีขึ้น ฯลฯ ...เริ่มที่ตัวเราเอง แล้วขยายผลสู่ครอบครัว ชุมชน สังคม ประเทศชาติ และระดับโลก ความสำเร็จก็จะบังเกิดขึ้นได้ในที่สุด

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ซี้โกง)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้นก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับ ๓๓๓ เรากำลังพูดถึง นัยยะ
ละเอียดของ“บุญ” ซึ่งยังมีความละเอียด
ลึกล้ำอีกมากกว่านัก ที่ควรจะให้ชัดถึง

ฉบับที่แล้วย้ำว่า “บุญ”เป็น“โลกุตระ”
แท้ๆ ที่มีความหมาย“พิเศษสุด” เป็น“เอ
กังสะ-เป็นเอกังสะนะ(แต่ถ่ายเดียว)” เพราะ
เป็น“พลังงาน”เช่นเดียวกันกับ“พลังงาน”ที่
เป็น“อุตุนิยาม”ทั้งหลาย “บุญ”ไม่ใช่แม้แต่
เป็น“พีชนิยาม” เพราะ“บุญ”ยังไม่มี“ชีวะ”

“พีชนิยาม”นั้นมี“ชีวะ”แล้ว มี“สัตตญา”
กับ“สังขาร”ที่ปรุงแต่งธาตุให้เป็น“ตนเอง”ได้

แต่“อุตุนิยาม”ยังไม่มี“สัตตญา”นะ ยัง
ไม่มี“ความกำหนดรู้”เป็นของ“ตนเอง” “ตัว
ตน”หรือ“รูปร่าง”ที่รวมตัวกันอยู่ได้ของ“ธาตุ
อุตุนิยาม”นั้นเกิดจาก“พลังงานทางฟิสิกส์”
หรือ“พลังงานวิทยาศาสตร์ที่เป็นความร้อน
แสงเสียงแม่เหล็กไฟฟ้าแห่งสสารเป็นต้น
เท่านั้น” ล้วนเป็นได้แค่“อุตุนิยาม”

“บุญ”ยังไม่มีสภาพเป็น“ชีวะ”เลย

“บุญ”ยังเป็นแม้แต่“พีชนิยาม”ก็ไม่ได้

“บุญ”เป็น“อุตุนิยาม”เท่านั้นแท้ๆ เป็น
“พลังงาน”ที่มีหน้าที่“กำจัดกิเลส”เพียงอย่าง
เดียวด้วย ไม่กำจัดอื่นใดเลย หรือไม่มีภัย
ต่อภาวะอื่นใดเลย นอกจาก“ธาตุกิเลส”

“บุญ”คือสัตย์ที่สุด ไม่ทำหน้าที่ผิดเลย
นอกจากคนผู้เข้าใจคำว่า“บุญ”ผิดเอง

“บุญ”เป็น“พลังงานในจิตวิญญาณ”
ที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ทรงค้นพบ และ
“ทำพลังงานอยู่ในจิต”นี้ได้ จึงเป็นศาสนา

เดียวเท่านั้นในโลก ในมหาจักรวาล จริงๆ

และเป็น“วิทยาศาสตร์”แท้ๆ เพราะ
ถ้าใครศึกษาทำตามอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”และ
ปฏิบัติเป็น“สัมมาปฏิบัติ”ก็จะสำเร็จเป็นผล
ที่“สัมมาปฏิเวธ”ได้เหมือนกันทุกคน หาก
สามารถปฏิบัติบรรลุถึงขั้น“อารยสัจ ๔” ที่
เป็น“ทฤษฎีเดียว”อันพิเศษสุดของศาสนา
พุทธ ซึ่งสามารถ“กำจัดกิเลส”ที่เป็นเหตุ
แห่ง“ทุกข์”ได้แท้ ได้จริง ได้อย่างเป็น
“สวากขาโต(พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ดีแล้ว)”จริง ๆ

“บุญ”ของศาสนาพุทธมีคุณค่ายิ่งแบบ
อุตุนิยาม “บุญ”เป็นคำเฉพาะที่พระพุทธเจ้า
ทรง“บัญญัติ”ขึ้นมาเรียก“พลังงานพิเศษ”ให้ใช้
ใน“จิตนิยาม” แต่ทุกวันนี้คนเอาไปใช้ผิดและ

“บุญ”เป็นภาษาไทย ที่มาจากบาลีคำ
ว่า“บุญญ” จากพยัญชนะ“ป” สระ“อุ” สะกด
ด้วยพลังงาน“อัญญะหรืออัญญา”

“ป” คือ ภาวะที่เกิดขึ้นบ่งบอกทิศทาง
ของ“ความเคลื่อนไหว”ไปข้างหน้า “ป”นี้จึง
หมายถึง สภาพที่ดำเนินไปและดำเนินไป ๆ ๆ

ส่วนสระ“อุ” คือ เส้นที่ ๓ ของ“สระคี่”
ซึ่งมี“อะ,อิ,อุ” เป็น“พลังงานถึงขั้นครบรอบ
๓ เส้น”ที่เกิดพลังงาน“วงวน”หมุนเป็น“ตัวตน
(อัตตา=ISH)”เป็นสสาร-พลังงานขั้นหนึ่งแค่นั้น

ยังไม่ก้าวหน้าถึงขั้นเป็น“พีชนิยาม”
ต้องเป็น“พีชนิยาม”ก่อนจึงจะเจริญขึ้น ๆ ถึง
ขีด“จิตตะ”ได้ แล้วพัฒนาขึ้นเป็น“จิตนิยาม”

สระ“คี่(อะ,อิ,อุ)”คือ ความเด็ดเดี่ยว มี
พลังเป็นของตนเอง เป็นเอกบุรุษ มีนัยสำคัญ

ต่างกันกับความเป็นสระ“คู(ค,อ,อุ=อิตถีภาวะ)”

ดังนั้น เมื่อเกิดอาการหรือพลังงานของ “สระ”คือ “อะ-อา-อิ” ก็เป็น“รอบหนึ่ง”ของ“๓ สระ” มี“อิสระในตน”(เอาสระ“อิ”มาเรียก“๓ สระ”นี้)

“อิ”คือ ตัวที่ ๓ ของสระ ส่วน“ส”กับ“ร” จับตัวกันเกิด“วงวน”ก็เป็น“อ้ง(นิคหิต=๐) เมื่อ มีพลังงานของ“วงวน(อ้ง,๐)”ที่มี“สะ กับ ะ” ปรุ่กันเป็น“วงวน”คือ สะ กับ ะ เกิด“อ้ง(๐)”

“ว-ส-ห (๓ เส้นเศววรรค)”ก็จับเอา“สะ”มา ส่วน“ย-ร-ล (๓ เส้นเศววรรค)”ก็เอา“ระ”มา “พลังงานวงวน”คือ“อ้ง”มี ๓ เส้น(ส+ร+อ้ง) ก็เป็นตัวของตัวเองได้“วงหนึ่ง” หรือ “ตัวตนหนึ่ง”(เกิดเป็น..๑.เรอ๒.เขา ๓.ประธานผู้ควบคุม

‘เรอ-เขา’(ประธาน=I, เรอ=S, เขา=H)”ได้ภาวะ(วงวน๓เส้น)

นั้นขึ้นมา มี“วงวนที่สมดุล”เป็น“เอก”ในตัวเอง “บุญหรือบุญญา”นี้จึงต้องมี“ปัญญา”

ทำงานร่วมกันแนบแน่นที่สุด ขาดกันไม่ได้ “บุญ”ยังมีความละเอียดยิ่ง ๆ ผู้เขียนจะ

พยายามสาธยายออกมาดู ก็ตามภูมิที่มีนะ “บุญ”ไม่ใช่“ตัวตน” “บุญ”ไม่มีสถานที่

“บุญ”ไม่มีอะไรจะข้ามกาลเวลาไป จาก“ปัจจุบัน”ใดเลย ในอดีตในอนาคตจึง

หมดสิทธิ์ที่“บุญ”จะมีอยู่-ทรงอยู่ เด็ดขาด “จบ”ปัจจุบันใด “บุญ”ก็จบด้วย ณ ที่นั้น

“ตัวตน”ของ“บุญ”ก็ไม่มี สถานที่ตั้ง ของ“บุญ”ก็ไม่มี และพ้นจาก“ปัจจุบัน”ไปแล้ว

“บุญ”ก็ไม่มี แล้วจะเอาอะไร ข้ามชาติไป เป็น“ผลในอดีต”กันอีกเล่า บุญมีแค่ปัจจุบัน “บุญ”จึงไม่มี“ชาติ”ไม่มี“ภพ” ชัดมั้ย?

เพราะถ้าแม้แต่“บุญ”ทำงานหมด หน้าที่แล้ว กำจัดกิเลสหมดเกลี้ยงแล้วก็ยัง มี“ภพ” มี“ชาติ”กันอยู่อีก ไม่สูญ ยัง“มี“บุญ”

หากเป็นเช่นนี้ จะมี“พลังงาน”อะไร เล่า ที่กำจัดกิเลสหมดเกลี้ยงสำเร็จแล้ว ถึง จะ“หมดภพ-จบชาติ”เด็ดขาดได้ไม่เหลือเศษ กันสักกะที “สูญ”กันสุด ๆ “ไม่มี”กันเด็ด ๆ

ศัพท์คำว่า “บุญญาปาปปริกษิณ”ที่ แปลว่า “สิ้นบุญสิ้นบาปไปแล้ว” แล้วมันจะ จริง “จบ”กันเมื่อไหร่? อย่างไร? ตรงไหน?

จะ“จบ”ได้ไหน? ...ลองหามาดูซิ!!!!

ชัดเจนว่า “บุญ”ทำงานอยู่ใน“ปัจจุบัน” เท่านั้น จบแล้วก็หายไปพร้อมกับ“ปัจจุบัน”

“บุญ”จึงไม่มี“ภพ” ไม่มี“ชาติ”ตั้งขึ้นใน ที่ไหน นอกจากมี“อาการในปัจจุบัน”แค่นั้น

จะว่าเกิดว่าเป็นว่ามี ก็เกิด-ก็เป็น-ก็มี ในขณะ“พลังงาน”กำลังทำหน้าที่“บุญ” ณ

ปัจจุบันนั้นเท่านั้น ทำหน้าที่เสร็จก็สิ้นไป จึงมิใช่“การเกิด”ที่เป็น“ชาติ”ข้ามชาติ

“บุญ”จึงเป็น“พลังงาน”เพียงชั่วขณะ “ปัจจุบันกาล”เท่านั้น ก็จบ“การปรากฏ”ลง

“หาชาติ-หาภพ”ของ“บุญ”ที่จะ“ข้าม ปัจจุบัน”ไปไม่ได้เลยสัก“ภพ”สัก“ชาติ”

“บุญ”จึงแค่“อาศัย”เท่านั้น แม้“นิสสัย” ก็มีใช้ ถ้า“อนุสสัย”ก็ยิ่งไกล ถ้าจะมี“บุญใหม่”

“จิต”ของผู้นั้นต้องสร้าง“บุญ”นั้นขึ้นมาใหม่ “บุญ”นั้น“ดับชาติ-ดับภพ” มิใช่พาเกิด

“ชาติ”คือ“การเกิด” ผู้ยังไม่มีภูมิสูงถึง ชั้นเก่ง“อยู่เหนือ”(อุตตระ)วิภาวดีธนา ทุกคน

ที่ทำ“กรรม”จะมี“ชาติ”มี“ภพ”เกิดในจิตเสมอ
“ตัณหา”คือ ความอยากได้ มี“๓ชนิด”
..กามตัณหา-ภวตัณหา-วิภวตัณหา
กามตัณหา อยากได้อะไรก็เป็น“ภพ”
เป็น“ชาติ”ขึ้นในใจ แม้“อยากได้ความไม่มี
ภพ”คือ วิภวตัณหา” แต่ผู้ันั้นไม่มี“ปัญญา”
ไม่เคยเรียนและฝึก“ทำใจในใจ”ของตนจน
สามารถ“ทำ“กรรม”ใดๆ จิตใจก็ไม่ก่อ“ชาติ”
ไม่ก่อ“ภพ”ขึ้นในจิตใจสำเร็จด้วย“ปัญญา
อันยิ่ง”ได้สำเร็จจริง ชีวิตที่ยังมี“กรรม”ทุก
“กรรม”ก็จะมี“ภพ”มี“ชาติ”อยู่เสมอตลอด
“วิภวตัณหา”นั้นคือ“อยากได้” แต่เป็น
ตัณหาที่อยากได้“จิตว่างจากภพ”หรือ“จิต
ว่างจากการเกิดกิเลส” ซึ่งผู้ไม่ฉลาดโลกุตระ
ไม่มีปัญญาจริงไม่อยากได้“ตัณหานี้”หรือ
ต้องผู้ฉลาดที่เป็น“ปัญญา”แท้เท่านั้น
ที่อยากได้“วิภวตัณหา(ตัณหาไม่มีภพ)”
แม้“อยากได้” แต่ว่า ทำจิตใจของตน
ให้เป็น“จิตว่าง”คือ“ว่างจากกิเลส” หรือทำให้
“จิตจางคลายไปจากกิเลส”ไปตามลำดับยัง
ไม่เป็น ไม่ถูกต้อง นั่นก็เพราะคนผู้นี้ยัง
ไม่“สัมมาทิฐิ” จึงปฏิบัติ“ไม่สัมมาปฏิบัติ”
จิตก็มี“ภพ”มี“ชาติ” ที่“ข้ามชาติ”อยู่แน่นอน
ซึ่งผู้ปฏิบัติที่“มีจณาทิฐิ” เช่น ผู้ที่เชื่อ
ลัทธิ“หลับตา”พยายามปฏิบัติตามทิฐิของ
ตนที่ยัง“ไม่สัมมาทิฐิ”เป็นต้น จึงได้แค่
“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”คือ ว่างแบบพักยก
เป็นแค่เพียงว่า ได้“อุเบกขา” แต่เป็น
“อุเบกขาเวทนา”ที่ยังเป็นของชาวโลกีย์ หรือ

ยังเป็นแค่การปฏิบัติของผู้“ทำใจในใจ”ที่ข่ม
หรือสะกด‘กิเลสกาม’ไว้มิให้ปรากฏอาการ
ในใจ” ช่วงขณะเท่านั้น แต่ยังมีกิเลสไม่
เป็น ยังลดละกิเลสไม่ถูกต้องถึงขั้น“สัมมา
ทิฐิ”บริบูรณ์ เนื่องจาก“วิธีปฏิบัติ”มันผิด
เพราะถึงแม้จะทำได้ถึงขั้น“อุเบกขา
เวทนา” แต่การกระทำของผู้มีจณาทิฐิ ยัง
มี“ทิฐิ”ไม่“สัมมา”แท้ ตามพระพุทธเจ้าทรง
สอนอย่างถ่องแท้ หมายความว่า ยัง“ทำใจ
ในใจ”(มนสิกริต)ของตนไม่แยกกายถ่องแท้
ลงไปถึงที่เกิด” เรียกว่า“อโยนิโสมนสิการ”
ยัง“ทำใจในใจของตน”ไม่เกิด“เนกขัมม
สิตเวทนา” เพราะยัง“ทำใจในใจ”ไม่ถูกต้อง
ทุกวันนี้ มันยากมาก ๆ ที่จะพูดหรือ
อธิบายให้คนยุคนี้ เชื่อ หรือเข้าใจได้ว่า การ
หลับตา“ปฏิบัติ”นั้น มันไม่ใช่“วิธีปฏิบัติของ
พุทธ” มันเป็น“วิธีของเดียรฉัตร”ที่มีมาตลอด
กับปัลลภี แม้ยุคพระพุทธเจ้าอุบัติ ก็ต้องมา
สอนใหม่ มาปรับทิฐิกันหนักหนาสาหัส
คำว่า“จิตว่าง”หรือ“อุเบกขา”นี้ยากมาก
แม้ผู้ที่ไม่ปฏิบัติธรรมก็ตาม แต่มี“จิต
ว่าง”หรือจิตหยุดพักไม่นึกไม่คิดอะไร เป็น
ครั้ง ๆ คราว ๆ หรือผู้นั้นมี“ความอยากได้จิต
ว่าง” แต่ยังมีจณาทิฐิอยู่ ก็จะเกิดความเป็น
“จิตว่าง”ที่เป็น“จิตว่าง”แบบ“เคหสิตอุเบกขา
เวทนา” ซึ่งผู้ทำก็หมายถึงจะเป็นจิต“ไม่มี
ภพ”หรือ“ว่างจากภพ-ว่างจากความมีอาการ
ปรุงแต่งของกิเลส”(ไม่ดูแต่ผลึก)ชั่วคราว มันก็
ไม่แปลก เราทำได้ “โลกีย์”ปุถุชนทั่วไปก็ทำได้

“เคหสิตเวทนา”นี้ ท่านพุทธทาสเป็นต้น และอาจารย์อื่นๆอีกหลายคน ชอบยกอ้างขึ้นมา และพูดกันทำเป็น“ตื่นๆ-ง่ายๆ”ว่าเป็น“นิพพานล้าลอง”หรือนิพพานชั่วคราว

ซึ่งแท้จริงยังไม่ใช่“จิตที่ว่างจากกิเลสเป็นลำดับ ชนิดที่“กำจัดตัวตน(อัตตา)”ไปตามลำดับที่มี“ความรู้ในความเป็น“อัตตา”จาก“โอฬาริกอัตตา”เป็นเบื้องต้น แล้วก็มี“มโนมยอัตตา” ที่สุด“อรูปรอัตตา”เป็นขั้นปลายท้าย

แต่ว่าผู้ได้แค่“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”นั้นเมื่อปฏิบัติได้มันก็เป็น“จิตว่าง”ก็จริง แต่“ธรรมภาวะ”เช่นนี้ มันเป็นได้แค่“เคหสิตเวทนา”เท่านั้น ยังไม่ใช่“เนกขัมมสิตเวทนา”

“เคหสิตเวทนา”คือ ผู้ยังมีอารมณ์ที่เป็นโลกียะอยู่ ยังไม่เป็นอารมณ์ถึงขั้น“เนกขัมมสิตเวทนา”ที่เป็น“โลกุตระสังขะ”

“เนกขัมมสิตเวทนา”คือ ผู้สามารถทำจิตของตนให้มี“อารมณ์ที่เป็นอาริยะ”ได้เป็นลำดับๆ ซึ่งเป็นผู้สามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิการโธ)ของตนให้บรรลุธรรมได้ ถึงขั้นมี“การชำระกิเลส”ของตนออกไปถูกตัวตนมีการเกิดผลตามลำดับสัมมาจรตจริงๆ

“อุเบกขา”มี๒ชนิดคือ“เคหสิตอุเบกขาเวทนา” กับ “เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”

“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”เป็นโลกียะ แต่“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”เป็นโลกุตระ

ในผู้ที่ปฏิบัติธรรมอย่างสัมมาทิฏฐิ มีมรรคผลไปตามลำดับเท่านั้นจึงจะเกิดจิต“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”ที่เป็น“โลกุตระ”จึงจะ“ดับภพ-จบชาติ”กันได้เป็นอาริยะสังขะ

กระนั้นก็ยังไม่ใช่จะเก่งเรื่อง“ภพ”เรื่อง“ชาติ”กันได้ง่ายๆ ถึงขั้นเป็นผู้รู้จักผู้แจ้ง รู้จริงว่า “การก่อเกิดภพ”นั้นคืออย่างไร? และ“การดับภพ”คืออย่างไร? แล้วสามารถปฏิบัติได้สำเร็จจนกระทั่งเก่งพิเศษอีกด้วย จึงจะ“ก่อเกิดหรือไม่ก่อเกิดภพขึ้นมาให้ปรากฏแก่โลก”ได้ชนิดที่วิเศษจริง ๆ เข้าขั้นประหนึ่ง“ยอดมายากล”ทีเดียว เช่น จะให้หายวับไปก็ได้ หรือจะให้มิวับขึ้นมาก็ได้

เพราะท่านเป็นผู้ยังมี“การเกิด”ที่ยัง“ทำชาติ-ทำภพ หรือไม่ทำชาติ-ไม่ทำภพ”ขึ้นมาด้วยตนเองได้อย่าง“ยอดมายากล”จริง ๆ จนต้องให้ฉายานามท่านว่า“สิริมหามายา (ผู้ทำการเกิดสัตว์ชั้นโอบปาติกะ)” เพราะ“ทำให้ปรากฏก็ได้ ทำให้หายวับไปก็ได้”(อาวิภัง ทิโรภัง ; พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๑๓๓)ที่หมายถึง “ภาวะประหนึ่ง ‘ยอดมายากล’ ยอดเยี่ยมสุด แสนประเสริฐมหัศจรรย์ยิ่ง”เท่านั้นเอง แต่เป็นสังขะเป็น“ความจริง”อันวิเศษพิเศษขั้น“อนุศาสนิปาฏิหาริย์”ที่มีใน“โลกุตระธรรม”ของพุทธ

“มาตา(ความเป็นแม่ทางอภิธรรมหรือปรมัตถธรรม)”ที่เป็น“สัมมาทิฏฐิ” ข้อ ๗ ใน“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”ของพุทธศาสนา จึงไม่ใช่เรื่องโลกีย์ปุถุชน ที่ยังเข้าใจคำว่า“กาย”ก็ดี “ปัญญา”ก็ดี “บุญ”ก็ดี แม่“สมาธิ”ผิด(มิจจาทิฏฐิ)อยู่แน่ๆ

เพราะในที่นี้ไม่ใช่หมายถึง“ผู้เป็นแม่”ที่ยังเป็นแค่“ตัวตนบุคคล”ที่มีเนื้อหนัง ให้กำเนิดร่างสตรีระ ที่“ก่อเกิดกันทางมดลูก(ชลาพุชะ)-ทางไข่(อณฑชะ)-ทางจุลินทรีย์(สังเสทชะ)”

* เก้าสมัย ใหม่เสมอ *

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

* อำนวยการพิเศษสุด
เป็นเครื่องชุดฆ่ากิเลส
สรรพระราชสร้างประเทศ
สูญอาเพศสิ้นทุกข์ภัย.

อำนวยการ

(ชนลัทธิชาดก)

กาลครั้งหนึ่ง **พระเจ้าโกศล** ซึ่งมีอำนาจมาก ทรงมีเมตตาด้วยอิทธิยศ หมกมุ่นเพลิดเพลินอยู่ในความสุขที่เกิดจากกิเลส ทรงไม่ปรารถนาประกอบราชอาณาจักร ไม่ตัดลินคหิต แม้การไปเยี่ยมเยียนบำรุง**พระพุทธเจ้า** ก็ทรงลืมนเลือนเสีย

วันหนึ่ง ขณะทรงตื่นจากบรรทมแล้ว จิตใจเบิกบานแจ่มใส ทรงได้สติระลึกถึงพระผู้มีพระภาคเจ้า จึงทรงดำริว่า

“นานแล้วที่เรามิได้พบเห็นพระบรมศาสดา วันนี้เห็นทีจะต้องไปถวายบังคมพระพุทธองค์ให้ได้”

พอเสวยพระกระยาหารเช้าแล้ว ก็เสด็จขึ้นพระราชยานไปยังพระวิหาร เมื่อถึงแล้วก็ไปถวายบังคมพระศาสดา แล้วประทับนั่ง ณ ที่ควร พระศาสดาจึงตรัสถาม

“มหายพิตร คราวนี้นานไม่น้อยทีเดียว ที่พระองค์มิได้เสด็จมา นั่นเพราะเหตุใดกันเล่า”

พระเจ้าโกศลทรงอ้อมแอ้มกราบทูล

“เพราะข้าพระองค์มีราชกิจมาก ไม่มีโอกาสที่จะมาเข้าเฝ้าพระองค์ได้”

พระศาสดาทรงเห็นอาการเช่นนั้น ก็ตรัสเตือน

“มหายพิตร เมื่อตถาคตผู้เป็น**สัมพันธัญญ์**(ผู้รู้แจ้งทุกสิ่ง) ผู้ให้คำกล่าวสอนเช่นเราอยู่ในวิหารที่ไกลๆแค่นี้ ไม่ควรเลยที่พระองค์จะประมาท เพราะ**วิสัยของพระราชาที่ตั้น** ต้องไม่ประมาทในราชกิจทั้งหลาย ต้องดำรงพระองค์เสมอด้วยมารดาบิดาของชาวแคว้นแคว้น ต้องละอคติ(ความลำเอียง)ทั้งปวง ครองราชย์โดยทศพิธราชธรรม (คุณธรรม ๑๐ ประการของผู้ปกครองบ้านเมือง) **จึงจะควร** เพราะเมื่อพระราชาประพฤติธรรม แม้บริษัทของพระองค์ก็จะประพฤติธรรมตาม

ถึงเป็นอย่างนี้การที่ตถาคตสั่งสอนอยู่ แล้วพระองค์ครองราชย์โดยธรรมได้นั้น ยังไม่น่าอัครรยนัก **เทียบไม่ได้กับบัณฑิต**ในกาลก่อน แม้ไม่มีอาจารย์สั่งสอน ก็ยังตั้งอยู่ในสุจริตธรรม

(ธรรมที่ประพตติถูกตรง) สามารถแสดงธรรมตามความรู้ของตน พามหาชนไปสวรรค์(สภาวะสุขสบายของคนใจสูง)ได้ นั่นนำอัครรรยยิ่ง”

ทรงสดับแล้ว พระเจ้าโกศลทูลอาราธนา (นิมนต์)ให้ตรัสเรื่องราว นั้น พระพุทธองค์จึงทรงนำอดีตชาติกมาตรัสเล่า

ใ * * * * *
อดีตกาล เมื่อพระเจ้าพรหมทัตเสวยราชสมบัติ อยู่ในพระนครพาราณสี พระอัครมเหสีทรงประสูติพระโอรส พระญาติทั้งหลายได้ถวายพระนามว่า **ชนสันธกุมาร**

ครั้นเมื่อพระกุมารทรงเจริญวัย ได้เล่าเรียนศิลปวิทยาทั้งหลายสำเร็จ กลับจากเมืองตักกิลลาแล้ว พระราชาทรงมีรับสั่งให้ชำระเรือนจำทั้งหมดให้สะอาด **ประกาศพระราชทานตำแหน่งอุปราชให้แก่เจ้าชายชนสันธะ**

ต่อมา เมื่อพระเจ้าพรหมทัตราชบิดาสวรรคตแล้ว **พระเจ้าชนสันธราช**จึงได้ครองราชย์แทนแล้วรับสั่งให้สร้างโรงทาน ๖ แห่ง คือที่ประตูพระนครทั้งสี่ด้าน ที่กลางพระนครและที่ประตูพระราชวัง บริจาคพระราชทรัพย์วันละ ๖๐๐,๐๐๐ ทรงบำเพ็ญมหาทานจนลือกระฉ่อนไปทั่วชมพูทวีป (ประเทศอินเดียสมัยโบราณ)

แล้วยังรับสั่งให้**อภัยโทษ** เปิดเรือนจำอยู่เป็นนิล ทั้งประกาศติฆ้องป่าวร้อง**ให้มาฟังธรรม** ทรงสงเคราะห์โลกด้วย**สังคหวัตถุ ๔** (คือ ๑.ทาน = แบ่งปันให้กัน ๒.ปิยวาจา = พูดจาน่ารัก ๓.อติถจริยา = ประพฤติประโยชน์ ๔.สมานัตตตา=ทำตัวให้เข้ากันได้) ชักชวนผู้คนให้**รักษาศิล ๕** และ**ให้อยู่จำอุโบสถ(ถือศีล ๘)**ในวันพระ บางคราวก็ให้ชาวบ้านแฉ่นแคว้นมาประชุมกัน แล้วทรงแสดงธรรมอบรมสั่งสอนว่า

“ท่านทั้งหลายจงให้ทาน จงสมาทาน(ถือปฏิบัติ)ศีล จงประพฤติธรรม จงประกอบกรงานและการค้าขายโดยธรรม หากเป็นเด็กก็จงเรียนศิลปวิทยา โตแล้วจงแสวงหาทรัพย์ แต่อย่าคดโกงชาวบ้าน อย่าพูดจาทำความส่อเสียด

อย่าเป็นคนดูร้ายหยาบช้า และจงรู้จักบำรุงมารดาบิดา มีความเคารพอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่”

พระองค์ได้ทำมหาชนให้ตั้งอยู่ในสุจริตธรรม ทรงครองราชสมบัติโดยธรรมอย่างนี้

อยู่มาวันหนึ่ง ซึ่งเป็นวัน**ปณรสิอุโบสถ**(วันพระ ๑๕ ค่ำ) พระเจ้าชนสันธราชทรงสมาทานอุโบสถศีล (ถือศีล ๘)แล้ว ทรงดำริว่า

“วันนี้เราน่าจะบอกสอนธรรมแก่หม่อมมหาชนทั้งหลาย เพื่อเกิดประโยชน์สุขยิ่งขึ้น เพื่อให้ชนทั้งปวงอยู่ด้วยความไม่ประมาท”

จึงรับสั่งให้ตีกลองประกาศทั่วพระนคร เรียกชาวพระนครทั้งหมด ตั้งแต่พระสนมของพระองค์ กระทั่งถึงชาวเมืองยากจนเข็ญใจจากทั่วสารทิศ ให้มาประชุมกัน ณ ท้องพระลานหลวง แล้วพระองค์ก็ประทับนั่งบนบัลลังก์อันประเสริฐ ตรัสกับมหาชน

“ชาวพระนครที่รักทั้งหลาย เราจะสอนธรรมแก่พวกท่าน ขอท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ไม่ประมาท เจียใโสตสดับโดยเคารพเถิดว่า **เหตุที่จะทำให้อจิตเตอร้อนนั้น มีอยู่ ๑๐ ประการ คือ**

๑. บุคคลเมื่อยังหนุ่ม ไม่พยายามทำทัฬหีให้เกิดขึ้น ครั้นแก่ตัวลงหาทัฬหีไม่ไหว ย่อมเดือดร้อนใจในภายหลังว่า **เมื่อก่อนเราไม่ได้แสวงหาทัฬหีไว้**
๒. ศิลปะ(ฝีมือความสามารถ)ที่สมควรแก่ตน บุคคลใดไม่ได้ศึกษาไว้ในกาลก่อน ย่อมเดือดร้อนใจในภายหลังว่า **เราไม่ได้ศึกษาศิลปะเอาไว้ก่อน** เมื่อไม่มีศิลปะย่อมเลี้ยงชีพลำบาก
๓. บุคคลใดเป็นคนโกง ย่อมเดือดร้อนใจในภายหลังว่า **ก็เพราะเราเป็นคนโกงมาก่อน** ส่อเสียดมาก่อน กินสินบนมาก่อน ดูร้ายและหยาบคายมาก่อนนั่นเอง
๔. บุคคลใดเป็นคนฆ่าสัตว์ ย่อมเดือดร้อนใจในภายหลังว่า **ก็เพราะเราเป็นคนหยาบช้าฆ่าสัตว์มาก่อน** ทูศีล(ไม่มีศีล)ประพฤติต่ำช้ามาก่อน ปราศจากขันติและเมตตาเอ็นดูสัตว์มาก่อน
๕. บุคคลใดเป็นคนคบชู้ในภรรยาผู้อื่น ย่อมเดือดร้อนใจในภายหลังว่า **หญิงที่ไม่มีใครหวงแหน**

ก็มีอยู่เป็นอันมาก เราไม่ควรที่จะไปคบหาภรรยา
ของผู้อื่น

๖. บุคคลใดเป็นคนตระหนี่ ย่อมเดือดร้อนใจ
ในภายหลังว่า เมื่อก่อนข้าวและน้ำของเราก็มีอยู่
มากมาย แต่เราก็มิได้ให้ทานไว้เลย

๗. บุคคลผู้ไม่เลี้ยงดูมารดาบิดา ย่อมเดือด-
ร้อนใจในภายหลังว่า เมื่อก่อนเราสามารถพอที่
จะเลี้ยงดูมารดาบิดาผู้แก่เฒ่าชราได้ แต่ก็มีได้
เลี้ยงดูท่าน

๘. บุคคลผู้ไม่ทำตามโอวาทบิดา ย่อมเดือด-
ร้อนใจในภายหลังว่า เรานี้เมื่อก่อนได้ดูหมิ่น
บิดาผู้เป็นอาจารย์สั่งสอน อันเป็นผู้นำรลที่เรา
ต้องการทุกอย่างมาเลี้ยงดูเรา

๙. บุคคลผู้ไม่เข้าไปใกล้สมณพราหมณ์ ย่อม
เดือดร้อนใจในภายหลังว่า เป็นเพราะเมื่อก่อนนี้
เราไม่ได้ไปมาหาสู่สมณพราหมณ์ทั้งหลายผู้มีศีล
เป็นพหูสูต(ผู้รู้มากปฏิบัติธรรมแทงตลอดได้มาก)เลย

๑๐. บุคคลใดไม่ประพฤติสุจริตธรรม ไม่เข้าไป
นั่งใกล้สัตบุรุษ(คนมีสัมมาทิฐิ) ย่อมเดือดร้อนใจ
ในหลายหลังว่า เมื่อก่อนนี้เราไม่ได้ประพฤติสุจริต
ธรรมไว้เลย และสัตบุรุษนั้นเราก็ไม่ได้ไปมาหาสู่ท่าน

ผู้ใดหากปฏิบัติเหตุทั้ง ๑๐ ประการนี้ โดย
อุบายอันแยบคายแล้ว เมื่อผู้นั้นกระทำกิจที่บุรุษ
ควรทำเอาไว้ก่อน ย่อมไม่เดือดร้อนใจในภายหลัง
อย่างแน่นอน”

พระเจ้าชนลันธราชทรงสอนธรรม แม้โดย
ทำนองนี้แก่มุ่่มหาชนทุกๆครั้งเดือน ชนทั้งหลาย
ก็เชื่อฟัง ตั้งอยู่ในคำสอนของพระองค์ ประพฤติ
บำเพ็ญธรรมเหล่านั้นให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ แล้วได้ไป
สวรรค์(สภาวะสุขสบายของคนที่สูง)ตามกุศลของตน

พระศาสดาทรงนำชาดกนี้มาแสดงจบแล้ว ก็
ตรัสว่า

“มหาชนในครั้งนั้น ได้มาเป็นพุทธบริษัทในครั้ง
นี้ ส่วนพระเจ้าชนลันธราชนั้น ได้มาเป็นเรตถาคค
เอง”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๖๔๙, อรรถกถาแปลเล่ม ๖๐ หน้า ๑๕๙)

แบ่งปัน สรรสาระ

มิจฉาอาชีพะยุคออนไลน์

ตอนนี้มีมิจฉาชีพรูปแบบใหม่ โดยมีวิธีการ
ดังนี้

ขายของทางออนไลน์ เมื่อเราตกลงสั่งซื้อ
โอนเงินเรียบร้อยแล้ว ลักพักทางร้านจะทักมาว่า
สินค้าไม่มี หรือมีตำหนิ **ต้องการโอนเงินคืน**
(เพื่อหลอกเอาเลขที่บัญชีเรา)

เมื่อเราให้เลขที่บัญชีไป ทางร้านก็โอนมาคืน
เราในทันที แต่เรื่องไม่จบแค่นั้น

ลักพักจะมียอดเงินเข้ามาในบัญชีเรา แล้ว
ร้านนั้นก็จะทักให้เราโอนเงินคืน เนื่องจากว่า
โอนเงินไปผิด บางทีมียอดเข้ามาผิด ๒-๓ ครั้ง
แล้วทักให้เราโอนคืนให้

ก่อนจะโอนคืนให้ตรวจสอบดี ๆ ว่าเลขที่
บัญชีที่ให้โอนคืน ตรงกับเลขที่บัญชีที่โอนเข้า
มาหรือไม่ ถ้าไม่ตรงกันอย่าโอนเด็ดขาด ให้
ไปลงบันทึกประจำวัน และติดต่อธนาคาร ถ้า
ทางนั้นเร่งให้โอนคืน หรือข่มขู่ก็อย่าหลงเชื่อ
แค่ปที่สนทนาไว้เป็นหลักฐาน พยายามอย่ารับ
สายหากทางนั้นโทรมา ให้พิมพ์เป็นข้อความไว้
เพื่อให้เป็นหลักฐานมากที่สุด (หรืออัดเสียงเวลา
สนทนาไว้ด้วย) แล้วไปลงบันทึกประจำวัน แล้ว
ถ้าทางนั้นโอนผิดจริงเขาสามารถไปแจ้งความ
เพื่อให้ธนาคารดึงยอดคืนให้ได้อยู่แล้ว

สรุปคือ มันหลอกเอาบัญชีเรา เพื่อไปหลอก
ขายของให้คนอื่น แล้วที่นี้คนโอนมามันไม่ส่ง
ของให้ เขาก็มาตามจากบัญชีที่โอน งานจะเข้า
เราโดยไม่รู้ตัว แล้วมันก็หลอกมาเป็นลูกโซ่ไม่รู้
ใช้บัญชีใครบ้าง งานยากเลยที่จะเจอชื่อบัญชี
มันที่แท้จริง

ลูกค้าเพิ่งโดนมา ผากเดือนภัยต่อ ๆ กัน จะ
ซื้ออะไรตรวจสอบดี ๆ เลือกร้านที่ไว้ใจได้

(ข้อมูลส่งต่อแจ้งเตือนกันมาในไลน์)

โมงเที่ยงโมง ยิ่งอยากรวยยิ่งพากันโกงประเทศไทย!

หอยออกแล้ว!

หมายจับ ครูปรีชา-เจ๊بابิ่น

คลายทุกปม คมทุกประเด็น www.newtv.co.th : newtv18 : newtv_18

NEW18

ครูสอนศิลปะธรรมเป็นไซตี้ไลน์ งานอาชีพคือหนักหน่วงเล่นหอยรวยแอ่ละสิ!
แล้วเด็กไทยจะเชะเจ๊เจ๊ได้ยังไงใครครับ...เจ้านายออย?

ตัวอย่างที่ดี
มีค่ายิ่งกว่าคำสอน

๑. โกงซึ่ง ๆ หน้าเพราะพากันบ้าหอย!

๒. โกงทุนการศึกษา และคนอนาถาไร้ที่พึ่ง

CORRUPTION

ประชาชนทั้งหลาย
...เรามีความสุขดี

เฮ้...ผลของ
กินหน่อ!

ตำแหน่งหน้าที่เป็นงานใช้ดีสิน

อาชีพหลักคือหมกมุ่นฮบายมุข-กัณฑ์อิมสิน-โกงกินทุกรูปแบบ

๓. โกงตั้งแต่สต. ไปทาร์มต. ทัวถึงอบต. (อมทุกบาททุกสตางค์)

ผู้ปาราชิก = มีหัวขาดหรือตาลยอดด้วนที่ได้ตายจากเราไปแล้วแม้มีลมหายใจอยู่ก็ตาม

อะไรๆ ก็ไร้ผล
ถ้าปล่อยให้คนชั่วยังลายนวล

เงินคือฮอสรพิษ

ต้องหัวขาดเพราะ
ไม่รู้จักศาสตร์พระราช
(พอเพียง)

๔. อะไร ๆ ก็ไม่ร้ายเท่ากับ พระโองเงินบำรุงพระพุทธศาสนา ศาสนาของตัวเอง
แล้วจะไปทำให้ตัวเองและพระศาสนาดีงามขึ้นมาได้อย่างไร ?

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

ชีวิตคนใจบุญสามารถทำประโยชน์สุข
แก่เพื่อนมนุษย์ได้ยิ่งใหญ่
เมื่อมีแต่ให้กับให้
ตามอย่างพระราชาทรงรักประชาชนทั่วแผ่นดิน

ด้วยหัวใจไทยนิยม แบบคนจนพอเพียง

หลงใหลมมามนนานกับการเมือง

มาถึงวันนี้ รู้สึกโชคดียี่สิบกว่าปีที่ผ่านมาพ่อครู พาดาลสว่างขึ้นมาเรื่อยๆ เช่นเรื่องประชาธิปไตย ใช้แค่กาบัตรเลือกตั้งไม่กี่นาทีก็เสร็จธุระแล้ว รัฐบาลจะทำปู้ยี่ปู๋ย่างไร ประชาชนโดนหลอก ให้ได้แต่มองตาปริบๆ สี่ปีค่อยมีสิทธิ์กาเลือกใหม่

ช่วงนั้นชาวบ้านห่างไกลปืนเที่ยง ไม่ทันข่าวสาร หลงผิดกันเยอะ เดชะบุญคนในเขตเมือง ไม่ได้ฉลาดน้อย ดังที่ผู้นำชี้โก่งสบประมาทคาดว่า พวกเราคงกินแกลบ เลยเกิดปรากฏการณ์เมืองไทยรายล้ปดาห์โดย สนิธิ ลิ้มทองกุล

จนบานปลายขยายตัวเป็นขบวนการพันธมิตร ประชาชนเพื่อประชาธิปไตย หมายต่อต้านขับไล่

รัฐบาลชี้ฉ้อโดยสันติ อหิงสา สามารถไล่เตลิดเปิดเปิงถึงสี่รัฐบาล

กระทั่งสุดท้ายกลายเป็นการชุมนุมยกระดับขนาดใหญ่สุดมโหฬารของคณะ กปปส. เพื่อเปลี่ยนแปลงประเทศไทยให้เป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

เรื่องมาติดก็ก้อยู่แค่รอนายกหญิงยอดดื้อรั้น ลาวออกชชะติๆ จบลงตรงที่ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์-โอชา ต้องออกโรงยื่นมือจัดเบาๆ เป้าคาถา ผมขอ ยึดอำนาจ...ทุกอย่างเรียบริ้อย คสช.คนต่อยอดจน ประเทศไทยเดินหน้ามาถึงวันนี้ได้มีความสุขสงบ เย็นอีกครั้งหนึ่ง

จากท้องถนน ขึ้นบนอากาศออนไลน์

เป็นอันว่า ขบวนการจิตอาสาประชาชนทุกหมู่เหล่าทั่วไทย สามัคคีประท้วงจัดหนักแบบคนจนเป็นผลสำเร็จเยี่ยมยุทธ์ล้ำหน้าเกินกว่าที่ไหนจะทำเหมือนได้ง่าย ๆ

ในขณะที่ขบวนการเมืองทั้งพันธมิตรฯ และ กปปส. ได้ช่วยผลักดันประเทศผ่านพ้นประชาธิปไตยโดยลงโลก เป็นหน้าฉากอำพรางเผด็จการรัฐสภาเต็ม ๆ รูปแบบการต่อสู้ที่เสียสละสาหัสสากรรจ์แท้ ๆ เทือกนั้น กำลังกลายเป็นประวัติศาสตร์ตัวอย่างให้แก่รุ่นหลังสืบต่อไป

ทุกวันนี้วิถีต่อสู้การเมืองก้าวหน้าไกลทันยุคดิจิทัล พลเมืองดีต่างฉลาดใช้สมาร์ทโฟนเป็นเครื่องมือสื่อพลังประชาธิปไตยได้อย่างสำคัญ

แทนที่จะเป็นสังคมก้มหน้า หลงจมผลาญพร่ำเวลา มัวเมาอบายมุข เสพติดไร้สาระเปล่า ๆ ล้อเอาใจใส่ตำหนิคนพาล อภิบาลคนดี ให้มีอำนาจขึ้นมามาก ๆ

เมื่อกระแสสื่อสังคมออนไลน์สามารถมีฤทธิ์ทรงอิทธิพลโน้มนำสัมมาทสิฐิให้เห็นปัญหาทุกข์ภัยที่เกิดขึ้นพร้อมทางออกจากโทษภัย สมควรที่ประชาสังคมน้อยใหญ่จะประสานแลกเปลี่ยนความจริงต่าง ๆ ให้เกิดผลงานประชารัฐต่อ ๆ ไป

อย่างเช่นเมื่อประเทศตั้งต้นห่างพันพวกอำนาจเก่าคนพาลมาไม่น้อยแล้ว พร้อม ๆ กับผู้นำอำนาจใหม่เช่นพลเอกประยุทธ์ สามารถทำงานสัมฤทธิ์ผลเห็นประจักษ์แม้ต่างประเทศยอมรับมากขึ้นเรื่อย ๆ

ล่าสุดนักการตลาดระดับโลก แจ็คหมา ยังอุตส่าห์เลือกเมืองไทยสร้างศูนย์สมาร์ทโฟนฮับโดยจับมือกับรัฐบาลไทยสำคัญหลายเรื่อง

สำหรับพวกอำนาจเก่า เป็นธรรมดาจะหาเรื่องสกัด พล.อ.ประยุทธ์ ทุกทาง ทั้งกระพือข่าวโคมลอย พรรคทักษิณจะชนะเลือกตั้ง ให้คนลับสนไขว้เขวหวั่นหวาด อย่าไปเทหัวใจให้กับท่านประยุทธ์เลย วิชามารพรรคนี้บอกยี่ห้อคนใช้ชัด ๆ ว่าใหม่...

ความจริงที่ประเทศไทยก้าวออกจากมุมมืดเดินหน้าหาฟ้าแจ้งไปไกลโซแล้ว ไม่มีวันเง่าเหมือนเก่าอีกแน่ ๆ

เฉพาอย่างยิ่ง บ้านเมืองวันนี้อยู่เย็นเป็นสุขกว่ายุครัฐบาลเก่าก่อนหน้าเป็นไหน ๆ ใครไม่โง่เกินน่าจะประจักษ์ชัดแจ้งเต็มหัวใจ

อานิสงส์ผลงานประท้วงนีโอโปรเทสต์ แม้กระทั่งปฏิวัติ ล้วนคุ้มค่าเหนื่อย ไม่มีเสียของดอกถึงจะมีพวกอยู่เบื้องหลังถ่ายทำ เสียสละปิดทองหลังพระไม่รู้ก็ลืบชีวิต กลับต้องโทษต้องคดีข้อหาผิดกฎหมายตามตัวบท เช่น นำมวลงชนประท้วงบุกรุกนั้นนี่

ผู้นำประท้วงแนวหน้าทั้งหลายที่ต่างต่อสู้เพื่อบ้านเมือง คงได้เวลาต้องเสียสละทำใจให้ดียิ่งขึ้นอีกก้าวหนึ่ง เมื่อศาลไม่ถือเจตนาดีเป็นหลักสำคัญเหนือตัวบทกฎหมาย

หากเคราะห์ร้ายปานนั้น เห็นที่ต้องปลง ดังภาษิตว่า แม้นมนุษย์ไม่เล็งเห็นความดีที่ทำไป เทวดาอารักษ์ก็คงเห็นบ้างเป็นแน่!

อย่างไรเสีย คนดียอมตกล้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ ใครจะไปใจจืดใจดำ ปลอ่ยให้คนเสียสละต้องตกนรกเปล่า ๆ ไม่เข้าท่าเลย.....

ประชาธิปไตยสองขา แม่หนักกว่าขาเดียว

แต่เริ่มเดิมทีผู้เขียนเองเอนเอียงข้างสมัยนิยมไม่เบา เห็นที่ไหน ๆ เขาเลือกตั้งประธานาธิบดีกันมันดูทันสมัย เข้าใจง่าย

ระบบกษัตริย์เป็นของเก่า เกิดสืบทอดเอาไว้ไม่รอด ต่างเปลี่ยนประธานาธิบดีเป็นแถว ๆ

ทำให้ไม่แน่ใจเลยว่า สถาบันฯ จะยืนยาวไปได้ถึงไหน ๆ ที่ยังมีกษัตริย์เหนียวแน่นมองว่าเป็นพวกจารีตนิยม จำเป็นต้องคงกษัตริย์ไว้เหมือนเป็นตัวแทนสำคัญสัญลักษณ์ ไป ๆ น่าจะลดบทบาทสำคัญลงกระมัง เดาส่งเอาเองต่อประมานนั้น

ครั้นได้ฟังพ่อครูสอนการเมือง ถึงค่อยรู้เรื่องว่าประธานาธิบดีเป็นแบบประชาธิปไตยขาเดียว

เช่น อเมริกาเป็นแบบฉบับ โดยประชาชนเป็นผู้เลือกตั้ง ซึ่งก็ไม่ใช่เลือกทางตรงเสียทีเดียว มีเลือกผ่านตัวแทนมลรัฐซ้อนอีกส่วนหนึ่งร่วมด้วย

จุดอ่อนคือขาดความต่อเนื่องของผู้นำ

สำหรับระบบกษัตริย์ มีโอกาสยั่งยืนลึกลับยาวมีต่อเนื่อง สืบทอดแต่งตั้งรัฐทายาทขึ้นสืบสันตติวงศ์ ยิ่งลงลึกถึงการลึกลับยาวมีข้ามภพชาติ อย่างจีนเคยคร่ำครายก็ให้เป็นโอรสสวรรค์ปานนั้น

ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมของแต่ละชาติ ต่างมีเหตุปัจจัยหลากหลายตามภูมิปัญญาจัดสรรอันลงตัวตามกาลเทศะประชุมชนประเทศนั้น ๆ

เฉพาะอย่างยิ่ง ระบบกษัตริย์เป็นไปตามพื้นภูมิธรรมชาติของหมู่ชน ย่อมจะมีหัวหน้าเผ่า โดยราษฎรหมู่คณะพากันยกผู้หนึ่งผู้นี้เป็นผู้นำขึ้น จะเรียกขานว่าเป็นการยินยอมพร้อมใจแต่งตั้ง หรือเลือกตั้งขึ้นนั่นเอง

จุดแข็งของแบบกษัตริย์ สำคัญว่าเหมือนขยายผลจากในบ้าน ถึงหมู่บ้าน ชุมชน เมือง ตามรอยสายใยของจิตวิญญาณพ่อดูแลลูกนั่นเอง

ฉะนั้นกษัตริย์ย่อมเกิดขึ้น ตั้งอยู่ จำเวิญด้วยประชาชนประคบประกำพร้อมสามัคคีราชประชาสมาสัย ดังโครงสร้างในหลวงองค์ภูมิพลฯ ทรงนำพาก่อเกิด

อธิปไตยสามเส้า = เสาหลักไทยนิยม

ประชาธิปไตยของแต่ละประเทศ จะแบบประธานาธิบดีหรือกษัตริย์ ย่อมเป็นประชาธิปไตย ขาดเดียวบ้าง สองขาบ้าง ต่างควรเติมแต่งให้บริบูรณ์ด้วยจิตวิญญาณ

แน่นอนว่า **จิตวิญญาณย่อมสำคัญเหนืออื่นใด เพราะจิตวิญญาณเป็นประธานสิ่งทั้งปวง**

เมืองไทยเรา น่าจะโชคดีพิเศษเหลือหลาย ที่มีจิตวิญญาณครุฑศาสตร์ศาสนาพุทธมาแต่ไหนแต่ไรหนักแน่นขนาดกำหนดให้พระมหากษัตริย์จะต้องเป็นพุทธมามกะเต็มตัว

ด้วยกุศโลบายมีตั้งว่านี่ สถาบันกษัตริย์แผ่นดินไทย จึงน่าจะลงตัว ยั่งยืน ยิ่งกว่าประเทศอื่นใด

ระบบประชาธิปไตยแบบชาติไหน ๆ น่าเชื่อว่าไม่มีดีพิเศษกว่าเป็นแน่แท้ ชาวคนไทยน่าจะเป็นตัวของตัวเอง พึงภาคภูมิใจในสิ่งดีเยี่ยมยอดปานนี้

โดยเฉพาะในยุคที่เรากำลังครุฑาไทยนิยมนั้นนี่อย่างเอิกเกริก ชวนตื่นตื่น ตื่นตา และตื่นตัว นำพาปฏิบัติ

เสาหลักสำคัญของประเทศไทยรู้กันดีคือ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ชาติได้แก่ตัวประชาชนบนแผ่นดินประเทศนี้ มีศาสนาหลักพุทธเป็นจิตวิญญาณแกนแกนหลักประธานสำคัญตั้งต้นถึงก่อเกิดพระมหากษัตริย์หัวหน้ามหาชนขึ้นมา กระทั่งสามารถรวมหมู่มหาประชาชนมาอยู่รวมตัวเป็นปึกแผ่นแน่นหนา

ตามวาทีพ่อครูว่า ศาสนาคือพลังที่ร่วมกันรวมกันของสังคม อันใดไม่ไปเพื่อร่วมกันของสังคม อันนั้นไม่ใช่ศาสนา

ศาสนาพุทธ จึงยอมเป็นพลังสำคัญอันใหญ่ยิ่งที่นำพากษัตริย์พร้อมประชาชนไทยให้ก้าวไกลจนล้ำหน้ากว่าใครในเวทีโลกสักวันหนึ่งนั้น

หมายฝันเป็นเช่นต้นไม้ใหญ่

โลกสีเขียวนี้ชวนมอง เห็นแล้วสบายตาน่าชื่นใจ มันเป็นธรรมชาติดั่งดงาม นำชวนกันเติมเติมให้แผ่นดินซึ่งกำลังขาดแคลนหนักจากภาวะโลกร้อน ลมฟ้าอากาศวิปริต

ชีวิตคนในสังคมประชาธิปไตย น่าจะอยู่ผาสุกทำนองเดียวกับในป่าไม้ไผ่ไร่นานาพันธุ์แคไผ่บ้าง ต้นไม้ใหญ่น้อยหลากหลาย มันเป็นพืชนิยามอาศัยอุตุดินน้ำลมไฟต่างโตงอกเงยตามโอกาสอำนวยเท่าที่จะเจริญขึ้นไปได้

ต้นพืชเกิดงอกงามท่ามกลางผืนดินเลอะเทอะเฉอะแฉะ มันสามารถเปลี่ยนขยะหมื่นเป็นปุ๋ยผลออกดอกผลให้กินได้ เป็นวัฏจักรคนกินพืช พืชกินดิน

ต้นไม้ให้คนสัตว์ได้กินใช้ มันเติบโตออกลูกผล ใครจะเอาไปทำยังง้อต่อกี่แล้วแต่ ชีวิตพืชมี

พลังงานรับรู้เพื่อเจริญอกงาม แต่ไม่มีเวทนาสุขทุกข์ ไม่มีวิญญูญาณสังขารปรุงแต่งชอบชังดูตผลัก

คนเราน่าจะตื่นรู้ดูพิษต้นไม้หญ้าเขียวสดต่าง ๆ เป็นอุทาหรณ์สอนใจ โน้มน้ำวกระตุ้นให้ตื่นตาตื่นใจเพื่อตื่นตัวทำประโยชน์เพื่อมนุษย์ร่วมแผ่นดิน อย่าให้อายต้นไม้ต้นไม้บ้างซึ่งมันเกิดขึ้นเพื่อมีแต่ให้กับให้ เกิดตรงไหนก็อยู่ตรงนั้น ไม่มีปัญหาตื่นไปเที่ยวรอบโลกเหมือนคนอยู่ไม่สุข

แบบคนจน หนทางนำประชาธิปไตย

ชีวิตประจำวันผู้คนมักต้องทำมาหากินเลี้ยงปากท้องให้ได้ก่อน ปัญหาเดือดร้อนเศรษฐกิจถึงเป็นคิวแรกของการเมือง

ศาสตร์พระราชาก็จำเป็นต้องแก้จนอดอยากปากแห้ง ให้เป็นคนจนพอเพียงมีกินใช้พอสมควร โดยมีปัญหาพึ่งตนเองให้ได้เต็มที่ก่อน เช่น ปลูกของที่ต้องกินใช้ เมื่อเหลือค่อยเผื่อแบ่งปันตามสูตรทฤษฎีธัมมิกัตถประโยชน์ขยัน สร้างสรร สร้างมิตร มีชีวิตประเสริฐ นี่คือนันทุนที่จำเป็น

คนจนเงินเรื่องเล็ก สำคัญกว่าคือไม่ยอมจนปัญญา ไม่จนตัวขยันสมรรถนะ ไม่จนหมุมิตรดี ๆ มีศีลธรรม

เศรษฐกิจพอเพียงพจนให้เป็นแบบมีกินมีใช้อุดมสมบูรณ์พอเหมาะ มีน้อยสันโดษเมื่อจนให้เป็นอย่างสุขสำราญเบิกบานใจ ตามอย่างชุมชนสาธารณโภคินบุญนิยม ใคร ๆ ก็มีปัญญากล้าจนสบาย ๆ ได้ไม่ยากเกิน

รัฐบาลไหน ๆ คุยไม่จะพามารวย คงต้องรอ น้ำท่วมหลังเบ็ด มันไม่มีวันสำเร็จ มันอยู่ที่ใจพอรีเปล่า...

ใครมีตัวอยากน้อยอยู่ในหัวใจ ชอบมีน้อยสันโดษอยู่เสมอ ๆ นับว่ารวยล้นยิ่งกว่าเงินทองตัวเลขหลักไหน ๆ ในเมื่อสันโดษเป็นทรัพย์ยิ่งกว่าทรัพย์ สันตญฺฐิ ประระมัง ะระนัง

โลกเดือดร้อนทำมาหากิน เพราะลัทธิมารวยแข่งกันเอาเปรียบ แข่งกันกินสุบตีเมเสพ อบายมุข

ผลาญพรา หรุหราชึงเพื่อบริโภคนิยม

ฉะนั้นชาวเราทวนกระแส ควรมั่นใจในวิถีคนจนผู้มีปัญญากล้าสะพัต กล้ารวยสะสมอันน่าละอายใจ

ด้วยน้ำมีอน้ำใจของชนเผ่ากล้าให้กล้าสะพัตชี้เกียรติสะสม เพราะกล้าจนตามอย่างคนจนผู้มีปัญญายังใหญ่ เช่น พระบรมศาสดาพระโพธิสัตว์มหาสัตว์ทั้งหลายนี้แหละ เศรษฐกิจถึงจะยุ่งเหยิงวุ่นวายน้อยลง

ชีวิตกลับเรียบง่ายสบายดี มีแต่สุขสำราญเบิกบานใจ เมื่อหันมาช่วยกันแจกจ่ายความรักที่กินได้เสมอทุกคน

ยังมีน้ำใจไหลล้นไปถึงคนใช้พี่น้องครอบครัวไม่รู้จักเลย เช่น ตลาดอารียะ คนจน ๆ มาซื้อของใช้ไม่กี่ชิ้น ถูกกว่าสิบบาท ยี่สิบบาท ก็ดีใจเหลือหลายคนขายพอให้แม่ให้ต่างชื่นใจไปด้วย

ชีวิตคนใจบุญสามารถทำประโยชน์สุขแก่เพื่อนมนุษย์ได้ยิ่งใหญ่ เมื่อมีแต่ให้กับให้ ตามอย่างพระราชาทรงรักประชาชนทั่วแผ่นดิน

สังคมไทยออกจะโชคดี เพราะมีวัฒนธรรมสำคัญคือราชประชาสมาสัย คือพระมหากษัตริย์ทรงเป็นผู้นำเสียสละตัวอย่างต้นแบบฉบับเพื่อพระราชาราชภรค์ศรัทธาปฏิบัติตัวให้สมได้ร่วมพระบารมีโพธิสมภารเจ้า

ทั้งราชประชาต่างอาศัยอธิปไตยอำนาจฝ่ายสูง จูงนำจิตวิญญูณให้เหนือชั้นอำนาจฝ่ายต่ำตามหมู่ผู้เจริญธรรม รู้รักสามัคคีไท

การได้มาร่วมกิจกรรมกับสถาบันที่เคยได้ศึกษาเล่าเรียนมา
ก็ถือเป็นการได้ออกมาโลกรูโลกภายนอก
ได้มาเรียนรู้กิจกรรมกิจการที่จะได้เชื่อมสัมพันธ์กับสังคม
เพราะสังคมไม่เคยไม่ได้เป็นสังคมปิด
ที่ไม่รับรู้หรือไม่เอาโลกภายนอก

เคี้ยวเราเพื่อเอามิตร

ช่วงที่ผ่านมา ฉันมีโอกาสร่วมประชุมใหญ่
สามัญประจำปีของสมาคมศิษย์เก่ารัฐประศาสน-
ศาสตร์ (รปศ.) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
หรือนิด้า (Nida) ในฐานะตัวแทนศิษย์เก่าฯ รุ่น
MPA28 โดยในรุ่นของฉันมีตัวแทนมาร่วมประชุม ๒
คน และยังมีรุ่นอื่นๆ ตั้งแต่รุ่นแรกๆ จนถึงรุ่นปัจจุบัน
มาร่วมประชุมอีกด้วย

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันมาร่วมประชุมในฐานะศิษย์
เก่าจากคณะนี้ หลังจากที่จะจบการศึกษาไปแล้วร่วม
๒ ปี เมื่อได้กลับมาเยือนสถาบันอีกครั้ง ก็ยังรู้สึก
คิดถึงบรรยากาศเมื่อครั้งยังเป็นนักศึกษาปริญญา
โท ที่ได้มาศึกษาหาความรู้ และได้ร่วมทำกิจกรรม

มากมายในระยะเวลา ๒ ปีที่ศึกษาอยู่ที่นี้

เมื่อมีโอกาสกลับมาสถาบันอีกครั้ง ฉันก็ยัง
คงคอนเซ็ปต์เดิม “นุ่งผ้าถุง ใส่ชุดไทย” เหมือน
เมื่อเป็นนักศึกษา แต่ครั้งนี้บรรยากาศของนิด้า
ไม่เหมือนเมื่อก่อนอีกแล้ว เมื่อก่อนที่ฉันอาจจะดู
แปลกประหลาดหลงยุคไปบ้าง เมื่อเดินปะปนกับ
นักศึกษาทั่วไปที่แต่งกายตามสมัยนิยม และเป็น
ที่จับตามองด้วยความสงสัย.. “เธอมาจากไหน”
“เป็นนักศึกษาจาก สปป.ลาวรีเป่านะ?”.... ฯลฯ

วันนี้เมื่อก้าวเท้าเข้าไปสู่รั้วระตุนิด้า ฉันก็
เห็นแต่คนแต่งกายด้วยชุดไทยมากมาย แม้จะไม่
ได้ทั้งหมด ยังคงมีแต่งกายทั่วไปตามโลกๆ บ้าง

แต่ก็มีคนใส่ผ้าถุงบ้าง นุ่งโจงกระเบนบ้างให้เห็น
ประปรายเต็มไปหมด เมื่อได้เห็นแบบนี้ฉันอด
อมยิ้มด้วยความดีใจไม่ได้ ที่วันนี้เหมือนได้กลับ
มาสถาบันเดิมที่เราเคยเห็นภาพเก่า ๆ จนชินตา มี
ความเปลี่ยนแปลงไปในการร่วมกันอนุรักษ์ชุดไทย
และเราไม่ได้กลายเป็นคนแปลกประหลาดเหมือน
เมื่อก่อนแล้ว แต่จะมีคนที่ร่วมแต่งกายด้วยชุดไทย
หลายสีล้น หลากรูปแบบสวยงามเต็มไปหมด

ไม่ว่าจะด้วยกระแสละครบุพเพสันนิวาส หรือ
สิ่งใดก็ตามแต่ ฉันคิดว่าขอแค่เป็นสิ่งที่ดี กระแส
ไหนก็ได้แต่ขอให้มันเป็นกระแสที่ดี ก็ยังน่าส่งเสริม
และตามกระแสที่ดี ๆ ไปให้ได้นานแสนนาน

การประชุมวันนี้เริ่มต้นขึ้นในเวลา ๑๖.๓๐ น. มี
ทั้งนายกสมาคม คณะกรรมการ และตัวแทนจากศิษย์
เก่าคณะรัฐประศาสนศาสตร์ นิศา ที่มี ๒ หลักสูตร
คือ หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ (MPA) และ
หลักสูตรการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน (MPPM)
รุ่นต่าง ๆ มาร่วมประชุมอย่างพร้อมเพรียง

โดยมีทั้งหมด ๕ วาระในการประชุมครั้งนี้
ตามวาระการประชุมใหญ่สามัญประจำปีทั่วไป ทั้ง
วาระเรื่องแจ้งให้ทราบ วาระรับรองรายงานการ
ประชุม วาระการแถลงผลการดำเนินงานของสมาคม
ในรอบปี ๒๕๖๐ ที่ผ่านมา วาระเรื่องพิจารณา (การ
รับรองสถานภาพทางการเงินของสมาคม) (การ
อนุมัติแต่งตั้งผู้ตรวจสอบบัญชีสมาคมฯ) และวาระ
อื่น ๆ

ฉันเห็นการทำงานที่กระชับและรวดเร็วมาก
เพราะมีการเตรียมความพร้อมก่อนประชุมมา
เป็นอย่างดี ทำให้ไม่ยืดเยื้อ และจบลงก่อนเวลา
ที่กำหนดเสียอีก แสดงถึงการทำการบ้านมาเป็นอย่างดี
ไม่ว่าจะเป็นวาระที่ต้องใช้เวลานานอย่าง
การเลือกตั้งคณะกรรมการชุดใหม่ แต่กลับ
ใช้เวลาเพียงไม่นาน เพราะมีการพูดคุย เตรียม
พร้อมมาก่อนหน้านี้แล้ว ทำให้ผ่านวาระไปได้อย่าง
รวดเร็ว จนมีเวลาเหลือให้คณะกรรมการและสมาชิก
ได้แนะนำตัว และเปิดใจ พูดคุยกัน เพราะถือเป็น
โอกาสที่ดีในรอบปีที่จะได้มาเจอกันในการประชุม

แบบนี้ ซึ่งแต่ละคนก็อยู่กับคนละทิศคนละทาง จะ
ได้มาพร้อมหน้ากันเพียงปีละหนึ่งครั้งเท่านั้น

หลังจากการประชุมสมาคมศิษย์เก่า รมศ.นิศา
จบลง ก็เริ่มต้นกิจกรรมการ “รดน้ำดำหัวนายก-
สมาคมฯ และการสร้างน้ำพระพุทธรูป” โดยนายก-
สมาคมศิษย์เก่า รมศ.นิศา พลตำรวจโทวรเทพ เมธา-
วัธน เป็นผู้อำนวยการที่จะให้ห้อง ๆ ศิษย์เก่ามารดน้ำและ
ขอพรตามประเพณีวันสงกรานต์ของไทย ที่ถึงแม้จะ
พ้นวันสงกรานต์ไปแล้ว แต่ก็ถือว่ายังอยู่ในกระแส
เดือนเมษายน ฤกษ์สะดวกวันไหนก็ถือเป็นฤกษ์ดี
วันนั้น และมีพระพุทธรูปให้สร้างน้ำเป็นสิริมงคลตาม
ความเชื่อ

โดยในวันนี้ที่ ๆ ที่มาร่วมประชุมต่างก็แต่งกาย
ด้วยชุดไทย นุ่งห่มเต็มยศบ้าง ไม่เต็มยศบ้างตาม
ชอบ ทั้งหมสไบ นุ่งโจงกระเบน หรือผ้าซิ่น เลื้อ
ไทยบ้าง ตามกระแสพี่หมื่นและแม่ยายจากละคร
ดังแห่งปี “บุพเพสันนิวาส” ถือเป็นเอกลักษณ์ของ
การร่วมกันอนุรักษ์ชุดไทยที่สวยงาม ปิดท้ายด้วย
การถ่ายรูปหมู่ร่วมกัน

สำหรับฉันแล้ว การได้มาร่วมกิจกรรมกับ
สถาบันที่เคยได้ศึกษาเล่าเรียนจนสำเร็จการศึกษา
ระดับปริญญาโท ถือเป็นโอกาสได้ออกมาโลกวิทู
โลกภายนอก ได้มาเรียนรู้กิจกรรมกิจการที่จะได้
เชื่อมสัมพันธ์กับสังคม เพราะสังคมใดที่เราไม่ได้
เป็นสังคมปิดที่ไม่รับรู้หรือไม่เอาโลกภายนอก

ทว่าตรงกันข้าม หลวงปู่สมณะโพธิรักษ์ได้พร่ำ
สอนให้เราต้องเข้มแข็ง ต้องเกี่ยวพันลดละกิเลสตน
เพื่อเอามิตร เพื่อเชื่อมสัมพันธ์กับโลกภายนอก และ
สุดท้ายเพื่อเป็นที่พึ่งให้สังคม อยู่กับเขาอย่างเป็น
มิตร อยู่กับสังคมอย่างเข้าใจ และอยู่กับโลกอย่าง
ช่วยเหลือ แบ่งปัน โดยที่เราต้องยืนหยัดในความ
เป็น “ลูกอโคก” ที่มีดีด้วยศีล ๕ ลดละอบายมุข
นี้แหละมาอดเขาอย่างไม่ต้องอด ไม่ต้องเบ่งเลย
และจะไม่น้อยเนื้อต่ำใจที่สังคมไม่ให้คุณค่าด้วย
เพราะเรารู้ว่า ศีล ๕ นี้แหละ เป็นยอดในโลก เป็น
เครื่องอาภรณ์ที่สวยงามที่สุดในโลก.

บทความพิเศษ

● พิมลวัฒน์ ชูโต

ธรรมชาติมีพลังงานอันมหาศาล
มันตอบโต้การกระทำของมนุษย์อย่างรุนแรงและต่อเนื่อง
มันจะไม่เกิดอย่างค่อยเป็นค่อยไป

ไม่ยากพอ ก็ต้องพอ!! (No Choice But Enough!!)

● ต่อจากฉบับที่ ๓๓๓

อาหารหรือพลังงาน

ระหว่างปี ๒๐๐๕ และ ๒๐๑๑ ธัญพืชที่ถูกใช้ผลิตน้ำมันสำหรับรถยนต์เพิ่มจำนวนจาก ๔๑ ล้านตัน เป็น ๑๐๗ ล้านตัน และในสหรัฐฯ ธัญพืชเกือบ ๑ ใน ๓ ถูกใช้เพื่อผลิตเอทานอลสำหรับรถยนต์ นั่นส่งผลให้ราคาอาหารสูงขึ้น เมื่อกลางปี ๒๐๑๒ ราคาข้าวเหลือง ข้าวโพดและข้าวสาลีสูงขึ้นสองเท่า ธัญพืชที่เปลี่ยนเป็นน้ำมันในสหรัฐฯ สามารถป้อนคนได้ ๔๐๐ ล้านคน แต่เอทานอลที่ผลิตได้มีสัดส่วนเพียงร้อยละ ๖ ของความต้องการน้ำมันทั้งหมดเท่านั้น สำหรับในอังกฤษ แม้จะใช้พื้นที่ทั้งหมดของประเทศปลูกพืชน้ำมันก็ไม่เพียงพอกับความ ต้องการ ส่วนไบโอดีเซล การผลิตซึ่งเพิ่มขึ้นจาก ๓ ล้านแกลลอนในปี ๑๙๙๑ เป็น ๑,๐๐๐ ล้านแกลลอนในปี ๒๐๐๘ และเพิ่มเป็น ๖,๐๐๐ ล้านแกลลอนในปีต่อมาก็ยังมีสัดส่วนเพียง ๑ ใน ๔ ของการผลิตเอทานอล ขณะที่สหรัฐฯ ผลิตไบโอดีเซลจากถั่ว-

เหลืองยุโรปใช้เมล็ดทานตะวันและเรพซิด อย่างไรก็ตามปาล์มให้ผลผลิตสูงที่สุดต่อไร่และให้พลังงานสูงสุด โดยสูงกว่าถั่วเหลืองและเรพซิดประมาณ ๖ เท่า

ในปัจจุบัน เจ้าของรถยนต์ ๑,๐๐๐ ล้านคันที่มีอยู่ในโลกกำลังเป็นศัตรูกับคนยากจน (คาดว่าจะมี ๓,๐๐๐ ล้านคน เมื่อถึงปี ๒๐๕๐) เมื่อราคาธัญพืชสูงขึ้นสองเท่าในปี ๒๐๐๗-๒๐๐๘ การประท้วงและการจลาจลได้ปะทุขึ้นในหลายประเทศรวมทั้งตูนิเซียและอียิปต์ ความกดดันทางเศรษฐกิจได้นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและการประท้วงในประมาณ ๖๐ ประเทศทั่วโลกระหว่างปี ๒๐๐๗-๒๐๐๙ โครงการ World Food Program ขององค์การสหประชาชาติก็มีงบประมาณไม่เพียงพอเมื่อราคาอาหารสูงขึ้น การที่ยืดูตั้งเป้าจะให้ใช้พลังงานทดแทนร้อยละ ๑๐ ของการเดินทางและขนส่งเมื่อถึงปี ๒๐๒๐ ทำให้

นักลงทุนไปเช่าและซื้อที่ดินในแอฟริกาเพื่อการผลิตพลังงานเพื่อส่งออกไปยุโรป องค์กรเพื่อสิ่งแวดล้อมหลายองค์กรได้ออกมาต่อต้านในเรื่องนี้ เพราะการ “ฉกฉวยที่ดิน” (landgrabbing) ตามระบบทุนนิยมดังกล่าวจะส่งผลให้เกิดการทำลายป่าและการขับไล่คนยากจนในท้องถิ่นออกจากพื้นที่ ข้อสำคัญคือมีการพบหลักฐานมากขึ้นเรื่อยๆ ว่าการผลิตไบโอดีเซลส่งผลให้โลก “ร้อนขึ้น” พอล ครุตเซน นักเคมีชาวเยอรมันผู้ได้รับรางวัลโนเบล พบว่าการใช้ปุ๋ยไนโตรเจนเพื่อผลิตพืชที่ใช้ผลิตไบโอดีเซลจะปล่อย “ไนตรัสออกไซด์” ซึ่งเป็นก๊าซเรือนกระจกซึ่งทำให้อุณหภูมิสูงขึ้น

“เรามี ระยะเวลาสั้นๆ...ไม่เกิน ๑๐ ปี ที่จะแก้ปัญหา โลกในปัจจุบันเหมือนเรือสำราญที่ลอยอยู่บนน้ำตกไนแอการา และไม่ตระหนักเลยว่าเครื่องยนต์ของเรือกำลังจะดับ”

จิม แฮนสแลน

ผู้อำนวยการองค์การนาซา สหรัฐฯ

พลังงานและแร่ธาตุ

เพธ โบรอล หัวหน้านักเศรษฐศาสตร์ขององค์การพลังงานสากล (International Energy Agency -IEA) รายงานว่า “การผลิตน้ำมันของโลกได้ถึงจุดสูงสุดไปแล้วในปี ๒๐๐๖ (พ.ศ.๒๕๔๙)” แหล่งต่างๆ ที่พิสูจน์ทราบแล้วในปัจจุบันมีน้ำมันเหลืออยู่ประมาณ ๒ ล้านล้านบาร์เรลหรือร้อยละ ๕๐ ของที่เคยมีและจะพอใช้ตามความต้องการในปัจจุบันได้ประมาณ ๔๐ ปี ต่อมาในปี พ.ศ.๒๕๕๓ องค์กรโออีเอได้ออกมาประกาศด้วยว่า “การผลิตน้ำมันดิบโดยรวมของโลกจะไม่มีโอกาสสูงกว่าระดับที่ผลิตได้ในปี ๒๕๔๙ อีกต่อไป” การผลิตน้ำมันใน ๔๐ ประเทศจากผู้ผลิต ๕๔ ประเทศได้ถึงจุดสูงสุดไปแล้ว

○ ในปัจจุบัน ชาวโลกกำลังใช้น้ำมัน ๓ บาร์เรลต่อการสำรวจพบใหม่ ๑ บาร์เรล การพบแหล่งขนาดใหญ่ได้ถึงจุดสูงสุดไปแล้วในทศวรรษ ๑๙๖๐ (พ.ศ.๒๕๐๓) หลังจากนั้นก็ไม่พบแหล่งขนาด

ใหญ่อีกเลย แกรมแหล่งที่พบใหม่ยังอยู่ในทะเลหรือพื้นที่ห่างไกลและทุรกันดาร ซึ่งการสำรวจและการผลิตจะมีต้นทุนที่สูงขึ้น ในขณะที่แหล่งใหญ่อย่าง “การวอร์” ในซาอุดีอาระเบียมีความลึกประมาณ ๔๐๐ ฟุต แต่แหล่ง “Deepwater Horizon” ของบริษัทบีพีในอ่าวเม็กซิโกซึ่งระเบิดเมื่อเดือนเมษายน ค.ศ.๒๐๑๐ (พ.ศ.๒๕๕๓) นั้นต้องเจาะผ่านน้ำ ๑.๖ กิโลเมตร และผ่านผิวพื้นทะเลอีก ๔ กิโลเมตร หรือแหล่งของรัสเซียบนเกาะ “ชัคคาลิน” นอกชายฝั่งด้านตะวันออกต้องทำงานในอุณหภูมิต่ำ -๔๐ องศาเซลเซียสในฤดูหนาว สรุปได้ว่าน้ำมันยังไม่หมดไปจากโลกแต่ “ผลไม้ที่ห้อยถึง” (low hanging fruit) ได้หมดไปแล้ว และสหรัฐฯต้องหันไปผลิตน้ำมันจาก “ทรายน้ำมัน” (Sand Oil) และหินน้ำมัน (Shale Oil) ซึ่งให้พลังงานต่ำค่าใช้จ่ายสูงและก่อมลพิษอย่างมหาดศาล จึงเป็นที่เข้าใจได้ว่าราคาน้ำมันจะสูงขึ้นเรื่อยๆ ในอนาคตเพราะโลกยังไม่สามารถโอนถ่ายไปสู่พลังงานทดแทนได้อย่างสมบูรณ์ในระยะ ๒๐-๓๐ ปีข้างหน้า อนึ่ง หลายประเทศกำลังจับจ้องไปที่ทะเลในขั้วโลกเหนือซึ่งน้ำแข็งกำลังหดหายและหลายประเทศต่างอ้างสิทธิการเป็นเจ้าของพื้นที่เพราะเชื่อว่ามีน้ำมันจำนวนมาก อีกพื้นที่หนึ่งคือทะเลจีนใต้ ทั้งสองพื้นที่อาจจุดชนวนความขัดแย้งในอนาคต

○ การผลิตน้ำมันจากทรายน้ำมัน (Sand Oil) และหินน้ำมัน (Shale Oil) โดยวิธีแฟรกกิ่ง (Fracking) หรือใช้น้ำแรงดันสูงผสมทรายและเคมีฉีดให้ทรายหรือหินแตกออกนั้น ก่อให้เกิดขยะพิษจำนวนมากจนเห็นได้จากอวกาศ ถ้าเขื่อนที่กั้นขยะพิษดังกล่าวรั่วหรือแตก มันจะส่งผลอันเลวร้ายต่อพื้นที่ขนาดร้อยละ ๑๐๐ ตารางกิโลเมตร นอกจากต้องใช้น้ำจำนวนมากแล้ว พลังงานที่ใช้เพื่อให้ได้น้ำมันยังสร้างก๊าซเรือนกระจกมากกว่าการผลิตน้ำมันตามปกติถึง ๓-๔ เท่า เมื่อปี ๒๐๑๑ การศึกษาของนักวิทยาศาสตร์ชั้นนำของมหาวิทยาลัยคอร์เนล เปิดเผยว่าการขุดเจาะ ด้วยวิธี “fracking” จะก่อให้เกิดก๊าซมีเทนสูงกว่าวิธี

ขุดเจาะธรรมดาถึง ๓๐ เพอร์เซ็นต์ เพราะมีเทนจะเกิดขึ้นในทุกขั้นตอนของการขุดเจาะ อย่างไรก็ตามบริษัทน้ำมันอย่างเอ็กซอนโมบิลและเชฟรอนต่างก็แข่งกันลงทุนในการผลิตน้ำมันจากทรายน้ำมัน (Sand Oil) ซึ่งสร้างมลพิษที่ร้ายแรงต่อสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้เพราะแหล่งน้ำมันดิบหายากขึ้นทุกที จากการประเมินขององค์การพลังงานสากล (International Energy Agency - IEA) การผลิตน้ำมันจากฟอสซิลจากแหล่งที่มีในปีปัจจุบันจะลดลงจาก ๖๘ ล้านบาร์เรลต่อวันในปี ๒๐๑๒ เป็น ๒๗ ล้านบาร์เรลต่อวันในปี ๒๐๓๕ ในปี ๒๐๑๓ บริษัทน้ำมันในสหรัฐฯ ได้ใช้เงิน ๗๓ ล้านดอลลาร์ในการบริจาคและล็อบบี้รัฐสภาและนักการเมืองเพื่อให้สนับสนุนการหากำไรโดยไม่ต้องสนใจสิ่งแวดล้อมของพวกเขา

การผลิตด้วยวิธีแฟรกกิ่งกำลังถูกคัดค้านและต่อต้านจากชาวเมืองทั้งในแคนาดาและสหรัฐฯ เพราะกวางในพื้นที่ที่เหมืองตั้งอยู่มีเนื้อสีเขียวซึ่งอาจเกิดจากการดื่ม น้ำที่ปนเปื้อนขยะพิษ ส่วนชาวอเมริกันที่ท่อส่งน้ำมันผ่านพื้นที่ของตนก็กังวลว่าน้ำมันที่รั่วจะปนเปื้อนแหล่งน้ำใต้ดิน อนึ่ง ขณะที่บริษัทอเมริกันใช้วิธีการแฟรกกิ่ง ฝรั่งเศสกลับออกกฎหมายห้ามใช้วิธีดังกล่าว

○ โลกเริ่มยุคอุตสาหกรรมเมื่อประมาณ ๒๕๐ ปีก่อนและแร่ธาตุสำคัญ เช่น เหล็ก สังกะสี ตะกั่ว ทองคำ เงิน ทังสแตน ฯลฯ ได้ถูกใช้จนหลายชนิดกำลังถึง “จุดสูงสุด” ของการผลิต หากความต้องการใช้แร่ดังกล่าวเพิ่มขึ้นปีละ ๒ เพอร์เซ็นต์ โลกจะต้องเพิ่มการผลิตอีกสองเท่าในประมาณปี ๒๐๕๐ แต่แหล่งที่พิสูจน์ทราบแล้วในปัจจุบันมีปริมาณของแร่พอจะตอบสนองความต้องการได้ตามจำนวนปีดังนี้

แร่เงิน	ตอบสนองได้	๑๒	ปี
ทองคำ	”	๑๕	ปี
สังกะสี	”	๑๕	ปี
ดีบุก	”	๑๘	ปี
อินเดียม	”	๑๙	ปี

แคดเมียม	”	๒๐	ปี
แบเรียม	”	๒๐	ปี
ปรอท	”	๒๒	ปี
ทังสแตน	”	๒๓	ปี
ทองแดง	”	๒๓	ปี
แมงกานีส	”	๒๙	ปี
นิกเกิล	”	๓๐	ปี
เหล็ก	ตอบสนองได้	๔๘	ปี

เมื่อเร็วๆ นี้ บริษัทเหมืองแร่ทั่วโลกรายงานว่าแร่ต่างๆ ที่ขุดได้มีคุณภาพต่ำลงและเสียพลังงานมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ราคาของแร่หลายชนิดจึงสูงขึ้น ฉะนั้นทางเลือกในอนาคตคือการใช้ซ้ำ (reuse) รีไซเคิล (recycle) และทางเลือกที่สำคัญที่สุดคือ “ลดการบริโภค”

สำหรับก๊าซธรรมชาติ สถานการณ์ก็ไม่แตกต่างจากน้ำมันและแร่ธาตุ การค้นพบแหล่งใหญ่ๆ ได้ผ่านไปแล้ว

○ การลงทุนในพลังงานทดแทนเติบโตอย่างรวดเร็วจาก ๗ พันล้านดอลลาร์ในปี ๑๙๙๕ (พ.ศ. ๒๕๓๘) เป็น ๒๔๓ พันล้านดอลลาร์ในปี ๒๐๑๐ (พ.ศ. ๒๕๕๓) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพลังงานลมและพลังงานแสงอาทิตย์ ผู้นำในเรื่องนี้ได้แก่ จีน สหรัฐฯ เยอรมัน สเปน อินเดีย คานาดา และบราซิล ในปี ๒๐๑๐ (พ.ศ.๒๕๕๓) พลังงานลมครองการลงทุนมากที่สุด ตามด้วยพลังงานจากพืชและแสงอาทิตย์ มากกว่า ๑๐๐ ประเทศลงทุนในพลังงานลม และผู้นำในด้านนี้ได้แก่ จีน เดนมาร์ก เยอรมัน สหรัฐฯ สเปน และอินเดีย ในบังคลาเทศ “ไมโครเครดิต” ได้ช่วยขยายการติดตั้งระบบรับพลังงานจากแสงอาทิตย์จาก ๓.๒ แสนหลังคาเรือนในปี ๒๐๐๙ (พ.ศ.๒๕๕๒) เป็น ๑.๑ ล้านหลังคาเรือนในปี ๒๐๑๑ ในขณะที่บราซิลผลิตพลังงานเอทานอลจากอ้อยมากที่สุดในโลกโดยคน ๕ แสนคนทำงานในไร้อ้อยและอีกประมาณ ๒ แสนคนในโรงงานที่เปลี่ยนอ้อยเป็นเอทานอล จีน ได้หวั่น สหรัฐฯ เยอรมันและญี่ปุ่นก็เป็นผู้นำในการผลิตระบบแสงอาทิตย์ ในเยอรมัน หนึ่งใน

สามของอาคารต่างติดตั้งแผงรับพลังงานจากแสงอาทิตย์ และเยอรมนีได้พลังงานจากแสงอาทิตย์มากกว่าโรงงานนิวเคลียร์ ๑๐ โรง นอกจากนี้ อาคารต่างๆ ยังถูกก่อสร้างหรือปรับให้เป็นอาคารประหยัดพลังงานด้วย

“การประหยัดพลังงานเป็นปัจจัยอันดับแรกในการลดการใช้พลังงาน ส่วนการเพิ่มประสิทธิภาพอาจก่อให้เกิดความฟุ่มเฟือย การประหยัดช่วยให้เศรษฐกิจมั่นคงยั่งยืนระหว่างปี ๑๙๘๔-๒๐๐๕ การใช้พลังงานต่อจีดีพีของสหรัฐาลดลงร้อยละ ๕๐ แต่การเพิ่มประสิทธิภาพกลับทำให้การใช้พลังงานโดยรวมเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ ๖๖”

เฮอแมน เดลี

ศาสตราจารย์ กิตติคุณ

มหาวิทยาลัยแมริแลนด์

อดีตนักเศรษฐศาสตร์ของธนาคารโลก

พลังงานปรมาณู

ริชาร์ด อัลลี นักธรณีวิทยาของวิทยาลัยเพนสเตต สหรัฐฯ กล่าวว่า **“ธรรมชาติมีพลังงานอันมหาศาล มันตอบโต้การกระทำของมนุษย์อย่างรุนแรงและต่อเนื่อง มันจะไม่เกิดอย่างค่อยเป็นค่อยไป”** ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดได้แก่กรณีแผ่นดินไหวที่ญี่ปุ่นเมื่อ ๑๑ มีนาคม ๒๐๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๔) จนเกิดคลื่นยักษ์ถล่มโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ที่เมืองฟูกูชิม่า พลังของธรรมชาติรุนแรงมากจนทำให้แผ่นดินด้านตะวันออกของญี่ปุ่นเลื่อนเข้าใกล้ทวีปอเมริกาถึง ๑๒ ฟุต และเกาะที่เมืองฟูกูชิม่าตั้งอยู่ทรุดตัวลงต่ำกว่าเดิม ๒ ฟุตด้วยภัยพิบัติดังกล่าวมีผู้ทำให้เสียชีวิต ๒๐,๐๐๐ คน และทรัพย์สินเสียหายถึง ๓๐๐ พันล้านดอลลาร์

ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีความเท่าเทียมในสังคมสูง ประชาชนจึงมีความไว้วางใจและยินดีช่วยเหลือกันและกัน พวกเขาไม่มีพฤติกรรมเหมือนคนอเมริกันในกรณีเฮอริเคนแคทรินาถล่มเมืองนิวออร์ลีนซึ่งมีการต่อสู้แย่งชิง ชาวญี่ปุ่นทั้ง ๑๒๘ ล้านคนรวมทั้งผู้ที่อยู่ในบริเวณที่เกิดภัยพิบัติได้แต่วิพากษ์วิจารณ์

รัฐบาลที่พึ่งพลังงานปรมาณูมากเกินไป ก่อนเกิดเหตุ รัฐบาลมีแผนจะสร้างโรงไฟฟ้านิวเคลียร์อีกรวม ๒๓ โรง แต่หลังอุบัติเหตุรัฐบาลญี่ปุ่นสนับสนุนการลดการพึ่งพาพลังงานปรมาณูและเพิ่มการใช้พลังงานทดแทน โพลชี้ว่าชาวญี่ปุ่นร้อยละ ๓๔ ต้องการเลิกใช้พลังงานนิวเคลียร์ สิ่งที่ชาวญี่ปุ่นร่วมใจกันทำในเวลาต่อมาคือร่วมกันลดการใช้ไฟฟ้า ไฟตามท้องถนนและบ้านเรือนถูกดับเมื่อไม่จำเป็น พวกเขาหันไปขึ้นบันไดแทนการใช้ลิฟต์ สมาชิกสภาประชุมกันโดยไม่ใส่เสื้อนอกและรถยนต์ที่ออกสู่ท้องถนน ๑ ใน ๓ เป็นรถยนต์ขนาดเล็กเพียง ๖๐๐ ซีซี. เท่านั้น และในปีถัดมารัฐบาลญี่ปุ่นก็ประกาศจะเลิกใช้พลังงานปรมาณูเมื่อถึงปี ๒๐๓๐ (พ.ศ. ๒๕๗๓)

ในปีเดียวกัน นายกแอนเจลา เมอร์เคล ของเยอรมนีก็ได้ประกาศแผนที่จะปิดโรงไฟฟ้าปรมาณูทั้ง ๑๗ แห่ง และหันไปใช้พลังงานทดแทน ๔ ใน ๕ ของความต้องการเมื่อถึงปี ๒๐๓๐ (พ.ศ. ๒๕๗๓) แม้แต่ฝรั่งเศสซึ่งพึ่งพาพลังงานนิวเคลียร์มากที่สุด ในปีปัจจุบัน ก็ประกาศจะลดการใช้พลังงานดังกล่าวลงร้อยละ ๒๕ เมื่อถึงปี ๒๐๒๕

อนึ่ง การสร้างโรงไฟฟ้าปรมาณูต้องลงทุนสูงมาก ต้องใช้เวลา ๑๐-๒๐ ปี จึงมักทำให้งบประมาณบานปลาย ข้อสำคัญคือแร่ยูเรเนียมเกรดสูงที่มีมากในคาซัคสถาน แคนาดาและออสเตรเลียกำลังใกล้จะหมด การสร้างโรงไฟฟ้าขนาด ๑ ล้านล้านดอลลาร์ในการดำเนินการและบำรุงรักษาตลอดการใช้งาน

“การเคลื่อนย้ายไปสู่พลังงานทดแทน ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ซึ่งก็คือพลังงานลม น้ำและแสงอาทิตย์ เป็นไปได้ทั้งในแง่เทคนิคและเศรษฐกิจเมื่อถึงปี ๒๐๓๐ การสร้างเครือข่ายพลังงานนิวเคลียร์ไม่มีความจำเป็นและไม่คุ้มค่าเพราะต้องใช้เวลาวางแผนและสร้าง ๑๐-๒๐ ปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องใช้พลังงานจากฟอสซิลจำนวนมากในการขุดหาแร่ยูเรเนียม ในการขนส่งและการเปลี่ยนยูเรเนียมให้เป็นพลังงาน”

มาร์ก จาค็อบสันและคณะนักวิจัย

มหาวิทยาลัย แสตันพอร์ต สหรัฐฯ

อ่านต่อฉบับหน้า

ทัศนคติต่อการทำงานก็น่าสนใจ
เมื่อทำงานก็ต้อง “ทุ่มเท” ต้อง “มุ่งมั่น” ต้อง “ตั้งใจ”
มิใช่เช้าชามเย็นชาม หรือทำส่งเดช!

สร้างชาติด้วยการพัฒนาคน เราจะพัฒนาด้านไหนดี?

๑. รู้มากยาวนาน! หากประชุมผู้รู้ อาจจะพากันชี้มาที่การศึกษา ประโยคแรกอาจตะโกนปฏิรูป ประโยคต่อไป อาจตะโกนต้องมีทักษะ ๑.....๒.....๓.....๔.....๕.....ฯลฯ

แล้ว มายด์แมพก็จะซิงพิดกางออกมา เป็นก้างปลา เป็นใยแมงมุม เป็นพีระมิด สุดแต่ความรู้ของแต่ละอาจารย์!

๒. โจทย์ของประเทศ แต่ไม่ใช่โจทย์ของข้าพเจ้า อาจพันธงบอกเลย

ก้าวเข้าสู่อาเซียน แรงงานต้องก้าวกระโดด แรงงานต้องเชี่ยวชาญ ต้องชำนาญเฉพาะเรื่อง จะเอาแต่แข็งแรงแบก ๆ หาม ๆ อย่างนี้ไม่ทันกิน แพ้เขาแน่ ๆ

๓. หลงทางไหมเนี่ย? ระบบการศึกษาขานรับ ขึ้นป้ายหน้าโรงเรียนถ้วนทั่ว โรงเรียนนี้สอนภาษาอังกฤษจ้า ทันสมัยไหมจะ?

เก่งภาษาอังกฤษ เก่งภาษาต่างประเทศ แต่ไม่มีหัวพ่อค้าแม่ขาย ต่อไปก็แค่เสียมยีน แค่ลูกจ้าง

บางโรงเรียนแหกกฎ ตั้งกลุ่มลัทธิมาซิฟิสิกทำของกินออกขายในโรงเรียน มีเวลาก็ขยับไปตั้งโต๊ะในตลาดชุมชน

ของกิน คนไม่ซื้อ คณະกลุ่มก็วางแผนใหม่ จะขาย

อะไรดี จะพัฒนาสูตรไหนให้อร่อย ๆ วางแผนกันสุดลูด ลนุกสนาน สุโขสโมสร

ร.ร.มีทุนให้ยืม ไม่คิดดอกเบีย้ ล้มแล้วลุกขึ้นใหม่ หาสูตรใหม่ ทาวิธีใหม่

แบบนี้พอจะเห็นทักษะพ่อค้าแม่ขาย ที่พอจะสู้กับจีน เกาหลี สิงคโปร์ เขาได้!

๔. รัฐบาลก็ตั้งใจแก้ปัญหา วันนี้เป็นที่ประจักษ์ชัด เด็กจบมหา'ลัย ๑๐ คน มีงานทำแค่ ๒ คน ๓ คน!

รีบให้เขาเข้าอาชีพะดีกว่า จบปุ๊บมีงานทำปั๊บ อย่างน้อยก็หากินง่ายกว่าพวกเด็กที่จบมหา'ลัย

ขยับไปอีกก้าว โรงเรียนมัธยมก็มีหลักสูตรฝึกวิชาชีพ เพื่อจบไปไม่เข้าอาชีพะ ก็ยังมีโอกาสสร้างเนื้อสร้างตัว

๕. ก็แค่ยอดพีระมิด ก็มีได้ดูถูกว่าไม่ใช่ แต่นั่นแค่ระยะสั้น แคต่าข่าวสารกรอกหม้อ

แก้ปัญหาเหมือนเห็นยอดพีระมิดโผล่เล็ก ๆ แต่ขุดไปเถอะ จะรู้ว่าฐานพีระมิดใหญ่กว่านั้น ใหญ่ เบ้อเริ่มเต็ม!

ให้ไล่เดือนแก้ปัญหา ก็จะแค่นั้น ๆ แคเฉพาะหน้าเฉพาะที่เห็น

แต่สายตานก (Bird's Eye View) เห็นกลไก

มากกว่านั้น

๖. ชีวิตต้องมีทักษะ? ระบบการศึกษาวางกรอบไว้แล้ว มีทักษะเกือบ ๑๐ ตัว แต่หากคัดจริงๆ ตัวหลักๆ ก็ไม่น่าจะมากมายจนน่าเวียนหัว

ก) ทักษะอาชีพ เขาเริ่มฝึก เริ่มเรียนรู้กันแล้ว

ข) ทักษะชีวิต ดูเผินๆ เหมือนมีกันถ้วนทั่ว แต่ดูให้ละเอียดกลับล้มเหลว กลับเป็นแค่ “ภาพลวงตา” แค่ “ประชาสัมพันธ์” แค่ “ปลอมใจ” ครูบาอาจารย์ว่า “ทำแล้วๆ” ปรชญาแห่งทักษะชีวิต ต้องให้เด็กทำกิจกรรม ให้พื้นที่ ให้โอกาส ให้เขาบริหารกันเอง

เด็กทำงานเป็นทีม ฝึกเหตุผลโต้แย้งกัน ฝึกเทคนิคการพูด ฝึกการสื่อสาร

เด็กเหล่านี้ก็จะค่อยๆ พัฒนามติภาวะในทุกๆ ด้าน แต่ทว่า ถ้าครูบาอาจารย์เข้าไปควบคุมเสียหายหมด มีแต่สิ่งการๆๆ ต้องอย่างนั้นๆ อย่างนี้ๆๆ

เด็กๆ ก็จะเป็นแค่ “คนงาน” แค่ “จับกัง” เท่านั้น

กิจกรรมจะฝึกเด็กให้ฉลาด มี IQ มี EQ ครบพร้อม มีความรับผิดชอบ คิดเป็น ทำเป็น

จำไว้เถิด ผู้ใหญ่นั้นยังใช้ “คำสั่ง” มาก เด็กก็จะยิ่ง “หัวทึบ”

ค. ทักษะความคิด วันนี้บอกได้เลย ถ้ามีแต่บบานลิ่งคักดีลิตีให้แก้ปัญหา

ยังเชื่อถือแก้เคล็ด แก้วดวงชะตา

ยังวิ่งหาห่วยหาเบอร์ การะเกดแมนจริง ๆ เลข ๓๒๙!

บอกได้เลย แสงอาทิตย์ยังไม่ยอมโผล่หน้าตาออกมาทักทายประชาชนี

ทักษะความคิดควรจะเป็นเรื่องใดบ้าง ก็น่าจะให้สังคมช่วยกันตกผลึก วิชาภษวีจาร์ณ

ค.๑) วิชาปรชญาจะฝึกมิให้เราคิดด้านเดียวและไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ

ค.๒) คำถาม “เกิดมาทำไม” มิใช่คำถามไร้สาระ แต่ควรช่วยกันหาคำตอบ

ค.๓) ทักษะต่อคุณธรรม เราควรมีคุณธรรมข้อไหนบ้าง ก็น่าตอกย้ำซ้ำปีแล้วปีเล่า มิใช่เปลี่ยนไปทุกปี

คุณธรรมมิใช่แพชั่นนะอเจ้า!

ค.๔) ทักษะต่อการทำงานก็น่าสนใจ เมื่อทำงานก็ต้อง “ทุ่มเท” ต้อง “มุ่งมั่น” ต้อง “ตั้งใจ” มิใช่เข้าขามเย็นขาม หรือทำส่งเดช!

ค.๕) เห่งือื่อน้ำมนต์ คือ ลิ่งคักดีลิตี คือสิ่งเป็นมงคล จงอย่ารังเกียจ!

ค.๖) ทำงานจึงจะมีกิน อย่ารอ “ของฟรี” ทำงานถึงจะได้เงิน

ได้เงินเยอะ ออกแรงน้อยๆ เป็นความเลื่อมของชีวิต

ค.๗) “ลัทธิบริโภคนิยม” ทำให้คนยากจนทำให้คนเครียด

ชีวิตยุ่งยาก ชับซ้อน...อ่อนแอ

ปราชญ์ทั่วแผ่นดิน ท่านต่อสู้อะไรและต่อต้านลัทธิบริโภคนิยมทั้งลึนทั้งหลายทั้งปวง!

รู้เท่าทัน...ชีวิตก็จะเรียบง่าย กินง่าย อยู่ง่าย ไม้ยุ่งยาก เชื้อกันบ้างเถอะ

๗) การตอกย้ำซ้ำเดือนตลอดชีวิต

หากเห็นลิ่งใดดีก็ต้องหมั่นเติม หมั่นกระตุ้นให้ตระหนัก

ให้เห็นความสำคัญ

ความคิดดี ๆ ทักษะดี ๆ ต้องอบรมสั่งสอนกันตั้งแต่เกิด ตราบจนวันตาย

ต้องตอก-ย้ำ-ซ้ำ-ทวน-แล้ว ๆ เล่า ๆ

ไม่มีล้าสมัย

ไม่มีเก่าไปแล้ว

ตอกย้ำซ้ำให้เข้าถึงใจจิตใจ เข้าถึงจิตวิญญาณ

มีแล้วก็ต้องรักษา

มีแล้วก็ต้องให้มีพลัง ปลูก ขยาย ต่อกิ่ง ทาบกิ่ง ก็ทำกันไป

คนอินเดียนเครื่องเทศเก่ง

คนฝรั่งกินมะเขือเทศเก่ง

คนไทยกินน้ำพริกเก่ง

นี่มิใช่เรื่องแปลกประหลาด

แต่เป็นกระบวนการหล่อหลอมวันแล้ววันเล่า

จากเช้าถึงเย็น จากเย็นถึงเช้า

จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี

จากปีเป็นปี ๆ ๆ ๆ ๆ

จนสุดท้ายคือชีวิตของเรา

การสร้างคนจึงมิใช่ทางใดทางมัน แต่เป็นการร่วมมือและร่วมเดินทางตลอดไป

มิใช่เล็กกลางคั่นอย่างที่เป็นกันอยู่! ☸

• ต่อจากฉบับที่ ๓๓๓

“ฉบับที่แล้ว ๓๓๓ เรากำลังอธิบาย “อาการ๓๒” ถ้าทำงาน “สมดุล” ดี ก็เรียกว่า “ปกติ” สบายๆ ราบรื่น ไม่มีอะไรติดขัด ไม่มีอะไรบกพร่อง ไม่มีอะไรข้องคา ไม่มีอะไรผิดพลาด จึงชื่อว่า “อาการปกติ” ทั้งของ “รูป” และ “อาการปกติ” ทั้งของ “นาม” ที่ทำงานปรองดองกันเกิดพลังงานรวม ดำเนินภาวนานั้นๆ ไป

เรียก “อาการ” อย่างนี้ว่า เป็น “ปกติ” (normal) สันติ สุขสงบ เรียบร้อย ราบรื่น ง่ายงาม ตามความเป็นอยู่เป็นไปของสรีระ แต่ถ้าองค์กายพหุส่วนใดส่วนหนึ่งมี “อาการ” ผิดปกติ (abnormal) น้อยไป-มากเกินไป-แรงไป-เร็วไป-ร้อนจัดไป-เย็นจัดไป หรือมีเชื้อโรคเข้าแทรก หรือมีอะไรทำให้เกิดอุปัทวเหตุ ภาวะนี้ก็คือ “ไม่ปกติ” ไม่ราบรื่น ไม่เรียบร้อย ไม่สะดวก ไม่ง่ายแล้ว ซักยากลำบากขึ้น “อาการ” เช่นนี้ๆ เองคือ “ไม่ปกติ (abnormal)” จึงรู้สึก “ทุกข์” ขึ้นมา

ในภาษาคำว่า “ความไม่ปกติ” นี้แหละ ที่จะต้องเรียนรู้ชี้ให้ชัดกัน เพราะเป็นได้ทั้ง “ไม่ปกติแบบโลกีย์” และที่สำคัญมากคือ

“ไม่ปกติแบบโลกุตระ” พุทธธรรมสำคัญตรงนี้ เพราะคำว่า “ความไม่ปกติ” เป็นภาษา

ไทย แต่ในภาษาพุทธธรรมมันมี “สังขะ” ที่มีความหมายแยกประเด็นสำคัญๆ ลึกล้ำละเอียดหลากหลายมากไปได้อีกหลายนัย

ได้พูดแล้วว่า มีทั้ง “ความไม่ปกติ” แบบโลกียะ และทั้ง “ความไม่ปกติ” แบบโลกุตระ

ถ้า “ความไม่ปกติ” แบบโลกียะ อาตมาก็ขอใช้ภาษาอังกฤษว่า abnormal ส่วน “ความไม่ปกติ” แบบโลกุตระ ก็ขอใช้คำว่า Supranormal

ส่วนภาษาไทยคำว่า “ความไม่ปกติ” นี้แหละ ที่โลกียะใช้ โลกุตระก็ใช้ “คำความ” เดียวกัน เพราะมันต่างก็คือ “ความรู้สึกหรือความรู้” ที่ผิดปกติหรือแปลกแยกไปจากเดิมที่ตนเคย “รู้สึก” แล้วจริงๆ หรือไม่ก็กลับหัว-กลับหางกันด้วยซ้ำ

มันเกินกว่า “ปกติสามัญของปุถุชน” แท้ๆ แต่ภาษาก็เรียกง่ายๆ ว่า “ความไม่ปกติ”

มีนัยสำคัญที่ใช้ชี้บ่งทิศทางของความ เป็น “โลกียะ” คือ “อรรถนะ ๖” ได้แก่ (๑) เป็นคนเลี้ยงยาก (ทุพภะ) (๒) บำรุงยาก (ทุปโปชะ) (๓) มักมาก (มหิงคะ) (๔) ไม่สันโดษ, ไม่รู้จักพอ (อสังคฺคฺฐิ) (๕) คำนวณกองกิเลสตนดูก็ยังมีมากอยู่, ตนเกี่ยวข้อกับกองกิเลสนั้นหนักอยู่

(สังคณิกา) (๖)เกียจคร้าน(โกธัชชะ)

ส่วนนัยสำคัญที่ใช้ชี้บ่งทิศทางของความเป็น“โลกุตระ”คือ “วรรณะ ๙” ได้แก่ (๑)เป็นคนเลี้ยงง่าย(สุภระ) (๒)บำรุงง่าย(สุโปชะ) (๓)มักน้อย(อัปปิจชะ) (๔)สันโดษ,มีความพอ, รู้จักพอ(สันตญฺฐิ) (๕)เราเป็นผู้ขัดเกลาตนเอง อยู่เสมอ(สัลเลชะ) (๖)กิเลสใดที่ขัดเกลาจน กำจัดได้แล้วตามศีลข้อนั้น ๆ เราจะรู้สึกว่างสบาย ๆ เราไม่เคร่งอะไรเลย(ฐตะ)..[แต่คนอื่น จะรู้สึกว่า“เราถือศีลเคร่งเกินไป” (๗)มีอาการ ที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิโก) (๘)เป็นคนไม่สะสม (อปจยะ) (๙)เป็นคนปรารภความเพียร,เป็นคน มีความขยันอยู่เสมอ(วิริยารัมภะ) พระไตรปิฎก เล่ม ๑ เลขที่เด็ยว มีตั้งแต่ข้อ ๒๐ และข้ออื่น ๆ

ซึ่งคำว่า“ความไม่ปกติ”นี้ในปุถุชนสามัญจะ “รู้”หรือ“กำหนดหมาย”ทั่วไปก็อย่างหนึ่ง คือ“ยึดทั้งรูป-ทั้งนามว่า มันคงเดิม..มันเที่ยงแท้ ..มันต้องไม่เปลี่ยนแปลง..ต้องคงที่ตลอดกาล”

แต่“อารยชน”คนวิสามัญนั้นที่“รู้”หรือที่“กำหนดหมาย”ได้ในตนก็อีกอย่างหนึ่ง มันแตกต่างไปเป็นอย่างอื่น(อัญญะ) ไม่ตรงกับที่คนโลกีย์หรือ“ปุถุชน”กำหนดหมาย

“โลกีย์ยึดมั่นถือมั่น”นั้น “ยึด”ทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”ว่า จะต้อง“เที่ยง-คงที่-ไม่เปลี่ยนแปลง” “รูป”ก็ต้องอยู่อย่างเดิม “นาม”นั้นแหละ“ยึด

มั่นถือมั่น(มี“อุปาทาน”คงที่-ไม่ยอมให้ผิดปกติไปเลย)”

โดยไม่แยก“รูป”ไม่แยก“นาม”เลย หรือแยก“รูป”แยกนาม”ไม่ออก หรือแยกไม่เป็น

“ความไม่ปกติ”นี้คือ“ความไม่สมดุล”ภาวะทาง“รูปธรรม” มันคือส่วนของ“รูปธรรม”เท่านั้นที่มันไม่ปกติ ที่มัน“ไม่สมดุล”มัน“ผิดปกติไปจากอาการ ๓๒ เดิม” สามัญ

ซึ่งยอมเป็นไปได้ ตามธรรมดา ที่สำคัญคือ นั้น..มันคือ“ส่วนของวัตถุ-สสาร”หรือแม้แต่“พลังงาน”ยอมไม่เที่ยงได้แน่นอน เป็นส่วนของ“รูปธรรม”ที่“สามารถ“ถูกรู้”ได้

แต่ส่วนของ“นาม”นี้ดี มันคือ“ความรู้”คือ“ปัญญา”ที่สำคัญ ที่ต้อง“รู้ความจริงตามความเป็นจริง”ว่า “ทุกสรรพสิ่งมันไม่เที่ยง (สัพเพธัมมา อนิจจา)”

“รูป”มันไม่เที่ยง-ไม่คงที่ถาวร” ก็เป็นธรรมดา ย่อมเป็นไป ไม่อยู่คงที่ ไม่เที่ยงได้

เพราะ“ทุกสรรพสิ่งยอมไม่เที่ยง” ดังนั้น มันจะไม่สมดุลเพราะ“เชื้อโรค

รุกราน”ก็ดี เพราะ“อุปัทวเหตุ”ก็ดี เพราะ“มันเลื่อมไปตามกาล”ก็ตาม ก็เป็นธรรมดานี้

ผู้“รู้”ชัดตามความเป็นจริง”นี้ ก็ยอมไม่เห็นว่าเป็น“ผิดปกติ”อันใดเลย จึงไม่ทุกข์ไม่ร้อน มันก็ต้องเป็นไปอย่างนั้น “จิตใจ”ของท่านก็ปกติธรรมดา นี่คือ..“จิตใจไม่ผิดปกติ-จิตใจ

เที่ยง” หรือ“จิตใจไม่เป็นทุกข์-ไม่เป็นร้อน”

ฉะนี้คือ “จิตนิพพาน” จิตใจที่รู้ชัดเท่าทัน“ความไม่เที่ยง”แต่“จิตใจท่านเที่ยง..ชัดแท้”

ผู้มี“ปัญญา”ชัดเจน มั่นคง เป็นอย่างนี้

แต่เพราะ“คนผู้หลงยึดมั่นถือมั่น”ว่าทุกอย่างต้องเที่ยง นั้นมันเราเองนั่นแหละ “ยึดมั่นจะให้มันเที่ยง” เมื่อมันไม่เที่ยงตามที่เรายึดอยู่ ว่า ต้องให้เป็นอย่างที่เรายึด ก็ไม่ชอบใจ ก็ทุกข์ ฉะนี้เองคือ ยัง“โง่(อวิชชา)”

ผู้ชัดแจ้งชัดเจนชัดจริงใน“ความไม่เที่ยง”ของสรรพสิ่งแล้ว และชัดแจ้งชัดเจนชัดจริงใน“ความเที่ยงของจิตใจตนเอง” ไม่สับสน ไม่วอกแวก ไม่งมงาย มี“ปัญญา”หรือความรู้ของตนแม่นยำ..มัน..เที่ยง..ตรง..คงที่..ถาวร..ยั่งยืน

เรียก“สภาวะจิตใจ”ชนิดนี้ว่า “อรหัตตผล” ผลบรรลुरुธรรม ที่“จิตใจไม่ลึกลับ-รู้แจ้งจบทุกส่วนสิ่ง ทุกมุมเหลี่ยม มิ่ง ไม่สงสัย ไม่สับสน”

ถ้าแม้“จิตใจของใคร”เที่ยงอย่างนี้ มันคงอย่างนี้ รู้แจ้งจบอย่างนี้ ไม่สงสัย ไม่สับสน จนกระทั่ง“จิตใจของตนเที่ยงแท้ตามนี้..ยั่งยืนตลอดกาลตามนี้” ก็นี้แหละ “จิตนิพพาน-จิตใจอรหัต” มันเจริญด้วย“ความรอบรู้เฉลียวฉลาด”ที่“หมุนรอบเชิงซ้อน”เกินกว่าปุถุชนผู้ยึดมั่นถือมั่นอยู่แค่“ความเที่ยง”ของวัตถุ-ของสสาร ของพลังงาน หรือของรูปธรรม”อยู่

เท่านั้น ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้ ทุกสรรพสิ่ง มันยอมไม่เที่ยง ไม่คงที่ ไม่ปกติ ต้องผดปกติไปตามเหตุ-ตามปัจจัย หรือตามกาล-ตามกรรม

นั่นคือ ความไม่ปกติของ“รูปธรรม”

แต่ที่นี้“ความเป็นปัญญา” เป็นเรื่องของ“นามธรรม”แท้ๆ ที่ละเอียดสุขุมยิ่งยอด

เราหมายเอา“นามธรรม”ที่ยอดเยี่ยมเพราะ“เที่ยง” เพราะ“มั่นคงต่อความรู้”ที่ไม่สับสน วุ่นวาย เปลี่ยนแปลงไปได้ง่ายๆกับสิ่งต่างๆ หรือสรรพสิ่งที่ปนเป วุ่นวาย ไม่เที่ยงล้วนปรุงแต่งกันอยู่ ชนิดที่ผู้ยังไม่มี“ภูมิรู้”ยอมไม่รู้ หรือ“รู้”ไม่เท่าทันไม่ได้ง่าย ๆ

อันหมายเอา“ความเที่ยงของจิตใจ”ที่ตั้งมั่น คงที่ ไม่อ่อนแอ ไม่สับสน ไมโลเลไปกับโลก-โลภีๆ แม้มันจะจัดจ้าน ยั่วยุ กระแทก กระทุ้งแรงปานใด “จิตใจโลกุตระก็ยังคงตั้งมั่น ยังแข็งแรง มี“ปัญญา”ชัดเจนยิ่งอยู่กับ“โลกุตระ”

ไม่เลื่อนลงสู่ต่ำ ไปหลงแบบชาวโลกีๆ

จิตใจแข็งแรงเป็น“ความปกติ”ที่เที่ยงแท้แล้ว “ความปกติ”ที่เป็นธรรมดาแล้ว

เป็น“ความปกติในทางสูง,ทางเจริญยิ่งๆขึ้น,ทางดี”ที่ชาวโลกุตระต่างเข้าใจ

ซึ่งถ้าเป็น“ความไม่ปกติไปในทางต่ำ,ทางเสื่อม,ทางไม่ดี”ที่ชาวโลกีๆต่างก็เข้าใจกันอยู่เหมือนกัน ว่า นั้นมัน“โลภีๆ”เขาเป็น

เขามี เขาสนุกสนาน เฮอร์ดอว์อัยกันเป็นปกติ
แต่ทาง“โลกุตระ”นี้ เป็น“วิสามัญ” ซึ่ง
มันไม่ทั่วไปตามที่ปุถุชนเป็นกันอยู่
“สามัญปุถุชน”นั้น รสโลกีย์ ปรุงแต่ง
กันอยู่ ก็เป็นกันอยู่ก็“ปกติทั่วไป”ทั้งนั้น
แต่“โลกุตระ”ไม่มี“รส”นั้นแล้ว จึงเข้าใจ
ชัด ว่ามี“ความแตกต่างกัน” เพราะยึด เพราะ
หลงเสพ เพราะติดอยู่
“โลกุตระ”จึงเข้าใจชัดว่า“ไม่ปกติแบบ
โลกียะ”ตามภาษาอังกฤษใช้คำว่า abnormal
นั่นมันคือ อย่างไร ซึ่งรู้กันได้ ทั้งโลกุตระ
ทั้งโลกียะ ล้วนมีความฉลาดพอใน“ความไม่
ปกติ”อย่างนี้ “โลกุตระ”มีปัญญารู้ทั้ง๒แบบ
แต่“ความไม่ปกติ”หรือ“ความปกติ”ของ
“โลกุตระ”นี่สิ ซึ่งไม่ใช่แบบ“โลกียะ”แล้ว
“ความรู้สึกรหรือรสแบบโลกุตระ” คือ
“ความรู้สึก”ที่ไม่เสพ ไม่ติด ไม่อ่อยแบบ
โลกียะแล้วนี้ มันยากสำหรับโลกียะ ที่จะได้
“ความปกติ”ของ“โลกุตระ”นั้นเจริญขึ้น
สูงขึ้นไปในทิศทางหนึ่ง อันตรงกันข้ามกับ
“โลกียะ”คือ ไม่เป็น ไม่มี ไม่เสพ ไม่ติด ไม่
อ่อยแบบโลกีย์ เป็นต้น จางไป คลายไปจน
กระทั่งหมดสิ้น“รสแบบโลกีย์”สนิท
สัมผัส“เหตุ”ที่ชาวโลกีย์เขาอ่อย ชาว
โลกุตระก็เฉยๆ ไม่มี“รสโลกีย์”นั้น คือ“ปกติ”

แต่ทาง“โลกียะ” กลับเรียกว่า“ความ
ไม่ปกติ” ถ้าเขาไม่เสพ ไม่ติด ไม่อ่อยตาม
แบบที่เขาหลงยึด หลงติด หลงเสพอยู่ เขาก็
ว่าเป็น“คนไม่ปกติ”ตามโลก ก็ถูกของเขาแล้ว
“โลก..โลกียะ”เขาจึงเจริญ เขาจึงมีมาก
เขาจึงสะสม เขาจึงจัดจ้าน ไปตามทางที่เขา
ยึด เขาก็ถือว่า อย่างที่เขาเป็นนั่นแหละ
คือเจริญ คือสูง คือดี ก็เป็นจริงตามนั้น
ส่วนคำว่า“ความไม่ปกติ”ของ“โลกุตระ”
ก็ต้องเลิกต้องละ แล้วตั้งหน้าหันทิศไปใน
ทางสูง, ทางเจริญ, ทางดี ซึ่งดีแบบโลกุตระที่
มีหลักเกณฑ์ของพุทธนั้น เป็น“ความปกติแบบ
พิเศษ” ก็ขอใช้ภาษาอังกฤษว่าSupranormal
ขอไม่ใช่คำว่า abnormal มันจะยาก จะง
มันมีนัยสำคัญที่แตกต่างกันแน่ใช่ย่อย?
ซึ่งชาวโลกีย์เดา“อาการโลกุตระ”นี้ ก็
จะได้แต่คาดหรือคะเนเอาแค่นั้น หาก“ภาวะ
จริง”ยังไม่มี ก็ไม่ปรากฏในใจของผู้นั้น
ก็ต้องตั้งใจศึกษาตรงนี้ให้สำคัญดี ๆ
จนกว่าตนจะมี“ความปรากฏโลกุตระรส”นั้นขึ้น
ในใจ ได้สัมผัส“อาการโลกุตระ”นั้นๆ เมื่อนั้น
ก็จะมีภาวะเกิดเป็น“ปัจเจกตั้ง เวทิตัพโพ วิญญู
หิ”ที่มีความเป็น“ปัจเจกตลัษณ์”ให้เราสัมผัสรู้
ของเรา ใน“รูป๒๘”เป็น“ภาวะที่ถูกรู้”(object)
ด้วยปัญญาของเราเองผู้รู้(subject)จริง ๆ จัง ๆ

เข้าใจชัดเจนใน“ความปกติ-ความไม่ปกติ”ของชาวโลกียะ และของชาวโลกุตระ ขึ้นบ้างแล้วนะ ว่า แตกต่างกันไหน

“ความไม่ปกติ”ชนิดนี้คือ“ธรรมะ”ชั้น“โลกุตระ”เป็น“ความไม่ปกติ-ไม่คงเดิม”แล้ว แต่“ไม่ปกติ”ที่เป็นความเจริญขึ้นไปทางสูง

เป็น“ความก้าวหน้า”ขึ้นไปทางเจริญ ซึ่งไม่ใช่ภาวะที่เป็นอยู่“อย่างเดิม” มันไม่ปกติเท่าเดิม แต่ไม่ใช่ถอยหลังลงมาทางต่ำ

จึงเป็น“ความไม่ปกติ”ที่“พิเศษ”(Supra)

เพราะนัยสำคัญของ“ความไม่ปกติ”ที่เป็นโลกียะ ที่ชาวโลกียะหรือปุถุชนจะ“วน”นั้น มันไปในทางต่ำ,ทางเสื่อม”เท่านั้นจริงๆ

ชาวโลกียะจะหลง“วน”อยู่กับ“รส”ที่เป็น“โลกียรส”มากขึ้น-หนักขึ้น-จัดขึ้น ไม่มีที่สิ้นสุด ถ้าน้อยลง-เบาลง-อ่อนลง ฯลฯ ก็จะถูกทิ้ง จะถือว่า เสื่อมถอย ก็จะมีเพิ่ม“รส”ให้มากขึ้น-หนักขึ้น-จัดขึ้น-แรงขึ้น-แปลกขึ้น จึงจะถือว่า เจริญขึ้น สูงขึ้น ฯลฯ นี่คือทิศโลกีย

จึงจะถือว่าเป็น“ความปกติ”ของโลกียะ

แต่“ความไม่ปกติ”ที่ชาวโลกุตระหรืออารยชน”เกิดจริง มีจริงนั้น มันไม่ได้“วน”กลับไปสู่ต่ำอีกแล้ว ถ้าโลกุตระเจริญมันก็จะเดินทาง“ขึ้นสู่ทิศสูงทางเดียว”(เอกังสะ) ชนิดที่ออกจาก“โลกียรส”ที่กลับกันไปคนละขั้ว

เลย คือหยุด“วน”สนิท “จำกัดความ”ให้ชัด ๆ

“ความไม่ปกติ”ภาษาอังกฤษใช้ abnormal หมายถึง“ความไม่ปกติที่ไม่เจริญที่เสียหาย ที่เสื่อมต่ำ” กับอีกคำคือ Supernormal หมายถึง“ความไม่ปกติที่เจริญยิ่งกว่าโลกีย์”นี่พิเศษและวิสุทธิก็ตรงที่“ไม่ติดยึด”หรือ“ปล่อยวางอาการ”ที่เป็น“โลกียารมณ”ได้จริงด้วย“ปัญญา”ที่เกิดจากการปฏิบัติ“องค์ ๖”ทำให้เกิด“ปัญญา”แท้ ๆ ซึ่ง“ปัญญา”จะเกิดไม่ได้ จาก“การกดข่ม”(แบบสมณะ) เรื่องนี้มีนัยสำคัญยิ่งที่ควรศึกษาให้ดี

คำว่า“ปัญญา”นี้โดยสังจะนั้น เป็นคำในบัญญัติของศาสนาพุทธเองที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติขึ้นมาเองแท้ ๆ ใช้ในศาสนาของพระองค์โดยเฉพาะ ที่มีความหมายเป็น“โลกุตระ” ซึ่งเป็น“โลกใหม่ที่มีความพิเศษเฉพาะ” ไม่ใช่คำที่หมายถึง“ความฉลาดรอบรู้แบบโลกีย์”จริงๆ เพราะมันเป็น“โลกที่มีวิมุติรส”(รสที่หลุดพ้นจากเดิม คนละทิศจากโลกียรส)

จึงเป็น“ความฉลาดรอบรู้โลกุตระธรรม”ที่เป็นคนละ“ภูมิ”..คนละ“ภพ”..คนละ“โลก”ซึ่งมีนัยสำคัญ ต้องศึกษาอย่างลึกซึ้งจริงๆ

ทุกวันนี้คนเฝ้าคำว่า“ปัญญา”ไปใช้ผิด ๆ จากนัยสำคัญของพระพุทธเจ้าไปกันแล้วแท้ ๆ กระทั่งแพร่หลายกลายเป็น“ความ

เฉลียวฉลาด” นัยะเดียวกันกับคำว่า “เฉกะ หรือเฉโก” ไปเลยจริง ๆ สนิทสนมอย่างยิ่ง

ประเด็นนี้แหละที่สำคัญมาก หาก นักศึกษาที่ปรารถนาจะบรรลุธรรม ทำ ความเข้าใจให้เป็น “สัมมาทิฐิ” ตามที่ว่านี้ไม่ได้ ก็ขอยืนยันว่า หมดสิทธิ์ที่จะบรรลุธรรม ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์

ความเป็น “ปัญญา” จะเกิด และจะเจริญ เป็น “ปัญญาธิริย” ที่สุดจนเป็น “ปัญญาผล” ไปตามลำดับนี้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนมี ยืนยันอ้างอิงได้ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘) ว่าเกิดจากกระบวนการ (process) ของ “ธัมมวิจย สัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-มคคังคะ” ที่ทำงาน ร่วมกันปฏิสังเคราะห์กัน-ปฏิสังขารกัน ซึ่งจะ ก้าวหน้าด้วยสภาวะธรรมที่ปฏิบัติได้เจริญ ขึ้น ๆ เป็น “ปัญญา-ปัญญาธิริย-ปัญญาผล”

ดังนั้น คำว่า “ความไม่ปกติ” ในภาษาไทย นี้แหละที่ยังสับสนกันอยู่ ซึ่ง “ความไม่ปกติ แบบโลกีย์” นั้น คนเข้าใจแบบโลกีย์ได้ไม่ยาก เลย ว่าหมายถึง ความเป็นไปในทางเสื่อม ต่ำ เสียหาย เลวร้าย หรือขั้นวิปริตวิถาวร ไม่เป็นที่พึงประสงค์ของคน ไม่เป็นที่น่าได้-ไม่เป็นที่น่ามี ของคนของสังคม

แต่ “ความไม่ปกติ” สามัญที่ “ปุถุชนคน” ทั้งหลายผู้ไม่จําแนกต่อ “ความไม่ปกติ” นี้ ก็

พยายามด้วยเร็วด้วยแรงเพิ่มขึ้น ๆ อยู่เสมอ

แต่ “ความไม่ปกติ” ภาษาไทยเดียวกัน ทว่าเป็น “แบบโลกุตระ” นี้ คนผู้ที่ยังไม่มี “อัญญา” หรือยังไม่มี “ปัญญา” (แม้แต่เฉโก ซึ่งอาจจะฉลาด เฉโกถึงขั้นอัจฉริยะก็ได้) คือผู้ยังเดาเอาทั้งนั้น เพราะยัง “ไม่มี” ภาวะของโลกุตระธรรมในตน ที่ตนเองได้สัมผัสจริง (ปฏิบัติไว้สัมผัสภายนอก)

“สัมผัสภายนอก” นี้เอง ที่เป็นเงื่อนไขหลัก ดังนั้น จึงต้องปฏิบัติให้มี “สัมผัสกาย ที่มีภายนอก” จนเกิด “โลกุตระผล” ในจิตตน ให้ได้เกิด แล้วจะรู้ด้วย “ปัจเจตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ” ซึ่งความรู้ยิ่งชนิดเป็น “อัญญา” หรือ เป็น “ปัญญา” ที่สัมผัส “อาการจริงในตนเอง” ยืนยันความเป็น “ปัจเจตตลักษณะ” (ซึ่งยืนยัน ลักษณะอันเป็นวิสามัญเฉพาะของตนเอง)

ก็ต้องเรียนจาก “ความปกติ” (normal) ของ “กาย” หรือของ “องค์กรวมที่เรามีชีวิตอยู่ ร่วมด้วยกับ “ภายนอกและภายใน” ที่เรายัง ไม่แยกกันของ “สังขารโลก” นี้แหละ เพราะ ใน “ความปกติ” ของ “โลกภายนอกทั้งหลาย” (สังขารโลก) มันย่อม “ไม่คงที่” อยู่ในวันตร “สังขาร ทั้งหลายย่อมเสื่อมไปเป็นธรรมดา” มันยังมี “ความเสื่อม” (ขรตา) เป็นธรรมดาไม่เที่ยง (อนิจจัง) มันย่อมยังเปลี่ยนแปลงได้ นั่นเอง หากยังมี “สังขารโลก” [ยกเว้นอรหันต์ผู้มีวิชชา มี “อภิสังขาร”]

“สังขารโลก”มี“ความไม่เที่ยง”เป็นปกติ
ซึ่งในโลกยังมี“ความไม่ปกติ”แบบพิเศษ
ที่“โลกุตระบุคคล”ผู้เป็นอรหันต์ที่มี“อมตะ”แล้ว
แท้จริง และยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน ผู้นี้
แหละที่เป็นผู้สามารถกำหนดตน“จะทำ‘เกิด’
ก็ได้-จะทำ‘ดับ’ก็ได้” กับ“สังขาร”ของตนในตน
ด้วย“อภิสังขาร”ตามบารมี

นี่คือ“ความไม่ปกติ”ที่ปุถุชนทำไม่ได้
ดังนั้น ความเป็น“สังขาร”ของอรหันต์
จึงชื่อว่า จะ“ไม่ปกติ”ก็ได้ จะ“ปกติ”ก็ได้ คือ
“เปลี่ยนแปลงก็ได้”หรือ“ไม่เปลี่ยนแปลงก็ได้”

เพราะอรหันต์คือ ผู้มี“วิชา”แล้วทุก
ท่าน ย่อมมี“โลกุตระ”คือ มี“ปัญญา”เป็น
“อุตตระ” มี“สติ”เป็น“อธิปไตย” มี“วิมุตติ”
เป็น“สภาวะ” มี“อมตะ”เป็น“โอคธา”จริง ตาม
ที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ตรัสยืนยันไว้
ใน“มูลสูตร ๑๐”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)

ลองอธิบายทวนความอีกที

ถ้า“ความปกติ”ที่เปลี่ยนไปแบบโลกีย์
ในทาง“ไม่ดี” ก็ง่าย ปุถุชนคนทั่วไปก็เข้าใจ
ตรงกันได้ นั่นคือ เปลี่ยนแปลงไปในทาง
“ไม่ดี” ก็หมายถึง“ไม่ปกติไปในทางเสื่อม-
ไม่เจริญ-ฉิบหาย” ความไม่ปกติแบบนี้ก็
เป็น“ความไม่ปกติไปทางต่ำ” ภาษาอังกฤษ
เราก็ขอใช้คำว่า abnormal

แต่“ความไม่ปกติ”โลกุตระนี้มันไม่ใช่
“ความไม่ปกติ”ที่เปลี่ยนแปลงไปทางต่ำ แต่
มันกลับเปลี่ยนแปลงไปในทาง“สูง”ในทาง“ดี”
ยิ่งต่างหาก นั่นคือ มันเป็น“ความไม่ปกติ”ที่
เรากำลังหมายถึง“ความเปลี่ยนแปลงได้”

ชัดเจนนะ ตรงตามดี ๆ

ซึ่งเป็นความไม่ปกติไปทางเจริญแบบ
พิเศษที่แตกต่างกันคนละขั้วกับโลกีย์ โดย
เฉพาะอย่างยิ่งเป็นพิเศษ Especially
ซึ่งเปลี่ยนไปเป็น“ไม่ปกติ”ชนิดที่หลุดพ้น
กรอบขอบเขต“โลกีย์”ออกไปเข้า“โลกุตระ”
อันเจริญวิเศษ ไม่ปกติคือเปลี่ยนไปดียิ่งขึ้น

แต่ภาษาไทยที่พูดมันยังคงเป็นภาษา
เดิม ๆ ซ้ำคำกันเท่านั้นเองว่า “ความไม่ปกติ”
หรือ“ความเปลี่ยนแปลงได้” หรือ“ไม่คงที่”

ผู้ที่มีภูมิ“โลกียะ”ก็เลยยังสับสนอยู่
เพราะยึดอยู่แต่กับภาษา “ยึดได้แค่ภาษา
หรือบัญญัติ” จึงเห็นว่ามันแค่กลับกันกับทาง
โลกียะคือ “กลับไปกลับมา”(อนุโลม-ปฏิโลม ยัง
มิใช่ปฏิโลม)กันเท่านั้น ภาษาไทยก็“ไม่ปกติ”

เมื่อคน“ไม่ปกติ” สำนัญปุถุชนก็เข้าใจ
โดยอัตโนมัติทันที ว่า มันก็ต้อง“ไม่ดี”สิ!
หรือหมายถึงไปในทางเสื่อม,ทางไม่เจริญ

เพราะยึดอยู่ตามภูมิตนว่าถ้า“ไม่ปกติ”
ภาษาอังกฤษก็ต้องเป็นคำว่า abnormal

ซึ่ง“โลกุตระ”นั้น มันไม่ใช่ abnormal เด็ดขาด ในสังฆธรรมนี้มันคือ “ไม่ปกติ”ที่ วิเศษพิเศษยิ่งๆ จึงต้องใช้ภาษาอังกฤษว่า Supranormal

เห็นได้ในความลึกซึ่งซับซ้อนมัย!!

ความรู้ของพุทธคือโลกุตระ สามารถ “รู้” ทั้งแบบโลกีย์ และ “รู้” ทั้งแบบโลกุตระด้วย

“ความรู้ที่เป็นไปได้”ถึงขั้นโลกุตระนี้ สามารถ“หยั่งรู้”ใน“กาม” ใน“รูป” ใน“อรุพ” โดยเฉพาะ “อรุพที่เป็นพลังงานชั้นนามธรรม”ซึ่งทำงานอยู่ทั้ง“อาการ๓๒”และ “อาการ ๓๓”ที่เดียว

“ความรู้”ปานฉะนี้แลคือ “ความตรัสรู้” ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์

เป็น“การหยั่งรู้”ถึงขั้นสามารถรู้ด้วย “การสัมผัสแล้วมีญาณตามเข้าไปหยั่งรู้”

“การสัมผัส”นั้น ถ้ามีแต่“สัมผัสอยู่ภายในภวังค์” ซึ่งมันก็“สัมผัสรู้”อยู่แต่จิต ในจิต-ใจในใจ” มีการกำหนดรู้(สัญญา)กำหนดหมายกัน“วน”อยู่แต่ภายในจิต เท่านั้น ไม่มีภายนอก ซึ่งมันกว้างขวางนับว่าเป็น“ความมี-ความเป็นอยู่”จริงทั้งนั้นที่มนุษย์ในโลก ร่วมรับรู้กัน และรับกันว่าเป็น“ความจริง”

“ความเป็นภายนอก”มีหยาบ-มีใหญ่ มนุษย์ทั้งหลายล้วนรู้ร่วมกันได้ รับรองกัน

ว่าเป็น“ความจริง”

หยาบ-ใหญ่ ภาษาว่า “โอฟารหรือ โอฟาริก” เบื้องต้นที่คนรู้ได้ก่อน ง่าย ก็ ต้องเรียนรู้อารมณ์ร่วมกันไปตามลำดับ เบื้องต้น จากหยาบ-ไปกลาง-ไปละเอียด

“จิตใจ”ที่ยึด“ความเป็นตน”เรียกว่า “อัตตา” จึงต้องศึกษาความเป็น“อัตตา” หรือ“ตน”ที่หยาบ ที่เป็น“โอฟาริก(โอฟาริก อัตตา)”นี้ก่อนอื่น จึงจะเป็นลำดับที่ถูกต้อง

“โลก”ที่ใคร่อยากภายนอก คือ“กาม”

“กาม”คือ ภายนอก มี“สัมผัสถึง ๕ ประตุ” ที่มันเป็น“โลก”ที่ก่อให้เกิด“กาม” ตามปกติชีวิต นับเป็นเบื้องต้นที่ต้องเรียน ไปตามลำดับ จึงจะถูกต้องครบครัน

แต่ถ้าใคร“หลง”ศึกษาจมมอยู่แต่กับ “ภายใน”(ผู้หลับตาปฏิบัติทั้งหลายซึ่งสัมผัสอยู่แต่ใน ภายใน มันก็ไม่มีที่ตั้งต้น ไม่มี“เบื้องต้น” ที่เป็นของหยาบ อันเป็นภายนอกได้เรียน รู้ความเป็น“โอฟาริกอัตตา”เป็นเบื้องต้น

ซึ่ง“ความรู้”ในเบื้องต้นก็ต้องมี“ญาณรู้ในโอฟาริกอัตตา”กันอย่างมี“การสัมผัส” เมื่อมี“รูปภายนอก”และมีทวารภายนอกที่จะ “สัมผัสสภาวะภายนอก”ก่อน ศึกษาขั้นนี้ก่อน ชั้นภายใน จึงจะเป็น“ภูมิทางพุทธธรรม”ที่ แท้ เป็นไปตามลำดับ ไม่ใช่เป็นไปแบบลัดๆ

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙

นั่นคือ จะต้องมีการสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” หรือต้องมีความรู้สัมมาทิฐิใน ความเป็น “กาย” ซึ่งต้องมี “นาม-รูป” ในการ ศึกษาเป็น “ธรรมะ ๒” อยู่เสมอ โดยเฉพาะ ตัวเราผู้ศึกษาต้องมี “นามรู้” ที่สัมผัส “ภายนอก” อยู่ในขณะศึกษานั้น และพร้อมกัน ขณะนั้น “ญาณ” ของตนเองก็เข้าไปหยั่งรู้ “นามธรรม” ของตนเองภายในด้วย

กาย คือ “ธรรมะ ๒” ขาดจิตไม่ใช่ “กาย” จึงจะครบการศึกษา “ความเป็นสัตว์” ซึ่งได้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ครบ “สัตตาวาส ๙”

และต้องศึกษาในขณะที่มี “วิญญาน ตั้งอยู่ ๗ (วิญญานฐิติ ๗)” ให้ศึกษาพร้อมด้วย การศึกษาจึงต้องครบทั้งหมดบริบูรณ์

“กาย” ก็จะได้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ครบ ครัน คนก็คือ “สัตว์” จะต้องศึกษาให้ครบ คนไม่มี “กาย (ภายนอก)” แล้วศึกษาใน เรื่องของคน มันก็ไม่เต็มเต็ม ความเป็น “คน” มันก็เป็น “การศึกษา” ที่พิจารณาไปแล้ว รูป, เสียง, กลิ่น, รส, กายสัมผัส ตั้ง ๕ ทวาร คุณผู้ศึกษาตัดทิ้งไปตั้ง ๕ ส่วน

เช่น มี “ตาสัมผัสรูป-หูสัมผัสเสียง- จมูกสัมผัสกลิ่น-ลิ้นสัมผัสรส-กายสัมผัส

ภายนอกทั้งหลาย” นั่นคือ “ธรรมะ ๒” หรือ “กาย” ทั้งนั้น ซึ่งก็ยังหยั่งรู้เข้าไปจาก “กาย ภายนอกกับกายภายใน (องค์ประชุมของ “รูปกับ นาม” ทั้งภายนอกและภายใน)” ก่อนถึง “เวทนา”

ศึกษาไปตามลำดับ ไง!

ลำดับก็ไม่มี ตัดทวารทิ้งไปตั้ง ๕ ส่วน อีกด้วย การศึกษาไม่เต็มเต็มขนาดไหน?

เห็นมั้ยว่า ความสำคัญในลำดับนั้น ครบ ครัน ไม่ขาดตอนการเรียงเป็นลำดับ ด้วย ความบริบูรณ์ขององค์ประกอบด้วย กับบริบูรณ์ครบถ้วน ไม่ขาดหกตกหล่น

แต่ถ้าแค่ความเป็น “กาย” ก็ศึกษาไม่ ครบทั้งในขณะที่มี “วิญญานฐิติ ๗” มันก็ไม่ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “สัตตาวาส ๙” ซึ่งล้วนเรียน รู้ด้วยการ “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” ครบ ครัน จึงจะบรรลุธรรมบริบูรณ์สมบูรณ์แน่

“กาย” คือ “ธรรมะ ๒ ของรูปกับนาม” นี้ ชี้บ่งความเป็น “สัตว์” ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ถึง “๙ สภาพ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๘)

๑. พวกหนึ่งมี “กาย” ต่างกัน มี “สัญญา” ต่างกัน เช่น กำหนดรู้ความเป็น “กาย” ที่เป็นมนุษย์ก็ดี เทวดาก็ตาม เปรตก็เถอะ ก็ จะรู้จะเห็นแตกต่างกันไปต่าง ๆ หลากหลาย

หมายความว่า การเข้าใจหรือความรู้ ใน “ความเป็นรูปองค์รวม” ซึ่งชื่อว่า “กาย”

หรือ“ส่วนที่ถูกรู้(รูป)”ก็จะรู้จะเห็น“กาย”แตกต่างกันไปหลากหลาย ..นี่คือ“กายต่างกัน”

เช่น บางคน“เห็น”ความเป็น“กาย”แค่ความประชุมของ“มหาภูต ๔ แค่ภายนอก”เท่านั้นเป็น“กาย” ภายในจิต“ไม่นับว่าเป็น‘กาย’ จะนับเป็น‘จิต’ไปหมด เป็นต้น

คนผู้นี้ก็มีความรู้ที่จะ“เห็น”ความเป็นมนุษย์ก็ดี เทวดาก็ดี เปรตก็ดีเป็น“ร่างภายนอก”ได้ทั้งนั้น กล่าวคือ จะ“เห็นความเป็นกาย(ร่าง)”ที่เป็น“รูปภายนอก”(ปรากฏในภพ) ได้ทั้งที่เป็นมนุษย์ ทั้งที่เป็นเทวดา ทั้งที่เป็นเปรต โดยมี“ตาเนื้อ”(ภายนอก)นี้แหละเห็น“รูป” เห็น“ภาพ”นั้น ๆ กันเลย ไต้ง ๆ

แล้วยึดกันว่า เป็น“ความจริง”

ผู้ยึด“ทิฏฐิ”เช่นนี้ จะเห็นเช่นนี้จริง ๆ

ส่วน“รูป,อรูปภายในจิต(ในภพ)”จะนับว่า“เป็นส่วนของนาม”ไป หรือบางพวกเรียก“รูป,อรูปภายในจิต”นี้ว่า“กายทิพย์”ก็มี

ดังนั้นเป็นต้น มีแตกต่างกันไปมากมาย หลากหลาย อธิบายกันไม่ไหวจริง ๆ

และแม้“จิตส่วนที่ทำหน้าที่‘กำหนดรู้(นาม)’ก็จะทำการกำหนดหมาย(สัญญา)แตกต่างกันไป” ..จึงเป็นพวก“สัญญาต่างกัน”

ดังนั้น แม้ความเป็น“รูปภายนอก”ก็เห็นแตกต่างกัน และแม้ความเป็น“รูป

ภายใน”ก็เห็นแตกต่างกัน(ตามสัตตาวาสข้อ๑)

การเห็น“กาย”ภายนอก หรือแม้เห็น“กาย”ภายใน ที่เป็น“มนุษย์”จึงต่างก็เห็นแตกต่างกันไปหลากหลาย ดังนี้

การเห็น“กาย”ภายนอกหรือแม้ความเป็น“กาย”ที่เป็น“เทวดา”หรือเป็น“เปรต” จึงต่างก็เห็นแตกต่างกันไปหลากหลาย ตามแต่ความ“ยึดถือ”ของแต่ละคน “มนุษย์”ก็ดี “เทวดา”ก็ดี “เปรต”ก็ดี ต่างคนจึงต่างเห็นแตกต่างกันไป นับไม่ถ้วน

คนทั้งหลายผู้ใดมี“ความรู้”แล้วยึดมั่นถือมั่นอย่างไร? ก็เห็น“กาย”ในส่วนที่เป็น“รูปธรรม”ของมนุษย์-เทวดา-เปรต ต่างต่างกันไปตามแต่ละคน“ยึดมั่นถือมั่น(อุปาทาน, อภินเวสายะ)”นั้น ๆ

เห็นมัยว่า ความรู้ และความยึดมั่นถือมั่น ซึ่งมันทำให้คนมี“กาย”ต่างกัน และมี“สัญญา”ต่างกันได้สารพัด นับไม่ถ้วนจริง ๆ

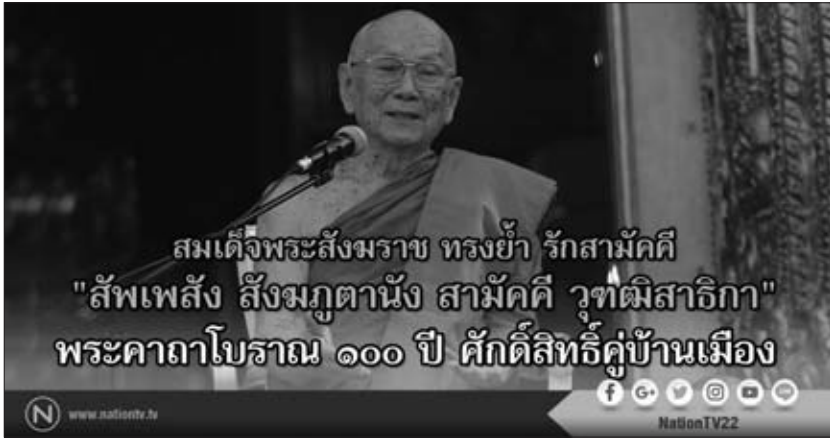
ดังนั้น“สัญญา”หรือการกำหนดหมายที่เป็น“นาม” ก็รู้จักู้แจ้งรู้จริงเข้าไปตาม“ความรู้”และ“ความยึดมั่นถือมั่น”ที่จะทำ“ความกำหนดหมายรู้(สัญญา)”นั้น ๆ ซึ่งก็แตกต่างกันไป ตามความรู้และความยึดมั่นถือมั่น ที่คนแต่ละคนยึดจริง เป็นจริง

❖ สมณะโพธิรักษ์

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

* สามัคคีธรรมคำชาติ
เป็นอำนาจความเจริญ
พร้อมเพรียงกันก้าวหน้าเดิน
มีแต่เจริญไม่เสื่อมเลย.

สามัคคีธรรม

เมื่อพระเจ้าอชาตศัตรู โอรสของพระเจ้าพิมพิสารกับพระนางโกศลเทวี ได้เป็นกษัตริย์ครองแคว้นมคธ ทรงปรารถนาจะยกทัพไปปราบพวกกษัตริย์ลิจฉวีแห่งแคว้นวัชชี ซึ่งปกครองด้วยระบอบสามัคคีธรรม จึงตรัสสั่ง**วัสสการพราหมณ์** ซึ่งเป็นอำมาตย์ผู้ใหญ่ในมคธรัฐ ให้ไปขอคำปรึกษาทูลถามกับ**พระผู้มีพระภาคเจ้า**

วัสสการพราหมณ์จึงไปเข้าเฝ้าพระศาสดา ที่กุเวราศิมณฑกภู มิห่างจากกรุงราชคฤห์นครหลวงของแคว้นมคธ พอได้โอกาสก็ทูลถามว่า

“ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ พระเจ้าอชาตศัตรู ทรงมีความปรารถนา จะยกทัพไปปราบแคว้นวัชชี เพื่อจัดการพวกเจ้าวัชชีผู้มีฤทธิ์มาก มีอำนาจมาก ให้แคว้นวัชชีถึงความพินาศอดวายก็แล้วพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงมีความคิดเห็นอย่างไร พระเจ้าข้า”

พระศาสดาทรงสตอบอย่างนั้น ทรงหันไปรับสั่งกับ**พระอานนท์**ที่ยืนถวายงานพัดอยู่

“ดูก่อน อานนท์” ๑.หากพวกเจ้าวัชชี**หมั่นประชุมกัน**เนื่องๆอยู่เพียงใด พึงหวังได้ซึ่งความ

เจริญอย่างเดียว ไม่มีเสื่อมเพียงนั้น”

(คือให้หมั่นเปิดประชุมสภาเสมอๆ เพื่อปรึกษากันพัฒนาประเทศชาติ เพื่อแก้ไขปัญหามืองให้ทันเหตุการณ์)

๒.หากพวกเจ้าวัชชีพร้อมเพรียงกันประชุมพร้อมเพรียงกันเล็กประชุม และ**พร้อมเพรียงกันทำกิจที่พึงกระทำอยู่**เพียงใด พึงหวังได้ซึ่งความเจริญอย่างเดียว ไม่มีเสื่อมเพียงนั้น

(คือมาร่วมประชุมกันทั้งหมด ไม่หนีประชุมไม่มานั่งหลับในที่ประชุม ไม่ฮ้างกันในที่ประชุม มีอิสระแสดงความคิดเห็น อิสระในการออกเสียงเพื่อผลประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่)

๓.หากพวกวัชชีไม่บัญญัติ(กฎเกณฑ์หรือกฎหมาย)สิ่งที่มีบัญญัติไว้ ไม่ถอนสิ่งที่บัญญัติไว้แล้ว **ถือประเพณีปฏิบัติอยู่ในวัชชีธรรมของเก่า**(หลักการเดิม กฎหมายประเพณีดั้งเดิมที่เคยมีมา) **ตามที่มีบัญญัติไว้แล้วอยู่**เพียงใด พึงหวังได้ซึ่งความเจริญอย่างเดียว ไม่มีเสื่อมเพียงนั้น

(คือไม่กำหนดกฎเกณฑ์ออกกฎหมายใหม่ ที่จะลบล้างกฎหมายเก่าที่ดั้งเดิมอยู่แล้ว แต่จะรักษา

กฎหมายประเพณีอันถูกต้องดีงาม ที่เคยมีมาเอาไว้ให้ยั่งยืนยาวนาน)

๔. หากพวกวัชชีลักการะ เคารพ นับถือ บูชา ท่านที่เป็นผู้ใหญ่ของพวกเจ้าวัชชี และเชื่อฟัง ถ้อยคำของท่านเหล่านั้นอยู่เพียงใด ฟังหวังได้ซึ่ง ความเจริญอย่างเดียว ไม่มีเสื่อมเพียงนั้น

(คือเคารพให้เกียรติแก่ผู้ใหญ่ที่ดีมีศีลธรรม ซึ่งเป็นผู้มีความคิดเห็นถูกต้องตรงธรรม โดยให้ความ เชื่อถือในความเห็นที่ถูกต้องนั้น เชื่อฟังปฏิบัติตาม คำของท่าน เชื่อมั่นในความถูกต้องนั้นอย่างไม โอนเอนหวั่นไหว)

๕. หากพวกวัชชีไม่อุคคร่า ไม่ชื่นใจสตรีหรือ กุมารี ให้มาอยู่ร่วมด้วยเพียงใด ฟังหวังได้ซึ่ง ความเจริญอย่างเดียว ไม่มีเสื่อมเพียงนั้น

(คือไม่ใช้อำนาจ ยศ ตำแหน่ง อำนาจเงินทอง อำนาจพลจะกำลังเข้าข่มเหงผู้อ่อนแอกว่า ไม่บังคับ ข่มขู่ชนชั้นผู้น้อย แต่ให้ความเป็นธรรม มีความ ยุติธรรมแก่ชนทุกชั้น)

๖. หากพวกวัชชีลักการะ เคารพ นับถือ บูชา เจดีย์(สิ่งอันเป็นที่เคารพ)ของพวกเจ้าวัชชี ทั้ง ภายในและภายนอก ไม่ปล่อยให้ธรรมิกพลี(การ พลีของผู้มีธรรม)ที่เคยให้ ที่เคยทำแก่เจดีย์เหล่านั้น เสื่อมทรามไปอยู่เพียงใด ฟังหวังได้ซึ่งความเจริญ อย่างเดียว ไม่มีเสื่อมเพียงนั้น

(คือรักษายัญพิธีหรือพลีกรรมที่ถูกต้องดีงาม เอาไว้ ไม่ปล่อยให้สูญหายไป เพื่อสร้างศรัทธา อันมั่นคงให้เกิดแก่มหาชนสืบไป ส่วนพลีกรรมที่ มิฉลาดจึงมลาย ไร้สาระ ให้ละทิ้งเสีย)

๗. หากพวกเจ้าวัชชีจัดแจงไว้ดีแล้ว อารักขา ป้องกัน คุ่มครองอย่างเป็นธรรม แก่พระอรหันต์ (ผู้หมดกิเลส ไม่เห็นแก่ตัว)ทั้งหลาย ด้วยตั้งใจ ว่า ทำไฉนหนอ พระอรหันต์ที่ยังมิได้มา ฟังมาสู่ แวนแคว้นนี้ และพระอรหันต์ที่มาแล้วฟังอยู่เป็น ผาสุกในแคว้นนี้เพียงใด ฟังหวังได้ซึ่งความเจริญ อย่างเดียว ไม่มีเสื่อมเพียงนั้น”

(คือช่วยเหลือคุ่มครองดูแลแก่คนดี ไม่ให้โดน รังแก โดนทำร้าย โดยเฉพาะคนมีคุณธรรมที่ดีมาก ในทางโลก หรือคนที่ดีมากในทางธรรม เพราะคน

ดีมากมักเป็นผู้เสียสละ ไม่มีกิเลสเห็นแก่ตัว มีแต่ เห็นแก่ประโยชน์ของส่วนรวม)

เมื่อพระศาสดาตรัสอย่างนี้แล้ว ทรงหันมา รับสั่งกับวัสสการพราหมณ์

“ดูก่อนพราหมณ์ เราเคยอยู่ที่สาร์ันทพเจดีย์ เมืองเวสาลีนครหลวงของแคว้นวัชชี ได้แสดง อปริหานิยธรรม(ธรรมที่พาเจริญอย่างเดียวไม่มี เสื่อม)ทั้ง ๗ ข้อนี้แก่พวกเจ้าวัชชี ทวักพวกเจ้าวัชชี สนใจ ตั้งอยู่ในอปริหานิยธรรม ๗ เพียงใด ฟังหวัง ได้ซึ่งความเจริญอย่างเดียว ไม่มีเสื่อมเพียงนั้น”

วัสสการพราหมณ์ได้ยินคำตรัสแล้ว ชื่นชม ยินดีคำสอนเกี่ยวกับการปกครองบ้านเมืองนั้น ทูลตอบไปว่า

“ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ พวกเจ้าวัชชีมีอปริ- หานิยธรรมแม้เพียงข้อเดียว ก็ยังเจริญไม่มีเสื่อม จะกล่าวไปโยถึงอปริหานิยธรรมทั้ง ๗ ข้อเล่า ดังนั้นพระเจ้าอชาตศัตรูไม่ควรทำการรบกับ เจ้าวัชชี นอกจากจะประองตองกัน หรือจะยุให้ เจ้าวัชชีแตกกันเท่านั้น”

กล่าวแล้ววัสสการพราหมณ์ก็ถวายนมัสการ ลากลับไปยังราชสำนัก นำเรื่องราวทั้งหมด กราบทูลพระเจ้าอชาตศัตรูให้ทรงทราบ

พระเจ้าอชาตศัตรูทรงรับรู้แล้ว แต่ก็ยังคง ประารณาต้องการปราบพวกกษัตริย์ลิจฉวีแห่ง แคว้นวัชชีอยู่อีก วัสสการพราหมณ์จึงออกอุบาย ให้พระราชาลงโทษตน แล้วเนรเทศขับไล่ไป

จากนั้นพราหมณ์ก็แสวงหาที่พึ่งพึ่ง ไป สวามิภักดิ์กับพวกเจ้าวัชชี หลอกทำให้กษัตริย์ ลิจฉวีนั้นวางใจ แล้วค่อยๆทำการส่อเสียด ยุ ให้เข้าใจผิดกัน แยกแยกกัน ไม่ประชุมกัน จน กระทั่งระบอบสามัคคีธรรมถูกทำลายสิ้น

วัสสการพราหมณ์ทำอยู่อย่างนี้ ๓ ปี จนเห็นว่าแผนการของตนสำเร็จแล้ว จึงส่งข่าวให้พระเจ้า อชาตศัตรูยกกองทัพมาตีเมืองเวสาลี พวกเจ้าวัชชี ทั้งหมดก็ถึงแก่ความย่อยยับ.

■

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๐ “มหาปรินิพพานสูตร” ข้อ ๖๔-๖๙ อรรถกถาแปลเล่ม ๑๓ “มหาปรินิพพานสูตร” หน้า ๓๓๓)

เมื่อได้อ่านคำวิจารณ์การศึกษาไทยดังกล่าวแล้ว
ไม่ว่าจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยสักกี่เปอร์เซ็นต์ก็ตามแต่
ต่อให้เป็นคำวิจารณ์จากประเทศจีนจริงๆ ไม่ว่าจะผิดหรือถูก
เราก็ควรน้อมรับเพื่อพิจารณา
หากไม่จริงก็คือไม่จริง เราก็ไม่ต้องเดือดร้อน
ผู้วิจารณ์นั่นแหละเสียหายเองที่วิจารณ์ผิดๆ
แต่ถ้าจริงก็ต้องขอบคุณคนที่วิจารณ์

ฟังด้วยดีย่อมเกิดปัญญา

ได้มีโอกาสอ่านเรื่องที่มีการโพสต์เกี่ยวกับจีน
วิจารณ์การศึกษาไทย มี ๕ ข้อด้วยกัน ซึ่งทางสถาน
ทูตจีนในประเทศไทยก็ได้ออกมาปฏิเสธแล้วว่าไม่เคย
วิจารณ์การศึกษาไทยว่าห่วยสุดๆ และชวนคนไทยว่า
อย่าหลงเชื่อ เพราะประเทศจีนกับประเทศไทยเป็นมิตร
ประเทศกัน และช่วยเหลือกันและกันในด้านต่างๆ

พูดมาถึงตรงนี้หลายท่านคงอยากรู้กันแล้วสิว่า
ประเทศจีนวิจารณ์การศึกษาไทยอย่างไร ก็ขอนำมาลง
ให้พวกเราได้พิจารณาเนื้อหากันว่า เป็นจริงหรือไม่?
ตรงหรือไม่? ดังนี้ :-

“การศึกษาไทยในมุมมองของจีน

ห่วยสุดๆ ตั้งแต่ระดับมัธยม จนถึงระดับมหาวิทยาลัย

๑. สถานทูตจีนเขียนรายงาน (เป็นภาษาจีน) ระบุ
การศึกษาบ้านเรา เน้นแต่ด้านศิลปศาสตร์ นิติศาสตร์
รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ การตลาด บริหารธุรกิจ ซึ่งจบ
มาแล้ว ไม่มีงานทำ ความรู้จะจอก ลักแต่ให้มีปริญญา
ไม่ได้สร้าง value-added ใดๆ นักวิทยาศาสตร์ การวิจัย
แทบจะเป็นศูนย์

Guanmu อดีตเอกอัครราชทูตจีน บอกว่า ๒๕ ปีที่

ผ่านมา ไทยผลิตช่างยังงี้ก็ยังทำแบบนั้น ไม่สร้างมูลค่า
เพิ่ม ทำเป็นยางรถยนต์ หรือสิ่งประดิษฐ์อะไรเองไม่เป็น
สร้างคิดทำเหวไรไม่ได้

๒. มหาวิทยาลัยไทย รวมไปถึงธรรมศาสตร์ จุฬาฯ
กิจกรรมเน้นเดิน หลีดโชว์หล่อสวยแต่เงิ ไม่มีการฝึกงาน
อะไรที่เป็นประโยชน์ ขอเงินพ่อแม่ เทียวกลางคืน
เย่กันไปวันๆ โชว์วัตถุนิยม ว่ากูขับอะไร ลังคมมันวัด
กันแค่นี้ (เห็นมากับตา) พวกดีๆ ก็มีแต่น้อย เอาจริงๆ
นะ ผมว่ามีแค่ ๑๐% ในขณะที่เด็กสหรัฐฯ พวก MIT
Stanford หรือเด็กจีนชิงหัว ปิดเทอม พยายามหางานทำ
ฝึกงาน UN World Bank JP Morgan หรือมาค้าย
ผู้ลี้ภัย ชาวโรฮิงญาในไทย

๓. จ่ายครบจบแน่ ปริญญาขยะเต็มบ้าน คือ หางาน
อะไรทำไม่ได้ มีแต่อยากจะรวย “ผมจะทำธุรกิจ” คือ
มันคิดไรไม่ออก นอกจากขายของ นอกจากนี้ยังทุจริต
ผั่นบกระทรวงศึกษา ให้ทุนกู้ยืม มหาวิทยาลัยเอกชน
ที่มีนักการเมืองเป็นเจ้าของ สุดท่ายหนี้สูญ เพราะเด็ก
บ้านนอกได้มาเข้ากรุง ลักว่าจบปริญญาระดับบ้าน
แต่หางานทำไม่ได้ ปีหนึ่งหมดเงินภาษีประเทศชาติไป

หลายหมื่นล้าน เรื่องเลวๆ นี้ไม่เคยถูกตรวจสอบ

๔. ภาษาอังกฤษช่วยแตกชั้นเทพ จริงๆ อจ.จุฬาฯ ส่วนใหญ่ก็ลอกบทความฝรั่งมาแปลๆ ไม่มีความคิดอะไรใหม่ หาน้อยคนที่จบระดับโลก ไปดู CV เอาเอง ได้จบมหาลัยห้องแถว B-class ทั้งนี้ งานวิจัยขยะ copy/paste เต็มไปหมด ครูมัธยมเอาแค่โรงเรียนในกรุงเทพฯ ผมเคยถูกเชิญไปพูด ยังออกเสียง สะกดศัพท์ไม่ถูกเลย จะสอนเด็กให้ถูกอย่างไร แล้วโรงเรียนใน อ.ปัว จังหวัดน่าน มันจะช่วยแตกขนาดไหน

๕. ความรู้ใหม่ๆ หรือเทคโนโลยี มันหมุนเวียน เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งคนไทยรู้แต่ภาษาตัวเอง ไม่มีความสามารถแข่งขันอะไรในระดับโลก โลกทรรศน์สุดจะแคบ สำนักข่าวไทยรายงานแต่เรื่องเส็งเคร็ง ไม่ได้สร้างคุณค่า ความรู้อะไร คนนั้นต้องกับคนนี้ ตำรวจตั้งด่านไถตั้งค์ไปวันๆ ไปทำงานมาหลายประเทศ เช่น ฮองกง ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ บอกได้เลย นักเรียนไทยโคตรจะซี้เกียจไม่รู้ปีหนึ่งๆ อ่านหนังสือกันก็เล่ม?

มีเงิน จ่ายครบ จบแน่ นี่คือความจริงอันน่าหดหู่ของประเทศไทย !”

เป็นอย่างนี้บ้างเมื่อได้อ่านคำวิจารณ์การศึกษาไทยดังกล่าวแล้ว เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ไม่ว่าจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยสักก็เปอร์เซ็นต์ก็ตามแต่ ต่อให้เป็นคำวิจารณ์จากประเทศจีนจริงๆ ไม่ว่าจะผิดหรือถูกเราก็ควรน้อมรับเพื่อพิจารณา หากไม่จริงก็คือไม่จริงเราก็ไม่ต้องเดือดร้อน ผู้วิจารณ์นั้นแหละเสียหายเองที่วิจารณ์ผิดๆ แต่ถ้าจริงก็ต้องขอขอบคุณคนวิจารณ์ ซึ่งถือว่าคนวิจารณ์นั้นคงก็ลายณมิตร ดิกว่าบางประเทศที่วิจารณ์การเมืองประเทศไทยว่าไม่เป็นประชาธิปไตยด้วยเหตุไม่มีการเลือกตั้งอย่างเขา โดยไม่รู้ว่าการเลือกตั้งของประเทศต่างๆ นั้นมีความแตกต่างกัน บางประเทศ เช่น ประเทศไทยเรา หากมีการเลือกตั้งแบบที่เขาว่า ก็จะทำให้ปัญหาต่างๆ เกิดความเดือดร้อนกับประชาชนผู้หากินโดยสุจริต ดังหลายประเทศ ทั้งในฝั่งยุโรป และอเมริกา ที่เกิดปัญหามากมายทั้งก่อนและหลังการเลือกตั้ง!

ถามจริงๆหะ ถ้าไม่ใช่รัฐบาลที่มี พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นนายกฯ แล้วจะมีใคร พรรคใดมาทำให้บ้าน

เมืองสงบ ร่มเย็นกว่าในช่วงที่มีรัฐบาลมาจากการเลือกตั้ง!

มีหรือที่น้องแบม (น.ส.ปณิดา ยศปัญญา) จะได้รับการยกย่องดุจวีรสตรี ที่เปิดเผยการทุจริตของคนในระบบราชการที่ตัวเองทำอยู่

มีหรือที่คดีทุจริตในโครงการสมัยรัฐบาลที่นายกรัฐมนตรีเป็นผู้หญิงคนแรกของประเทศไทยจะถูกเปิดเผยความจริง จนผู้ทุจริตต้องหนีคดีไปต่างประเทศเพราะถูกพิพากษาจำคุกและถูกยึดทรัพย์จากการโกงเงินของแผ่นดิน!

มีหรือที่ในรัฐบาลชุดก่อนจะจับคนที่ช่วยทำให้เกิดการเผาบ้านเผาเมืองมาดำเนินคดีตามกฎหมาย

มีหรือคนที่ทำร้ายคนในที่ชุมนุมผู้รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ออกมาปกป้องสถาบัน โดยการใช้อาวุธทั้งปืน และระเบิดต่างๆ จะถูกจับดำเนินคดี

มีหรือที่ประเทศไทยจะได้รับการส่งเสริมเอกลักษณ์แห่งความเป็นไทยจนรุ่งท่มชุดไทยไปทั่วบ้านทั่วเมืองเท่ารัฐบาลชุดนี้

มีหรือ... ฯลฯ

ที่กล่าวมาทั้งหมดมิใช่จะไม่รู้ว่ามีรัฐบาลยุค คสช. ก็มีข้อบกพร่องที่ทำให้เกิดความเสื่อมศรัทธา

แต่ถ้ามีการเลือกตั้ง โดยที่หน่วยราชการไทย ยังไม่มีการปฏิรูปก็รู้สึกเป็นท้วงจริงๆ และเกรงว่าจะกลับไปวนวายเหมือนเช่นที่ผ่านมาอีก

แค่ทุกวันนี้ยังไม่ทันจะมีการเลือกตั้งก็เริ่มเห็นล้างแห่งความไม่สงบ ไม่ปลอดภัยของสุจริตชนรออยู่ข้างหน้าแล้ว!

คุณเปลว สีเงิน ได้เขียนบทความเรื่อง “ทำไม... ประเทศจึงยากพัฒนา?” ใน น.ส.พ.ไทยโพสต์ ฉบับ ๒๓ เม.ย. ๖๑ ใ้หน้าคิดว่า “... ๔ ปีที่ผ่านมาภายใต้รัฐบาล คสช.การบริหารบางอย่างก็ไม่พบความสำเร็จ

เคราะห์ดีที่ตัวผู้นำ คือ “พลเอกประยุทธ์” ถึงไม่เยี่ยมอย่างที่คาด แต่การไม่ปรากฏเรื่องโกง - เรื่องกินเรื่องเอาครอบครัวมาอยู่งานบริหาร นั้นถือว่า “ยอด” กว่าทุกรัฐบาลในรอบศตวรรษแล้ว...”

ใครจะเห็นต่างจากนี้ก็ไม่เป็นไร เราก็อยู่อย่างมิตรภาพได้ แต่ก็ไม่ละเมิดกฎหมายของบ้านเมือง นี้แหละคือแนวทางแห่งประชาธิปไตยที่แท้จริง ไม่ว่าจะเลือกตั้งหรือไม่เลือกตั้ง เพราะความสำคัญมันอยู่ที่เนื้อหาสาระที่แท้ของประชาธิปไตย ๓

● ต่อจากฉบับที่ ๓๓๓

คนที่ตั้งปณิธานจะเลิกสูบบุหรี่ ระยะเวลาเมื่อเห็นบุหรี่ก็อยากสูบ ต้องอาศัยการข่มใจฝืนใจไม่ไปสูบบุหรี่ตามความอยาก ขณะเดียวกัน ต้องใช้กำลังใจของความอดทนอดกลั้นเข้าต่อสู้กับความอยาก ควบคู่กับการใช้กำลังแห่งสติปัญญาของความอดออม พิจารณาให้เห็นโทษภัยในการติดบุหรี่ ตลอดจนคุณประโยชน์ของการเลิกสูบบุหรี่

ibogaineuniversity.com/what-is-the-easiest-way-to-stop-smoking/

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

คุณธรรมสี่ประการนี้เริ่มต้นข้อแรกด้วยการรักษาความลับที่จะประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม อันหมายถึงการประพฤติปฏิบัติที่ตั้งมั่นอยู่ภายใต้กรอบของสิ่งที่ **“มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุขที่ยั่งยืน”** ตามนิยามความหมายของหลักปรัชญาแห่งเศรษฐกิจพอเพียงที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้พระราชทานแนวทางไว้ให้นั่นเอง

แต่เนื่องจากมีสิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรมมากมายที่พึงประพฤติปฏิบัติ อันเป็นไปไม่ได้ที่คนเราแต่ละคนจะสามารถปฏิบัติทุกเรื่องได้หมดในเวลาเดียวกัน ฉะนั้นจึงต้องมีกระบวนการวิเคราะห์ก่อนว่า ภายใต้เงื่อนไขข้อจำกัดที่แต่ละคนมีอยู่ เราควรจะเลือกประพฤติปฏิบัติสิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรมในเรื่องไหนก่อน จึงจะ

พอดีพอเพียงสอดคล้องกับการแก้ปัญหาภายใต้สภาพเงื่อนไขของแต่ละชีวิต ที่สามารถจะส่งผลกระทบก่อให้เกิดการพัฒนาเปลี่ยนแปลงได้อย่าง **“มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุขที่ยั่งยืน”** ได้มากที่สุด

อุปมาเหมือนการโยนลูกโบว์ลิ่ง ซึ่งถ้าเล็งเป้าหมายได้อย่างถูกต้อง ลูกโบว์ลิ่งนั้นก็จะสามารถ **“ส่งผลกระทบ”** ทำให้เป้าที่วางไว้ล้มลงได้หมด แต่ถ้าหากกำหนดเป้าหมายไม่ถูกต้อง ทรัพยากรต่าง ๆ รวมถึงกำลัง เวลา และโอกาสที่เท่ากัน ซึ่งใช้ไปในการโยนลูกโบว์ลิ่งนั้น ๆ ก็จะกลายเป็นความสูญเปล่าโดยไม่สามารถก่อให้เกิดผลกระทบใด ๆ ต่อการทำให้เป้าที่วางไว้ล้มลง (หรืออาจจะล้มลงเพียงเล็กน้อยบางส่วนเท่านั้น) เป็นต้น

ในการปฏิบัติจึงสามารถขยายหลักคุณธรรม
สี่ประการนี้ได้เป็น ๗ ขั้นตอน คือ

๑. จับประเด็นปัญหา
๒. วิเคราะห์สาเหตุของปัญหา
๓. กำหนดขอบเขตเป้าหมายในการแก้ปัญหา
๔. ตั้งปณิธานและทำแผนปฏิบัติ
๕. ดำรงความมุ่งหมาย
๖. อดทน อดกลั้น และอดออม
๗. ละวางความชั่ว ความทุจริต

ทั้งนี้อาจแสดงให้เห็นผังความคิดในการ
คลี่คลายจาก “หลักคิดของเศรษฐกิจพอเพียง”
สู่ “หลักปฏิบัติของเศรษฐกิจพอเพียง” ตามแนว
พระราชดำรัสเรื่องคุณธรรมสี่ประการที่ขยายเป็น
๗ ขั้นตอนได้ คือ

๑. จับประเด็นปัญหา ปัญหาก็คือภาวะความ
บีบคั้นเป็นทุกข์ที่ทำให้เราไม่สบายกาย ไม่สบายใจ
ปัญหามีหลายระดับและมักเชื่อมโยงกันเป็นห่วง
โซ่แห่งปัญหา เช่น การขาดปัจจัยที่จำเป็นต่อ
การดำรงชีวิต คือปัญหาสำคัญของชีวิตอันเกิด
จากความยากจน ความยากจนคือปัญหาของชีวิต
ซึ่งเกิดจากการตกงานและไม่มีรายได้พอกับค่าใช้จ่าย
การตกงานคือปัญหาของชีวิตซึ่งเกิดจาก

ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ และไม่มีความรู้ที่จะหางาน
อื่นๆ ทำทดแทน การไม่มีความรู้ที่จะหางานอื่นๆ
ทำทดแทน คือปัญหาของชีวิตซึ่งเกิดจากการขาด
ปัญญา ฯลฯ การจับประเด็นให้ได้ว่าตรงไหนคือ
ข้อต่อสำคัญที่เป็นเสมือน “จุดคานงัด” หรือจุด
อ่อนของห่วงโซ่แห่งปัญหาที่สอดคล้องกับเงื่อนไข
ของตัวเรามากที่สุด โดยถ้ามุ่งแก้ตรงจุดจุดนี้ได้
แล้ว จะส่งผลทำให้ห่วงโซ่ของปัญหาถูกตัดตอน
ก็คือบันไดขั้นแรกของการปฏิบัติสู่วิถีเศรษฐกิจ
พอเพียง (โดยการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส
และอุปสรรค หรือที่เรียกว่า “SWOT Analysis”
จะมีประโยชน์เกื้อกูลต่อการจับประเด็นปัญหาได้
แม่นยำขึ้น ตามขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ข้อ
แรกนี้) ถ้าจับประเด็นปัญหาผิดตั้งแต่ต้นทาง ชั้น
ตอนการแก้ปัญหาต่างๆ ก็จะไปผิดตามไปหมด ดัง
เช่นถ้าไปมองว่าการไม่มียาฆ่าแมลงแล้วเกิดอาการ
ทุกข์ทรมานอย่างมากคือปัญหา ก็จะนำไปสู่การอบ
การแก้ปัญหาด้วยความพยายามคิดหาวิธีต่างๆ ทุก
วิถีทางเพื่อหายาฆ่าแมลงให้สมใจอยาก แต่ถ้า
สามารถ “คิดนอกกรอบ” ของสิ่งที่ยึดติดอยู่เดิม
โดยมองใหม่ว่าการติดยาฆ่าคือปัญหา ก็จะนำ
ไปสู่กระบวนการแก้ปัญหาอีกแบบหนึ่ง ด้วยการ
พยายามคิดหาวิธีต่างๆ ทุกวิถีทางเพื่อเลิกติดยาฆ่า
ให้ได้ เป็นต้น การจับประเด็นปัญหาให้ได้อย่าง
ถูกต้องเป็นสัมมาทิฐิ จึงเป็นขั้นตอนที่มีความ
สำคัญยิ่งต่อกระบวนการเรียนรู้ทั้งหมดนี้

๒. วิเคราะห์สาเหตุ เมื่อจับประเด็นปัญหา
ได้แม่นยำแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือการวิเคราะห์หา
สาเหตุสำคัญของปัญหา ซึ่งมักจะเกิดจาก “เหตุ”
หลาย ๆ สาเหตุประกอบกัน แล้วเปรียบเทียบ
ระหว่างทางเลือกต่างๆ ว่าควรแก้ที่ “เหตุ” ตรงไหน
จึงจักเกิด “ผล” สูงสุด กล่าวคือ “มีประโยชน์ผล มี
ประโยชน์ และทำให้มีความสุขอย่างยั่งยืน” ได้
มากที่สุด (ซึ่งหมายรวมถึงความเป็นไปได้จริงในการ
ปฏิบัติของทางเลือกนั้นๆ โดยไม่ใช่เป็นความคิดเพื่อฝัน
ด้วย มิเช่นนั้นก็จะบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

ไม่ได้) เช่น ตัวอย่างปัญหาความยากจนที่เกิดจากการตกงานเพราะภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ และไม่มีความรู้ที่จะสามารถหางานอื่น ๆ ทำทดแทนนั้น การไปแก้ที่ปัญหาภาวะเศรษฐกิจตกต่ำซึ่งเป็นปัญหาระดับประเทศ ย่อมเป็นไปได้ยากยิ่งสำหรับชาวบ้านธรรมดาคนหนึ่ง แต่การหันมามุ่งแก้ปัญหาที่การหางานอื่น ๆ ทำทดแทนจะเป็นไปได้มากกว่า อาทิ กลับบ้านต่างจังหวัดซึ่งยังมีที่ดินแปลงเล็ก ๆ (หรือสามารถเช่าที่ดินราคาถูก) เพื่อไปทำเกษตรแบบผสมผสานยังชีพ ควบคู่กับการลดรายจ่ายที่ไม่จำเป็นให้น้อยลง โดยถ้าหันมาทำเกษตรอินทรีย์ ด้วยการชักชวนเพื่อนบ้านทำเป็นกลุ่ม แล้วหาตลาดร่วมกันก็จะทำให้ได้ราคาผลผลิตดีขึ้น มีรายได้เพิ่มขึ้น เป็นต้น

๓. กำหนดขอบเขตเป้าหมาย เมื่อสามารถวิเคราะห์สาเหตุแห่งปัญหา อันอยู่ในวิสัยความเป็นไปได้ที่เราจะพึงแก้ไขสำเร็จภายใต้เงื่อนไขข้อจำกัดต่าง ๆ ที่เป็นอยู่ ตลอดจนกำหนดเป้าหมายและแนวทางประพฤติปฏิบัติที่จะไปสู่เป้าหมาย ซึ่งเรียกได้ว่าเป็น “ยุทธศาสตร์” ของการปฏิบัติ หรือเป็นกรอบแนวทางในการกระทำ “เหตุ” เพื่อให้บรรลุถึง “ผล” ที่ต้องการนั้น ๆ ได้แล้ว ขั้นตอนต่อไปต้องจำกัดขอบเขตของเป้าหมายให้แคบลง และแปลงเป้าหมายที่เป็นนามธรรมให้กลายเป็น “รูปธรรมของการปฏิบัติ” ที่สามารถประเมินผลได้ในแต่ละระยะ ขั้นตอนนี้เป็นปัจจัยความสำเร็จที่มีความสำคัญมากอีกชั้น เพราะความไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรในการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนไทยทุกวันนี้ มีสาเหตุสำคัญประการหนึ่งอันเนื่องมาจากการไม่ได้แปลง “คุณธรรม” ที่พึงประสงค์ (ซึ่งมุ่งจะปลูกฝังให้แก่นักเรียนตามหลักสูตรการศึกษา) ให้เกิดเป็นรูปธรรมของ “ตัวชี้วัด” ที่สามารถประเมินผลได้ในทางปฏิบัติชัดเจน เช่น ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความมีวินัย ความอยู่อย่างพอเพียง ฯลฯ ที่จะให้นักเรียนประพฤติปฏิบัติภายใต้บริบทที่สอดคล้องกับแบบชีวิตของนักเรียนในแต่ละระดับคืออะไร เมื่อไม่มีนิยามเชิงปฏิบัติที่ชัดเจน ก็ส่งผลทำให้ “ไม่มี

พลัง” ที่จะชักนำให้นักเรียนเกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมต่าง ๆ ในทิศทางที่พึงประสงค์ ได้อย่าง “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และให้ความสุขที่ยั่งยืน”

๔. ตั้งปณิธานและทำแผนปฏิบัติ เมื่อกำหนดยุทธศาสตร์และวัตถุประสงค์ที่ต้องการไปให้ถึงได้อย่างเป็นรูปธรรมชัดเจนแล้ว ก็เข้าสู่กระบวนการประพฤติปฏิบัติตามแนวพระราชดำรัสคุณธรรมสี่ประการข้อแรก อันคือ “การรักษาความสัตย์ ความจริงใจต่อตัวเอง ที่จะปฏิบัติแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม” ภายใต้ขอบเขตเป้าหมายและห้วงระยะเวลาของ “กรอบการปฏิบัติ” ที่กำหนดขึ้นดังกล่าวให้พอดีพอประมาณกับกำลังความสามารถที่มีอยู่ โดยไม่ตึงเกินไปจนประพฤติปฏิบัติไม่ได้ แล้วเกิดความท้อถอยหมดกำลังใจ หรือหย่อนเกินไปจนไม่เกิดผลกระทบอะไรต่อการพัฒนาเปลี่ยนแปลง เพื่อยกระดับไปสู่เป้าหมายที่ต้องการนั้น ๆ

๕. ดำรงความมุ่งหมาย เมื่อเริ่มต้นกระทำอะไรก็ตามที่ต้องฝืนความเคยชินเก่า ๆ ย่อมต้องอาศัย “การรู้จักขมใจตนเอง ฝึกใจตนเอง ให้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในความสัตย์ ความดี (ที่ตั้งใจปฏิบัติ) นั้น ๆ” อย่างต่อเนื่องถึงที่สุด มิเช่นนั้น ก็ไม่มีทางบรรลุเป้าหมายความสำเร็จอะไรได้เลยในชีวิต ทั้งนี้เงื่อนไขของสภาพสังคมสิ่งแวดล้อม จะมีอิทธิพลอย่างมากต่อการ “เหนี่ยวนำ” (เหมือนสนามแม่เหล็กที่เหนี่ยวนำให้แท่งเหล็กมีคุณลักษณะเป็นแม่เหล็ก) เพื่อให้ผู้คนดำรงความมุ่งหมายไปในทิศทางที่พึงปรารถนานั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จ การจัดองค์การเพื่อให้เกิดการรวมกลุ่มของคนที่ตั้งใจจะประพฤติปฏิบัติสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ในทางใดทางหนึ่ง เช่น การตั้งกลุ่มอาชีพ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน กลุ่มออมทรัพย์ กลุ่มจิตอาสา กลุ่มศึกษาปฏิบัติศาสนธรรม ฯลฯ จะเป็นปัจจัยที่ช่วยเกื้อกูลต่อการประพฤติปฏิบัติในขั้นตอนนี้ได้มาก

๖. อดทนอดกลั้นและอดออดม การฝึกใจที่ จักประพฤติปฏิบัติตามเป้าหมายที่ตั้งใจไว้เพียง อย่างเดียวไปเรื่อย ๆ ถึงแม้จะเป็นเงื่อนไขจำเป็น แต่ยังไม่ใช่เงื่อนไขเพียงพอสำหรับ **“ตัดความ เคยชินเก่า ๆ”** ที่เป็นอุปสรรคสำคัญในการปรับ- เปลี่ยนไปสู่พฤติกรรมอันพึงประสงค์ตามปณิธานที่ ตั้งไว้นั้น ๆ จึงจำเป็นต้องใช้ **“การอดทนอดกลั้น และอดออดม ที่จะไม่ประพฤติกว้างความสังสุจริต ไม่ว่าด้วยเหตุประการใด”** เข้าช่วยในขั้นตอน ของช่วงเปลี่ยนผ่านสำคัญนี้ **“โดยความอดทน อดกลั้น”** ก็คือ **“กำลังจิตใจ”** ส่วน **“ความอดออดม”** คือ **“กำลังสติปัญญา”** (เช่น เราอดออดมไม่ใช้จ่าย เงินจนหมดก็เพราะมีสติปัญญาระหนักถึงความ จำเป็นที่ต้องเก็บออมเงินส่วนหนึ่งสำหรับไว้ใช้ ยามจำเป็น เป็นต้น) เหมือนคนที่ตั้งปณิธานจะ เลิกสูบบุหรี่ ระยะเวลาเมื่อเห็นบุหรี่ก็อยากสูบ ซึ่ง ต้องอาศัยการ **ข่มใจฝืนใจ** ไม่ไปสูบบุหรี่ตามความ อยากรดั่งกล่าว ขณะเดียวกันต้องใช้กำลังใจของ **ความอดทนอดกลั้น** เข้าต่อสู้กับความรู้สึกอยาก สูบบุหรี่ที่รุนแรงเพิ่มขึ้นนั้น ๆ ควบคู่กับการใช้ กำลังแห่งสติปัญญาของ **ความอดออดม** พิจารณาให้ เห็นโทษภัยในการติดบุหรี่ ตลอดจนคุณประโยชน์ ของการเลิกสูบบุหรี่เพื่อ **“อดเปรี้ยวไว้กินหวาน”** (โดยอดออดมใจไม่สูบบุหรี่ตามความอยากในวัน นี้ เพื่อประโยชน์สุขที่จะได้รับตอบแทนมากกว่า ในวันข้างหน้า) กำลังจิตใจของ **ความอดทน อดกลั้น** นั้นเปรียบเหมือนกับ **“ความแรง”** ของ ขวานที่ฟันต้นไม้ ส่วนกำลังแห่งสติปัญญาของ ความอดออดม เปรียบเหมือนกับ **“ความคม”** ของ ขวานที่ฟันต้นไม้ดังกล่าว องค์ประกอบทั้งสอง ประการต้องอาศัยร่วมกันจึงจะสามารถฟันต้นไม้ ให้ขาดได้ฉับใด กำลังแห่งจิตใจและกำลังแห่งสติ ปัญญาก็ต้องทำงานร่วมกัน จึงจักสามารถ **“ตัด ความเคยชินเก่า ๆ”** ของพฤติกรรมอันไม่เป็นที่พึง ประสงค์ให้ขาดสะบั้นจากจิตใจได้ฉับนั้น

๗. ละวางความชั่วความทุจริต เมื่อสามารถ ตัดความเคยชินเก่า ๆ ด้วยกำลังจิตใจ (เจโตวิมุตติ)

และกำลังสติปัญญา (ปัญญาวิมุตติ) ได้สำเร็จแล้ว ก็จะเกิดเป็นอุปนิสัยความเคยชินอย่างใหม่ ที่ ทำให้บุคคลผู้นั้นมีธรรมชาติของพฤติกรรมโดย ปรกติเป็นไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้นั้น ๆ โดยไม่ ต้องใช้ความพยายามเพื่อข่มใจฝืนใจอะไรอีกต่อ ไป เหมือนคนที่เลิกติดบุหรี่ได้เด็ดขาดแล้ว ถึงเห็น บุหรี่ก็จะรู้สึกเฉย ๆ โดยไม่มีความคิดอยากสูบบอก อีก ตรงข้ามบางคนอาจจะกลับรู้สึกรังเกียจและหมิ่น ควันบุหรืด้วยซ้ำ เป็นต้น ถึงขั้นนี้ก็จะเกิด **“การ รู้จัก ละวางความชั่วความทุจริต และรู้จักเสีย สละประโยชน์ส่วนน้อยของตน เพื่อประโยชน์ ส่วนใหญ่ของบ้านเมือง”** กล่าวคือเมื่อตัดความ เคยชินเก่า ๆ ของพฤติกรรมที่ **“ไม่เป็นประโยชน์ และไม่เป็นธรรม”** (หรือ **“ไม่มีประสิทธิผล ไม่มี ประโยชน์ และไม่ทำให้มีความสุขที่ยั่งยืน”**) ได้ มากเท่าใด ก็เท่ากับสามารถ **“ละวางความชั่ว ความทุจริต”** (ในส่วนนั้น ๆ) เป็นผลสำเร็จได้มาก เท่านั้น และสิ่งซึ่งเกิดขึ้นแทนที่ **“ประโยชน์ ส่วนน้อยของตน”** ที่สละออกไปดังกล่าว ก็ คือ **“ประโยชน์ส่วนใหญ่ของบ้านเมือง”** อันจะ ได้เพิ่มขึ้นมาโดยรวม ดังตัวอย่างเช่นความสุขจาก การได้สูบบุหรี่ ซึ่งยังเจือด้วยภาวะแฝงของปัญหา ความทุกข์ที่มากยิ่งขึ้นกว่าจากโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ซึ่งจะติดตามมาภายหลัง ทั้งโรคถุงลมโป่งพองที่ ทุกข์ทรมาน มะเร็งปอดที่ทำให้เจ็บปวดอย่าง รุนแรง ฯลฯ อันเมื่อवलกลับกันแล้วจะเหลือเพียง ความสุขส่วนน้อย หรือเป็น **“ประโยชน์ส่วนน้อย ของตน”** ที่ต้องสละออกไป เพื่อการได้สุขภาพ ที่ดีกว่าเดิม ไม่สร้างความเดือดร้อนรำคาญด้วย ควันบุหรืให้กับผู้อื่น รวมถึงทำให้คนใกล้ชิดตัวเรา ที่เคยทนสุดควันบุหรืที่เราสูบเป็นประจำ ไม่ต้อง เสี่ยงต่อโรคภัยไข้เจ็บจากควันบุหรืที่เราเป็นต้น เหตุด้วย ตลอดจนช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายด้านการ รักษาพยาบาลของกองทุนหลักประกันสุขภาพที่มา จากภาษีของประชาชน ฯลฯ รวมแล้วก็จะกลายเป็น **“ประโยชน์สุขส่วนใหญ่ของบ้านเมือง”** ทั้ง ต่อตัวเราเองและผู้อื่นเกิดขึ้นมาแทนที่ เป็นต้น

๘ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

๑. ขอสิ่งใดช่วยกวาง !

ขอแรงเจ้าแล้วช่วยแก้ยากจน (เดลินิวส์ ๒๐ ม.ค.๖๑)

๒. รสนิยมของมนุษย์โลก!

'เบนซ์' ขายดีทุบสถิติ ๑.๔ หมื่นคัน เปิด ๑๐ รุ่นใหม่ รักษาแชมป์รถหรู (มติชน ๑๙ ม.ค.๖๑)

๓. ระลึกถึง นายอินทร์ ผู้ปิดทองหลังพระ!

อดีตนายฯ อานันท์ ย้ำหมอสถวน คือ "รัฐบุรุษผู้สร้างหลักประกัน สุขภาพของไทย" (ไทยโพสต์ ๒๑-๒๒ ธ.ค.๖๐)

๔. ก่อนเศรษฐกิจฟองสบู่จะล่มสลาย!

เปิดคอนโดทุบสถิติสูงสูดรอบ๑๐ปี (มติชน ๒๒ ธ.ค.๖๐)

๕. โลกมนุษย์ยกย่องดาราน! 'หมาก'

ปลื้ม รับรางวัลศิษย์เก่าทรงคุณค่า (ไทยโพสต์ ๒๒-๒๓ ธ.ค.๖๐)

๖. โลกวัตถุยั่งยืนยังละเอียด โลกแห่งจิต

วิญญูณ ยั่งยืนยังหยาบต้น! ASICS ฉลองเปิดสาขาใหม่ที่เซ็นทรัลฯ พร้อมให้บริการเครื่องสแกน ๓ มิติ วิเคราะห์ การวิ่งเพื่อเลือกรองเท้า (ไทยโพสต์ ๒๓-๒๔ ธ.ค.๖๐)

๗. ทางโลกถือว่าเก่ง แต่ทางธรรม

ถือเป็นวิบาก! 'ใหม่ ดาวิกา' ยังยอมถอย รับความพ่ายแพ้ต่อเหล่าตัวแม่สาว ประเภท ๒ ในวงการ (มติชน ๒๓ ธ.ค.๖๐)

๘. ระวังพิษร้าย ลัทธบริโภคนิยม! ชี้ ศก.ไทยโตไม่ถึงครึ่ง คนจนไม่มีเงินจ่ายหนี้ (เดลินิวส์ ๒๓ ธ.ค.๖๐)

๙. เข้าขามเย็นขามมีที่ไหนอีก? นายกเล็ก

'อุตรดิตถ์' ฉุน ชรก. ป้าย ๒ เหลือแต่โต๊ะ อีบล้างย้าย (มติชน ๒๔ ธ.ค.๖๐)

๑๐. ประกาศความรวยคือประทุษร้ายสังคม!

ฉลองวิวาท์แห่งปี ทายาทคิง เพาเวอร์ ป็อก-มาร์ก็ชื่นมื่น (เดลินิวส์ ๒๕ ธ.ค.๖๐)

๑๑. โลกมนุษย์ปี ๒๕๖๑!

สจ.รักขมป็นโหด! ยิ่งก๊ากสาว ระเบิดหัวตายตามฝ่ายหญิงขอเล็ก (เดลินิวส์ ๒ ม.ค.๖๑)

๑๒. ชาวต่างประเทศ! อิหร่านกล่าวหาอเมริกา-

อิสราเอล ชักใยประท้วง ... ยิวตั้งขอหาสาววัยรุ่นปาเลสไตน์ ๑๒ กระทง หลังตบหน้า-เตะทหาร...ทรมันปีทวิตแรก ชูตัดเงินช่วยปากีสถาน (เดลินิวส์ ๓ ม.ค.๖๑)

๑๓. บทบาททุนนิยมกับการ

ช่วยสังคม 'ซีพี' มอบสิทธิที่ดินให้ ๓๑ ตร.ชั้นผู้น้อย (มติชน ๕ ม.ค.๖๑)

๑๔. อนิจจัง-อนิจจา !

"จับขัง"เจ้าชายซาอูฯ ประท้วงตัดค่าน้ำ-ไฟ (ไทยโพสต์ ๘ ม.ค.๖๑)

๑๕. ความคิดดี ! วันเด็ก
ต่อไป ขอนโยบายแทนคำขวัญ
หรรุ (ไทยโพสต์ ๑๒-๑๓ ม.ค.๖๑)

๑๖. การสร้างบุญคุณระดับประเทศ! จินไปรยเงิน
ช่วยกัมพูชา ผูกมิตรลุ่มน้ำโขง
(ไทยโพสต์ ๑๒ ม.ค.๖๑)

๑๗. เงินเงินเงิน! กีเลนทุม
๔๐๐ ล้าน มุ่งสู่ความยิ่งใหญ่
(เดลินิวส์ ๑๒ ม.ค.๖๑)

๑๘. เมื่อไหร่จะเกิดในเมืองไทย? เวเนฯ จลาจล
ปล้นอาหาร ๖ ชีวิต ล้างเวยเหตุรุนแรง
(ไทยโพสต์ ๑๓ ม.ค.๖๑)

๑๙. ที่นี่ประเทศไทย!
เต็มอ้อมกับบุฟเฟ่ต์
อาหารทะเล มีอค์่าสุดคุ้ม
(ไทยโพสต์ ๑๓-๑๔ ม.ค.๖๑)

๒๐. เมื่อไม่เชื่อกรรมก็ต้องเชื่อสิ่งดลบันดาล!
'สร้างมงคลชีวิต' ปี ๒๕๖๑
'เคล็ดลับเสริมชะตา'
(เดลินิวส์ ๑๔ ม.ค.๖๑)

**๒๑. สนิมเกิดจากเนื้อ
ใน!** แต่ง ๕ เลือ่วังทองกลาง
เช่นค้ำมนุษย์ จับวิคตอเรีย
ซีเครท (ไทยโพสต์ ๑๔ ม.ค.๖๑)

๒๒. ปากท้องประชาชน ผู้ว่า ต้องมีบทบาท
'บึงกาฬ' จัดใหญ่วันยางพารา ๖๑
ครบเครื่องเรื่องเกษตร-นวัตกรรม
(มติชน ๑๕ ม.ค.๖๑)

๒๓. เด็กไทยวันนี้!
ชี้'สมาธิสั้น'คุกคามเด็กไทย
กรมสุขภาพจิต ระบุพบอื้อ
(มติชน ๑๖ ม.ค.๖๑)

๒๔. เคยประเมินผลกันบ้างหรือไม่?
'ปึกป้อม'สั่งเร่งทำยุทธศาสตร์
ความมั่นคง (เดลินิวส์ ๑๖ ม.ค.๖๑)

๒๕. เลื้อแดงมีอาวุธ! คุก ๓๕ ปี
๔ เดือน การ์ดเลื้อแดง ยิงถล่ม กบปปล.
(ไทยโพสต์ ๑๗ ม.ค.๖๑)

๒๖. เรื่องที่น่ากลัว! ผงะ ๔๐
สถาบันการศึกษา ๑๘๒ หลักสูตร ต่ำ
กว่ามาตรฐาน (ไทยโพสต์ ๑๗ ม.ค.๖๑)

๒๗. ลี้อต้องระมัดระวังในการออกข่าว!
ทีวีญี่ปุ่นขอโทษเตือนมั่ว
โลมแดงยิงมิสไซล์
(ไทยโพสต์ ๑๗ ม.ค.๖๑)

๒๘. จังหวัดที่ฉลาดที่สุดก็ยังไม่เห็นขยะเป็น
ชุมทรัพย์มหาศาล! กทม. ขอสภา
ผูกพันบ ๒๔ ปีลุยจ้างกำจัดขยะ ๒.๗
หมื่นล้าน (มติชน ๑๘ ม.ค.๖๑)

๒๙. เมืองคนบาป! อากาศ
เมืองกรุง 'ฝุ่น' ตลบ ค่ำมลพิษ
เกินมาตรฐานทั้งหมด
(เดลินิวส์ ๑๘ ม.ค.๖๑)

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

หากชินให้ตัดถนนเข้าป่าสงวนริมอ่างเก็บน้ำ..แล้วป่าจะเหลืออะไร
นายทุนจ้องอยู่ ป่าเหนืออ่างเก็บน้ำเปิดเมื่อไร สามารถจองพื้นที่ออกโฉนดได้
เมื่อนั้นแหละป่าธรรมชาตินับหลายพันไร่จะถูกบุกรุกทันที
นึกเห็นภาพแล้วไม่สบายใจ เขาจึงร่วมกับข้าราชการป่าไม้
ส่งสัญญาณไปยังผู้นำนักการเมืองท้องถิ่นที่เห็นทุกสิ่งเป็นเงินเป็นทอง
เขาเหล่านั้นต้องหยุดการกระทำ อย่าล้ำเส้นกฎหมายบ้านเมือง

www.youtube.com/watch?v=i4lbyIgj4ZE

จาทุมหาราช บทที่ ๑๔ “ยักษ์ชิงเมือง”

● ต่อจากฉบับ ๓๓๓

แรกเมื่อความรู้สึกดับ อាកาศเครียดกำเริบ
ขึ้น วิงเวียนปวดแปลบๆในโพรงศีรษะ แล้วมันก็
แล่นรื้อๆผ่านเข้าเส้นเลือดตรงหัวใจ ปวดหน้าอก
เบื่องซ้ายขึ้นมาหนึบๆ หน้าคล้ายจะมีด โลกดับวูบ
ลงฉับพลัน อ.ส. คนสนิท เล่าให้ฟังว่า สามัญถึง
ชั้นเซตลาเป็นนกกปีกหัก ดินะว่าร่างฟูลงบนพื้น
ใกล้เก้าอี้ยาวโซฟากลางห้อง โชคเขายังดี ศีรษะ
ไม่พาดพื้น ไม่เหมือนใครหลายๆ คน ที่ถึงขั้นเป็น
อัมพฤกษ์-อัมพาต เหตุเพราะเส้นเลือดในสมอง
ตีบหรือแตก กล้ามเนื้ออ่อนแรงกะทันหัน ทว่า
เขายังโชคดี...โชคดีจริง ๆ ที่อาการเจ็บป่วยไม่ถึง
กับปางตาย

เรียกกันว่า”โรคนักบริหาร” โรคสมัยใหม่ที่
คร่าชีวิตผู้คนมานักต่อนัก มันคืออาการครุ่นคิด
วิตกกังวลอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ใครว่าคนทำราชการ
เวลาทำงานเพียงวันละแปดชั่วโมงเท่านั้น นั่งโต๊ะ
ทำงานในห้องเย็นสบายๆอีกต่างหาก ทว่าแท้จริง
หาใช่ไม่ เพราะอาการครุ่นคิดอย่างเครียดๆ น่าจะ
ใช้เวลาเกินกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมงด้วยซ้ำ หากเวลาใน
โลกนี้มีเกินกว่านั้นในหนึ่งวัน งานบางงานทำเอา
เขาเครียดชนิดสุดๆ วนเวียนคิดซ้ำซาก บางคำคิด
เขาถึงกับนอนไม่หลับ คิดหมกมุ่น อย่างหา
ทางออกไม่พบ โดยเฉพาะเรื่องผลประโยชน์และ
อำนาจที่แฝงเข้ามาพร้อมกับเงินงบประมาณ

โครงการ ที่ไหลป่าเข้ามาในพื้นที่อำเภอ ชีวิตเกือบพลิกผันเป็นเจ้าของชายนิทรานอนติดเตียง หากไม่ระวัง บางวันเขาต้องใช้ยานอนหลับบังคับตนเองให้หลับ

“นาย...ทำไมนายอำเภอแต่ละท่าน ชอบกินยานอนหลับกันจัง” ครั้งหนึ่งที่อีสาน อำเภอตะวันออก อ.ส. คนสนิทเคยถามเขา

“ทำไม...เคยเห็นหรือ” เขาย้อนถาม มอง อ.ส. คนสนิทอย่างลึกลับไม่แน่ใจ

“นายอำเภอที่มาอยู่ที่นี้...วานผมให้ไปขอยานอนหลับสถานีอนามัยทุกคน”

เขาเพียงแต่ยิ้ม ไม่ตอบ สามัญได้แต่นึก น่าจะมีเขาเพียงคนเดียวเท่านั้นกระมังที่ใช้ยาากล่อมประสาทเป็นตัวช่วย แท้จริงหาใช่ไม่

เหมือนอย่างครั้งนี้ กว่าจะฟื้นคืนรู้สึกตัว อ.ส. ก็หามร่างเขากลับเข้าบ้านพัก ปฐมพยาบาลพักใหญ่ ๆ กว่าจะฟื้นจากอาการนี้ออกกลางอากาศ คืนนั้นเขาเกือบนอนไม่หลับ แม้จะใช้ยานอนหลับกินเข้าไปหลายเม็ด เหมือนกล่อมเนื้อสมองจะต้องยา ทว่าพอเกือบจะค่อนข้างดี อ.ส.นอนเวรประจำบ้านพัก ต้องขับรถรับพาเขาเข้าโรงพยาบาล อำเภอกะทันหัน

ปากเขาเปี้ยว น้ำลายไหลย่อยมปาก เขาก็ยังไม่รู้สึก แขนสองข้างเหมือนจะยกไม่ขึ้นแล้ว รถตู้โรงพยาบาลก็เปิดหวน พาเขาเดินทางไปยังโรงพยาบาลศูนย์ต่างจังหวัดในเช้ามีดวันนั้น ที่นั่นมีเครื่องมือทันสมัย แพทย์เฉพาะทางสามารถวิเคราะห์โรคเกี่ยวกับสมองได้อย่างทันท่วงที โชคดีเขามารักษาได้ทันตามที่หมอกำหนด อาการจึงไม่เป็นโรครุนแรงนัก

เพียงแขนเกร็งใช้การไม่ได้ ปากเปี้ยวที่มุมปากด้านขวาเพียงเล็กน้อย ข้อนี้ยังจับปากกาไม่ได้ ต้องมาทำกายภาพบำบัดต่อที่โรงพยาบาลประจำอำเภอเกือบทุกวัน

“นาย...” เช้าวันอากาศหม่นมัว ร้อนอบอ้าว ในห้องพักแบบรีสอร์ทที่โรงพยาบาลประจำอำเภอ อ.ส. ไกล่ชิดเข้ามากระซิบริมหูข้างเตียง”ผู้ตรวจกรม..

มาตรวจเยี่ยมอำเภอครับ”

“ทำไมท่านไม่บอกล่วงหน้า” สามัญกระตุกหัว คิ้วจนหน้าผากย่น มองหน้าคนสนิทอย่างไม่เข้าใจ

“ผมบอกนายแล้ว”

“เรื่องอะไร” เขาขมวดหัวคิ้วอีกครั้ง

“ผู้ว่าคนใหม่ไม่ชอบนาย...หาว่านายเอาแต่เขียนหนังสือ งานการไม่ยอมทำ นายทำให้งานราชการเสียหาย” อ.ส.กระซิบเอ่ยบอกเบาๆ เล่าเรื่องราวที่ข้างหูเหมือนกลัวใครจะได้ยิน เขาเผยยิ้มอย่างแห้งแล้ง มองผ่านออกไปทางหน้าต่าง ด้วยอารมณ์แห้งผาก อ่อนระโหยโรยแรง เหมือนกำลังวังชาจะเหือดไปจากเรือนกายเสียจนสิ้น

พลัน...เขาก็นึกถึงผู้ว่าราชการจังหวัดคนใหม่ที่เพิ่งย้ายเข้ามา...แต่จริงท่านคือเพื่อนของสามัญ เคยทำงานร่วมกันครั้งสมัยบรรจุเป็นปลัดอำเภอใหม่ๆ เพื่อนเป็นหน้าห้องผู้ว่าราชการจังหวัด เรียนรู้ความก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว แต่สามัญคือปลัดหนุ่ม ชอบบุกป่าฝ่าดง ชำมหัวยเขาลำเนาไพร ไม่คิดหวังความเจริญในหน้าที่แต่เริ่มต้น ตั้งใจเพียงทำงานให้ดีที่สุดในตำแหน่งราชการที่ดำรงอยู่เท่านั้น ทว่าเพื่อนไม่เช่นนั้น...เขามุ่งมาดหมายมั่นหวังอย่างจริงจัง บนเส้นทางแห่งเจ้าเมือง

เพื่อนทำได้สำเร็จ ถึงได้มาเป็นเจ้านายสามัญ

เพียงสามสิบกว่าปีให้หลัง เหมือนพลิกฝ่ามือ เส้นทางการทำงานของเพื่อนดูโปรยด้วยกลีบกุหลาบอย่างไรอย่างนั้น

ทว่าแท้จริงหาใช่ไม่ บนวิถีแห่งการรับราชการ มันไม่ใช่เส้นทางแห่งสายกุหลาบอย่างแน่นอน เพราะทุกอย่างก้าวที่ก้าวเดินไปเบื้องหน้า มีองค์ประกอบแห่งความฉ้อฉลและการต่อสู้อะละเคาะ คนจะเป็นเจ้าเมืองได้ เหมือนเทวดาเหนือเทวดา ทั้งปวงนั้น น่าจะยิ่งกว่ายักษ์ชิงเมืองในนิทานวรรณคดีไทยอย่างแน่นอน

ไหนเลยสถาบันเคยร่ำเรียน รุ่นพี่รุ่นน้องที่ต่อ ยอดความเป็นสิ่ง การหักเหลี่ยม ชิงอำนาจ ก่อเกิดได้ตลอดเวลา เส้นทางแห่งเกียรติยศ ไม่มีคำว่าเพื่อนหรือมิตรภาพ ความแม่นยำตรงแห่งการ

ชี้ชะตาอนาคตตนเองเท่านั้น เป็นตัวชี้ขาดที่เที่ยงตรงและแม่นยำที่สุด ระยะเวลาสั้น ๆ การเกาะติดนักการเมือง ก็เป็นเรื่องจำเป็นไม่น้อย ใครจับนักการเมืองใหญ่ถูก เส้นทางสายป่านอำนาจอันยาวไกล พอหรือไม่ที่จะเหวี่ยงอนาคตของผู้ตั้งใจฟันฝ่าเข้าสู่ฝั่งฝันได้

ทว่าสิ่งนั้น ต้องมีตัวกระตุกหรือสิ่งเร้า ยามนั้นเรียกกันว่า “ความไฝ่ฝัน” ศึกษามันมานานจนกระทั่งวันนี้ สามัญญะอยากจะเรียกมันด้วยซ้ำไปว่า มันคือ “กิเลสตัณหา” ชักพามนุษย์ให้ดิ้นรนไม่มีวันสิ้นสุด แม้จะเป็นความดี ทว่ากลับหาใช่ความดีอันบริสุทธิ์ เพราะมันมีทั้งการฉ้อฉล กลยุทธ์ การเช่นฆ่าจิตวิญญาณกันและกัน นอกเหนือไปจากความดีงามที่บ่มเพาะในจิตใจมายาวนาน

เพียงไม่กี่ปีให้หลัง เพื่อนเป็นนายอำเภอ ขณะสามัญยังย่ำเดินเป็นปลัดอำเภอบ้านป่า

เพื่อนก้าวขึ้นตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัด ทว่าสามัญกลับไต่เต้าขึ้นสู่ตำแหน่งนายอำเภอเท่านั้น เพียงแค่นี้ก็เลือดตาแทบกระเด็น

สามัญจึงยอมคารวะเพื่อน ให้เกียรติและเคารพรักท่านอย่างสนิทในฐานะผู้บังคับบัญชา ไม่อิจฉาแม้เพียงนิด เพราะรู้ว่าเส้นทางของเพื่อนนั้น ลำบากแสนเข็ญ ยิ่งกว่ายักษ์ยิ่งกว่ามารซึ่งเมือง ถ้าไม่เรียนรู้เรื่องการฉ้อฉล ตำราพิชัยยุทธ์อย่างเคียวกรำ ก็อย่าหวังว่าจะก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดได้ง่ายๆ

แต่เพื่อนซิ...ไม่เห็นว่าเขาเป็นเพื่อน พยายามทุกวิถีทางที่จะเขี่ยสามัญให้กระเด็นออกจากเขตจังหวัดด้วยทัศนคติการทำงานที่ไม่เหมือนกัน

สามัญรักธรรมชาติป่าเขา รักคนจนๆ ที่เขาลงคลุกคลี ทว่าเพื่อนฝันถึงเส้นทางแห่งเศรษฐกิจ การตัดเส้นทางคมนาคม เพื่อความก้าวหน้าของจังหวัด ป่าต้องเปิด เส้นทางชนบทต้องไปสู่ชนเรือนชาวบ้านอย่างสง่างาม แม้จะต้องตัดไม้ทำลายป่าเพียงใดก็ตาม

สามัญทำงานอย่างเชื่องช้า มองความเจริญอย่างค่อยเป็นค่อยไป ทว่าเพื่อนเหมือนมีงจักร

อยู่ในมือ มันกำลังหมุนอย่างรวดเร็ว ด้วยเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ทันสมัย พร้อมทะลุทะลวงทุกผืนป่า เพื่อความเจริญของเขตเศรษฐกิจ

เพื่อนเป็นคนเรื่อร่าจ้วม ใบหน้าใหญ่กว้าง คิ้วเข้ม นัยน์ตาเรียวดำ ถ้าติดเขี้ยวโจ่งตรงมุมปาก สองข้าง ใบหน้าเพื่อนก็จะกลับกลายเป็นยักษ์แห่งจตุรทิศ ผู้มีอำนาจแห่งสรวงสวรรค์

สามัญจะทำอย่างไรดีนะ เพื่อนถึงจะเข้าใจถึงวิถีที่เขาดำรงอยู่...ไม่จำเป็นหรอกที่ทุกคนจะต้องคิดเหมือนกัน ขอให้ให้มีจิตวิญญาณแห่งการทำงาน นำความเจริญ สงบร่มเย็นมาสู่ชาติบ้านเมืองเท่านั้น

“นาย...”อ.ส.ใกล้ชิดก้มลงกระซิบ ขณะสายตาสามัญยังเหม่อลอยและครุ่นคิดผ่านออกไปนอกหน้าต่าง ที่เห็นคาคบไม้สีเขียวสดสยายตา

“มีอะไร สุภาพ” เขากระตุกหัวคิ้ว หันมามองแวบหนึ่ง

“ท่านผู้ตรวจมาเยี่ยมนายครับ” พูดกลางบู้ยหน้าไปยังหน้าประตูห้อง

เขาริบบังคิระระท่าท่าจะลุกขึ้น พยายามในชุดสีขาว รีบเดินเข้ามาให้บริการ หมุนเครื่องบังคับหัวเตียงให้ร่างสามัญตั้งตรงขึ้น เกือบกลายเป็นนั่ง

ผู้ตรวจราชการกรมฯ เป็นคนร่างสูง ผิวขาว เรือนผมดำขลับ....ในชุดซาฟารีสีน้ำเงิน ก้าวเข้ามาพร้อมยกมือขึ้นไหว้นายอำเภอ

“ขอโทษด้วย ผมไปต้อนรับท่านผู้ตรวจที่อำเภอไม่ได้ ผมไม่สบาย...” สามัญเอ่ยต้อนรับเสียงแผ่วเบา โชคยังดีนะ ที่วันนี้ลื่นเขาไม่แข็ง มันอ่อนตัวลงอย่างรับรู้ได้ชัด เมื่อวานก่อนกลับจากโรงพยาบาลศูนย์ต่างจังหวัด เข้ามาพักรักษาตัวโรงพยาบาลประจำอำเภอต่อ เขายังพูดได้ไม่เป็นคำ ลื่นแข็งไปหมด ขากรรไกรค่างแข็ง พุดเท่าไรก็ไม่ชัด เหมือนลื่นจะพันม้วนอยู่ในกระพุ้งแก้ม

“ไม่เป็นไร...นายอำเภอพักผ่อนให้เต็มที่จนกว่าจะหาย” ผู้ตรวจราชการกรมฯ ้วยไม่เกินท่า

ลิปปี ยกมือขึ้นไหว้ เดินเข้ามาหา จับมือเขาเขย่าอย่างสนิทสนม “ปัญหาที่นี้คงมากนะครับ นายอำเภอ” ท่านเอ่ยถามขึ้นน้ำเสียงแผ่วเบา ทำให้สามัญถึงกับชะงักอึ้ง

เขากระตุกยิ้มขึ้นบาง ๆ “ก็พอสมควรครับ ท่านผู้ตรวจ” ป่านนี้ ชาวการเจ็บป่วยของสามัญคงจะรู้ถึงข้าราชการระดับผู้ใหญ่ภายในกรม ในเมื่อผู้ตรวจราชการกรมมาเยี่ยมเขาถึงโรงพยาบาลประจำอำเภอ

“ได้ข่าวว่าท่านมาตรวจดูความบกพร่องการทำงานของผมไม่ใช่หรือ...” สามัญเอ่ยถามตรง ๆ เหมือนรู้สึกน้อยใจขึ้นมากะทันหัน เขารับรู้มานานหลายวัน น่าจะเป็นเดือนด้วยซ้ำ ชาวผู้ว่าราชการจังหวัดไม่ถูกชะตา ไม่พอใจการทำงานของสามัญสักเท่าไร ในช่วงผ่านๆมา

เหตุเพราะชาวบ้านที่อำเภอร้อยกว่าคน เดินขบวนขึ้นศาลากลางจังหวัด ร้องขอสร้างถนนในเขตป่าสงวน ด้วยการนำของสมาชิกสภาจังหวัด และนายกเทศมนตรีในพื้นที่ นายอำเภอค้านหัวชนฝา ส่งสัญญาณถึงผู้ว่าราชการจังหวัด เขาไม่เห็นด้วยกับนักการเมืองท้องถิ่น ชาวบ้านรุกเข้าพื้นที่ป่า หลังการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำขนาดยักษ์เมื่อสามสิบกว่าปีล่วงผ่าน หากขึ้นให้ตัดถนนเข้าป่าสงวนริมอ่างเก็บน้ำไปยังหลาย ๆ หมู่บ้านในพื้นที่ แล้วป่าจะเหลืออะไร พ่อค่านายทุนจ้องอยู่ตลอดเวลา ป่าเหนืออ่างเก็บน้ำเปิดเมื่อไรสามารถจองพื้นที่ออกโฉนดเป็นของตนเองได้ เมื่อนั้นแหละ ป่าธรรมชาตินับหลายพันไร่จะถูกบุกรุกขึ้นทันที

นายอำเภอสามัญนึกเห็นภาพแล้วไม่สบายใจ เขาจึงร่วมกับข้าราชการป่าไม้ ส่งสัญญาณเตือนไปยังผู้นำนักการเมืองท้องถิ่น ที่เห็นทุกสิ่งทุกอย่างอย่างเป็นเงินเป็นทองเกือบทั้งสิ้น เขาเหล่านั้นต้องหยุดการกระทำ อย่าล้ำเส้นกฎหมายบ้านเมือง

สามัญรับรู้ที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเริ่มหงุดหงิดกับการกระทำของเขาในครั้งนี้ พยายามหาทาง

ย้ายเขาออกจากเขตพื้นที่ นายอำเภอทำงานขัดผู้บังคับบัญชา แล้วมันจะหาความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่ได้หรือ...ทว่าถึงอย่างไร เป็นอย่างไรก็เป็นกัน สามัญไม่ใช่คนบูชาเงินหรือการพัฒนาแบบสมัยใหม่ ขาดถนนชาวบ้านยังอยู่ได้ ทว่าขาดน้ำขาดป่า ชาวบ้านอยู่ได้หรือ

อ.ส. ลูกน้องเขานายหนึ่ง เพิ่งย้ายจากอำเภอเข้าไปอยู่ในจวนผู้ว่าราชการจังหวัด ส่งข่าวมาให้สามัญทราบเป็นระยะ ผู้ว่าราชการจังหวัดกำลังหาทางเอาเขาออกจากพื้นที่ให้ได้ ในฐานะนายอำเภอทำงานขัดขวางความเจริญของชาติบ้านเมือง

นี่คืออีกปัญหาที่ยังวอกวน ครุ่นคำนึงในโพรงสมองของนายอำเภอสามัญ

“ใครว่า...ผมมาเยี่ยมนายอำเภอเท่านั้น ไม่ได้มาจับผิดอะไร” น้ำเสียงผู้ตรวจฯ เน้น พุดพลางก็เอื้อมือไปรับกระเช้ารังนกบำรุงสุขภาพ จากผู้ติดตามที่ยืนคอยอยู่ด้านหลัง แล้วยื่นส่งให้นายอำเภอพร้อมเอ่ยปลอบใจ “อย่าคิดอะไรให้มากนัก นายอำเภอ..ขอให้หายเร็ว ๆ ผมรบกวนเพียงเท่านี้ นายอำเภอจะได้พักผ่อน ผมยังต้องเดินทางไปตรวจงานอีกหลายอำเภอ ลาละครับ” ผู้ตรวจฯ กราบเรียบร้อยบอกลา หลบสายตาสามัญที่จ้องมองมาไม่กระพริบ เหมือนจะมีบางสิ่งซ่อนเร้นค้างคาอยู่ในนั้น

คืนวันนี้...เป็นอีกคืนที่สามัญยังนอนพักในห้องผู้ป่วยในโรงพยาบาล

เขาเรียนรู้ว่า ร่างกายเริ่มแข็งแรงเป็นปกติเกือบทุกสัดส่วน เหลือเพียงนิ้วมือข้างขวาสองสามนิ้วที่ยังจับปากกาเขียนงานไม่ถนัด เขาเซ็นชื่อสั่งการได้ไม่คล่อง พรุ้งนี้ เขาบอกภรรยาแล้วว่า จะกลับไปนอนที่บ้านพัก พร้อมแล้วที่จะต่อสู้กับงานและกิเลสของผู้คนในอำเภอต่อไป จะไม่ยอมให้พ่อค้า นักธุรกิจรายย่อย บีบคั้นเขา ให้ทำตามอำเภอใจของนักการเมืองในท้องถิ่น

ชาติบ้านเมืองเป็นสิ่งสำคัญกว่าความมั่งมีเงินทองของคนบางคนในพื้นที่ สามัญคิดอย่างนั้น

ดังนั้น เขาจึงต้องผจญต่อกรกับผู้นำท้องถิ่น บางคนก็มองเห็นแต่ความเจริญด้านวัตถุและความสบายของชาวบ้านที่ร้องขอไม่มีวันสิ้นสุด ขอแม้กระทั่งถนนเข้าไปในผืนป่า ทั้งที่ทางการป่าไม้ก็ยอมแล้วที่จะให้ชาวบ้านใช้ทางร่วมบนเส้นทางลำลอง สำหรับตรวจผืนป่า ป้องกันการลักลอบตัดไม้ทำลายป่า ในหุบห้วยดงลึก โดยซ่อมแซมถนนดินบางช่วง ให้เป็นคอนกรีตแบบง่ายๆ ป้องกันรถยนต์ขนาดเล็กกลิ้งไถลบนม่อนเขา ถนนดินกว้างเพียงสามเมตร ใช้วิ่งผ่านหมู่บ้าน หุบห้วยและผืนป่า ความยาวกว่ายี่สิบกิโลเมตร เลียบผ่านหมู่บ้านเกือบทุกหมู่บ้าน แต่จะให้เป็นทางถาวรในเขตอนุรักษ์ มันไม่สมควร

ทว่าเจ้าเมืองใหญ่ ผู้ว่าราชการจังหวัด กลับพินิจ ชาวบ้านต้องได้ถนนอย่างแน่นอนในอนาคตอันใกล้

สามัญยิ้มอย่างชื่นขำ มองไฟบนเพดานลาดแสงลงมาจางๆ แสงมันหม่นเศร้า สีขาวซีด ๆ แผ่กระจายความอ้างว้างไร้หวังออกมาอย่างช้า ๆ... ทำไมสามัญต้องมาเจอ เจ้านายที่เอาแต่ความเจริญของตนเองเป็นที่ตั้ง ทำตามนโยบายอย่างไม่ลืมหูลืมตา

เกือบสี่ทุ่ม พลัน...โทรศัพท์มือถือก็ดังกังวานมาจากหัวเตียง

เขามุ่นหัวคิ้ว เมื่อเห็นเบอร์โทรที่ไม่รู้จักผ่านเข้ามาบนหน้าจอ

“นายอำเภอ....ผมอธิบดีนะ.....”เสียงปลายสายดังมาแผ่วเบา ทำเอาสามัญถึงกับอึ้ง กระพริบตาปริบ ๆ แทบไม่เชื่อหูตนเอง เขาแนบมือถือกับใบหูมากยิ่งขึ้น หัวใจเต้นระรัว อุ่นวาบในหัวอกแววตาเด่นพราว... เขากำลังอ้างว้าง ลอยเคล้งอย่างไร้จุดจุดหมาย เหมือนนั่งในเรือลำน้อย ยังมองไม่เห็นฝั่ง

“มีอะไรให้รับใช้ครับ...ท่าน” สามัญเอ่ยถามกลับอย่างไม่แน่ใจ จู๋ ๆ ผู้บริหารระดับสูง เจ้านายโดยตรง ถึงกับโทรฯมาหา มันเรื่องอะไร...หรือท่านจะขอร้องให้สามัญทำตามผู้ว่าราชการจังหวัด

ร้องขอ

“ผู้ว่าท่านไม่เอาคุณไว้ในพื้นที่ บังคับผมให้ออกคำสั่งย้ายคุณออกไป ผมอยากขอร้องให้คุณออกมาเสีย อยู่ไปก็หาความเจริญก้าวหน้ายาก ทะเลาะกับนายกินชี้หมาดีกว่า มาอยู่เมืองใหญ่แถบภาคกลางเอาไหม เมืองเศรษฐกิจใกล้กรุงเทพฯ” เสียงอธิบดีเอ่ยชวน น้ำเสียงร่อนรนแกมขอร้อง

สามัญชะงักนิ่ง อึ้งในทรวงอก แล้วมุ่นหัวคิ้วเข้าหากัน อำเภอที่เขาเลือกมาอยู่ เป็นอำเภอเล็ก ๆ ไร้แสงสี ความเจริญ เขาเลือกอย่างจงใจ เพราะอยากอยู่ใกล้บ้าน ทว่าก็ยังมีคนอยากจะทำเขาออกจากพื้นที่

“ผมผิดอะไร...ท่านอธิบดี ผมทำงานบกพร่องส่วนไหน ผู้ว่าถึงจะเอาผมออกไป” สามัญถามตรง ๆ พยายามบังคับหางเสียงไม่ให้สั่น

ปลายสาย เจียบไปชั่วครู่ “เปล่า...เพียงแต่คุณไม่ยอมทำตามนโยบายของนายท่านนั้น ผู้ว่าท่านสั่งงานคุณลำบาก”

“ถ้านายมอบนโยบายในสิ่งผิด ผมจะต้องทำตามไหม” น้ำเสียงสามัญเข้มขึ้นเรื่อย ๆ

เสียงหัวเราะปลายสาย กังวานมาแผ่วเบา “ผมอยากให้คุณไปทำงานในพื้นที่ที่ผู้ว่ามีความคิดใกล้เคียงกับคุณ”

“ไม่ต้องหรอกครับท่าน...ถ้าผิดก็ตั้งกรรมการสอบสวนผมได้ ถ้าไม่ผิดผมก็มีสิทธิ์ฟ้องศาลปกครองท่านนั้น” น้ำเสียงเขากระแทกกลับไป

“จะเอาอย่างนั้นหรือ...คุณแน่ใจ” อธิบดีถามอย่างกังขา ไม่แน่ใจ

“อีกไม่ถึงปีผมก็เกษียณแล้ว ผมขอทำงานเพื่อแผ่นดินบ้านเกิดครับ” นั่นคือประโยคสุดท้ายระหว่างเขากับอธิบดี

เขาไม่ได้เงินเดือนขึ้นในส่วนที่ควรจะได้... ต้องทนรับชะตากรรม ส่วนผู้ว่าราชการจังหวัด กระเด็นกระดอนออกจากตำแหน่งเมื่อใกล้เกษียณ มันคือกรรมเวรที่บ่งการ ระหว่างบุญกับบาปที่ปรากฏ สามัญเข้าใจเช่นนั้น. ๓ อ่านต่อฉบับหน้า

* ปกติ‘รสเปรี้ยว’จะทำการบำรุงตับ ขับเสมหะ แต่เวลาเป็นไข้ขึ้นเมื่อกินเปรี้ยวเข้าไปมากๆ แทนที่จะไปเกิดการหมุนเวียนเลือดได้ดีขึ้น กลับจะทำให้ร่างกายหมุนเวียนเลือดเกินไป

พระคัมภีร์ตักศิลา

พระคัมภีร์ตักศิลา คือ ตำราที่ว่าด้วยโรคระบาดอย่างรวดเร็วเหมือนห่าลงที่เมือง ตักกะศิลา ในตำราใช้ว่า โรคไข้พิษ โรคไข้เหนื่อและโรคไข้กาฬ

สิทธิการิยะ จะกล่าวถึงเมืองตักกะศิลา เกิดความไข้วិปริตเมื่อห่าลงเมือง ท้าวพระยาไพร่ฟ้า ข้าแผ่นดินทั้งปวง เกิดความไข้ล้มตายเป็นอันมาก ซึ่งคนที่เหลือตายอยู่นั้นออกจากเมืองตักกะศิลาไป ยังเหลือแต่เปลือกเมืองเปล่า ยังมีพระฤาษีองค์หนึ่ง มีนามมิได้ปรากฏ เทียวโคจรมาแต่ป่าหิมพานต์ จึงเห็นแต่เมืองเปล่า มีแต่ซากศพตายกำยกอง ทั้งบ้านเมือง เธอจึงตั้งพิธีชูปชากศพนั้นขึ้น แล้วถามว่า

“ท่านทั้งหลายนี้เป็นเหตุอะไรจึงล้มตายเป็นอันมาก” ผู้คนทั้งหลายที่ชูปเป็นขึ้นนั้น จึงแจ้งความว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า บ้านเมืองนี้เกิดความไข้เป็น พิกลต่างๆ ลางคนไข้วัน ๑ บ้าง ๒ วันบ้าง ๓ วันบ้าง ๔ วันบ้าง ตาย บางคนนอน บางคนนั่ง บางคนยืน บางคนตะแคง บางคนหงายตาย เป็นเหตุเพราะ ความตายอย่างนี้” พระดาบสได้ฟังถ้อยคำคน ทั้งหลายบอกดังนั้น ก็มีใจกรุณาแก่สัตว์ทั้งหลาย เธอพิจารณาด้วยฌานสมาบัติรู้ว่าห่าลงเมือง จึงแต่ง พระคัมภีร์ไข้เหนื่อ แก้ไข้พิษ ไข้กาฬ ตักกะศิลา สำหรับแพทย์ไปข้างหน้า ให้รู้ประเภทอาการเพื่อจะ ให้สืบอายุสัตว์ไว้

ถ้าผู้ใดจะเรียนเป็นแพทย์รักษาโรคไข้พิษ ไข้เหนื่อ

ก็ย่อมมีมาหลายจำพวก ผู้จะเป็นแพทย์รักษาไข้พิษ ไข้เหนื่อนั้น ให้เอาดินโป่ง ๗ โป่ง ดินท่า ๗ ท่า ดินปลวก ๗ แห่ง ดินสระ ๗ สระ ดินป่าช้า ๗ ป่าช้า เอาขี้เถ้า คนตายวันเสาร์เผาวันอังคาร แล้วให้เอา ไบรชพฤกษ์ ๑ ไบไชยพฤกษ์ ๑ ไบคันธพฤกษ์ ๑ ไบชุมแสง ๑ เเผาประสมกับดิน บันเป็นรูป พระดาบสไว้บูชา เมื่อจะบดยาเชิญรูปพระดาบส มาตั้งไว้เป็นประธาน จึงทำเครื่องบูชาพระดาบส ดอกไม้ ธูปเทียน เครื่องกระยาบวช บายศรีช้ายขาว ผ้าขาวปู เคารพสักการะบูชาพระดาบส แล้วเสกยา ด้วยพระคาถา

เมื่อจะไปดูไข้ก็ให้ว่าพระคาถา ให้เสกน้ำล้างหน้า รดตัวผู้ที่จะเรียนเป็นแพทย์รักษาไข้พิษไข้เหนื่อนั้น จึงจะคุ้มอุบัติเหตุอันตรายแห่งตัวได้ แล้วให้เสก น้ำมนต์ประคนไข้ แล้วให้พิจารณาไข้ให้ถ่องแท้

เมื่อผู้เป็นเจ้าของจะแสดงเภทไข้พิษไข้เหนื่อน แล ไข้กาฬ ให้คนทั้งหลายรู้จัก ชื่อ อันใดที่จะ เป็นไข้พิษนั้นเป็นต้น ไข้ดำอีแดง ไข้ปานดำปานแดง ไข้ลากสาด ไข้สายฟ้าฟาด ไข้ระบุงชาติ ไข้กระดานหิน ไข้สังวาลพระอินทร์ ไข้หมาเหมม ไข้หมานิล ไข้เข้าไหมใหญ่ย่อย ไข้เข้าไหมใบเตยริม ไข้ไฟเดือนห้า ไข้เปลวไฟฟ้า ไข้หงษ์ระทดดาวเรือง ไข้จันทร์สูตร ไข้สุริยสูตร ไข้เมฆสูตร ว่าดังนี้ คนทั้งหลายจึงวิงวอนว่า “ข้าแต่ผู้เป็นเจ้าของ ได้โปรดสัตว์ทั้งหลายให้อายุยืนยาวไปข้างหน้า นั้น ขอผู้เป็นเจ้าของโปรดให้ข้าพเจ้าทราบอาการไข้ เกาต์ไข้ ลักษณะไข้ทุกประการ”

ครั้งนั้นพระดาบสมีเมตตากฤณาแก่สัตว์ทั้งหลาย ซึ่งอ่อนวอนด้วยจะใคร่ให้รู้แจ้งประจักษ์เภทไข้เหนื่อ ไข้พิษนั้น อันมีลักษณะต่างๆ คืออันใดบ้าง แลพระ ผู้เป็นเจ้าของจึงห้ามว่า “ไข้จำพวกนี้ย่อมห้ามมิให้วางยา ร้อนเผ็ดเปรี้ยว อย่าให้ประคนบวด อย่าให้ปล่อยปลิง อย่าให้เอาโลहितออก อย่าให้ถูกน้ำมัน เหล้าก็อย่า ให้ถูก น้ำร้อนก็อย่าให้อาบอย่าให้กิน สัมผัสควนมีผิว กะทิน้ำมันห้ามมิให้กิน ถ้าใครไม่รู้ทำผิดดังกล่าวมานี้ ก็ถึงความตายดังนี้แล”

> ไข้พิษ > ไข้รากสาด ไข้ดำอีแดง ไข้ มาลาเรีย ไข้หมาเหมม ไข้หมานิล

หมายความว่า ร่างกาย มีเม็ดเลือดเสีย จำนวนมาก อาจเกิดจาก การอ่อนแอของ ร่างกาย จากพฤติกรรมก่อโรค ไม่เปลี่ยนแปลง พฤติกรรม เป็นเวลานานๆ ทำให้ร่างกายเสีย สมดุลมาก

หมายถึง ร่างกายต้องขอเลือดจาก ‘กระดูก - ไชกระดูก’ ซึ่งจะส่งแร่ธาตุสารรอง ด้วยการเป็นไข้ โดยมีอาการครั้นเนื้อครั้นตัว เมื่อยเนื้อเมื่อยตัว ปวดร้าวกระดูก กินอาหารไม่ลง แสบตา ตามัว ง่วงนอน เพื่อที่จะต้องพัก ให้ร่างกายซ่อมแซมตัวเองก่อน เมื่อร่างกายปล่อยแร่ธาตุสารรองจนสมดุลแล้ว ก็ จะหายเป็นไข้ โดยไม่ต้องทายากินเลย

อาการ ปวดศีรษะ ตัวร้อนจุดแปลวไฟ ฟันแห้ง น้ำลายเหนียว ตาแดงคล้ายสายเลือด ร้อนใน กระหายน้ำ มือเท้าเย็น มีเม็ดขึ้นตามร่างกาย เล็ก/ใหญ่ สีต่าง ๆ กัน ดำ แดง เขียว

> ไข้เหนื่อ > คือ ไข้ป่า หรือไข้จุดดง คือ ไข้ป่าทั้ง ๔ ภาค บางทีเรียกว่า ไข้จับสัน สาเหตุ เกิดจาก ถูกยุงกัด จะมีเชื้อไวรัสที่ เข้าไปในร่างกาย จนไปทำลายเม็ดเลือดแดง เมื่อ เม็ดเลือดถูกทำลาย ร่างกายจะส่งสัญญาณขอ อาหาร โดยการสัน อาจจะไปทั้งตัว เหมือน อาการหนาว แม้จะห่มผ้าหลายผืนก็ไม่หายหนาว ‘ยา’ ที่ใช้ส่วนใหญ่ จะใช้ยาควินิน(คือเปลือก สกัดต้นสะเดาอินเดีย) แต่สมัยโบราณ พ่อค้าที่เดินทาง ตามป่าไปขายสินค้า กองเกวียน จะฝนรากปลาไหล เผือก กับน้ำข้าวข้าว แฉกกันกินก่อนอาหาร ทำให้ ป้องกันไข้มาเลเรียได้

อาการ ปวดศีรษะ อูจจาระผูก ถึงเวลาไข้จับ จะหนาวสั่นสะท้าน มือเท้าเย็น ใกล้เคียงเหงื่อออก ตัวหายร้อน มือเท้าอุ่น กระหายน้ำ ปวดปัสสาวะ สว่างแล้ว ลูกนั่งเดินได้ ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อถึงเวลา

ก็จับอีก จับไปทุกวัน บางทีก็วัน ๑-๒ วัน ถ้าจับหลายวัน หน้าซีด เบื่ออาหาร ลึนเป็นฝ้า ละอองขาว แก้ไม่หายถึงตายได้

➢ **ไข้กาฬ** ➢ เมื่อเกิดทำให้มีพิษร้อนภายใน เป็นกำลัง เมื่อมีความร้อน จะมีเม็ดแดงๆ เท่ากับ ตุ่มยุ้งกั๊ด ขึ้นตามใน ลำไส้ - ไต - ปอด - หรือม้าม ทำให้ มีอาการ บวมขึ้นหรืออ่อนเหลวไป มักตายภายใน ๗ วัน หรือ ๑๑ วัน เมื่อตาย 'กาฬ' จะผุดขึ้นตามผิวหนัง เป็นแผ่น เป็นแฉับ เป็นวง สีแดงไหม้เกรียม

✚ **ไข้ในคัมภีร์ตักศิลา** ✚

- ๑. ไข้พิษไข้กาฬ ๒๑ จำพวก
- ๒. ไข้รากสาด(ไข้กาฬ) ๙ จำพวก
- ๓. ไข้ประดง(ไข้กาฬแทรกไข้พิษ) ๘ จำพวก
- ๔. ไข้กาฬ ๑๐ จำพวก
- ๕. ฝีกาฬ(เกิดในไข้พิษ) ๑๐ จำพวก
- ๖. ไข้กระโดง(ไข้กาฬ) ๔ จำพวก
- ๗. ฝีกาฬ ๖ ชนิด
- ๘. ไข้คุด ไข้แหวน ๒ จำพวก
- ๙. ไข้หวัด(น้อย - ใหญ่) ๒ จำพวก
- ๑๐. ไข้กำเดา(น้อย - ใหญ่) ๒ จำพวก
- ๑๑. ไข้ใน ๓ ฤดู ๓ จำพวก

✚ **ลักษณะอาการของ ไข้พิษไข้กาฬ**

บางทีไม่เจ็บไข้สบายปกติ 'ไข้เกิดภายใน' ผุดเป็นแผ่น เป็นเม็ดสีแดง ดำ เขียว หรือเป็นทรายทั่วตัว ผุดได้ ๑ วัน ๒ วัน ๓ วันจึง 'ล้มไข้' และ 'ทำพิษ' ต่างๆ ผุดเป็นแผ่น เป็นวง เป็นเม็ดทราย สีแดง สีดำ สีเขียว สีคราม

ให้ใช้ยากระทุ้งพิษไป ('การกระทุ้งพิษ' ด้วย ยา ๕ ราก หรือ ยาครอบไข้ ยาแก้ไขต่างๆ นั้น ต้อง

ดูว่าอาการคนไข้มากหรือน้อย เป็นมานานหรือยัง ต้นเหตุของโรคคืออะไร ควรจะให้ยาจำนวนเท่าไร ในตอนเช้า - กลางวัน - เย็น - ก่อนนอน)

เมื่อ 'ยากระทุ้งพิษ' แล้ว ต้องพิน

ถ้า 'กระทุ้งพิษ' ขึ้นไม่หมด กลับลงไปกิน 'ดับ-ปอด' ทำให้ถ่ายออกเป็นโลหิตเสมหะ ลงทาง ปัสสาวะ ให้ปิดปัสสาวะ อาเจียนเป็นโลหิต ไอร้อนใน กระหายน้ำ หอบ สะอึก ลึนกระต้างคางแข็ง ชักตาเหลือกตากลับ บางทีทำพิษให้จับหัวใจ นอนกรนไม่มีสติ กระทำให้ 'ปิดตะสมุฏฐาน' กำเริบ (ถุงน้ำดีหรือท่อน้ำดีในตับปิดง่าย ทำให้น้ำดีขึ้น ให้เหลืองทั่วกาย)

✚ **ข้อห้าม ๑๐ ประการ**

ในการพิจารณารักษาไข้พิษไข้กาฬ

ห้ามวางยาร้อน (ห้ามห้ามวางยาฤทธิ์ร้อน

เพราะร่างกายมี 'เม็ดเลือดเสีย' แต่เป็นจำนวนมากอยู่แล้ว จะทำให้อุณหภูมิสูงเกินไป อาจจะทำให้ 'เส้นโลหิตฝอย' แตก ถ้าไปแตกที่ 'สมอง' อาจจะเป็นอัมพฤกษ์ อัมพาตได้ เราไม่ควรเสี่ยงใดๆ ทั้งสิ้น)

ห้ามวางยารสเม็ด (ก็เช่นเดียวกัน อาจทำให้

'เส้นโลหิตฝอยในสมอง' แตกเช่นกัน แม้จะเป็นเม็ดแบบไม่ทำลายเส้นโลหิตฝอยก็ตาม แต่พอเข้าไปในร่างกาย จะทำให้เกิดการหมุนเวียนเลือดเร็วเกินไป เส้นโลหิตฝอยอาจจะแตกได้)

ห้ามวางยารสเม็ว (ปกติ 'รสเปรี้ยว'

จะทำการบำรุงตับ ขับเสมหะ แต่เวลาเป็นไข้ขึ้น เมื่อกินเปรี้ยวเข้าไปมากๆ แทนที่จะไปเกิดการหมุนเวียนเลือดได้ดีขึ้น กลับจะทำให้ร่างกายหมุนเวียนเลือดเกินไป)

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน, เผยแพร่

● เปลว สีเงิน

คอลัมน์คนปลายซอย

น.ส.พ.ไทยโพสต์

๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

ถ้ารัฐบาล คสช.เป็น “เผด็จการ” ตามชื่อเรียกจริงๆ ละก็
ที่กรูออกมาจาก “รูท่อเดียวกัน”

แล้วแยกย้ายกันกวนเมือง ดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

กระทั่งที่จะยกระดับกันวัน-สองวันนี้ นั่นนะ

มันจะมีให้เห็น-ให้เป็นอยู่ อย่างทุกวันนี้ได้หรือ?

และทำเป็นลืม.....

ในยุครัฐบาลประชาธิปไตยเลือกตั้ง “ถูกอุ้มหาย”

และ “ถึงตาย” เพราะขัดใจ-ขัดประโยชน์ “หัวหน้าใหญ่” ไปก็ร้าย

today.line.me

เหตุผลของคน ‘อยากเลือกตั้ง’

หลัง คสช.เข้ามา เมื่อ ๒๒ พฤษภาคม ๕๗

คำว่า “ยกระดับการชุมนุม” หายไป

เดือนนี้ ก็ “ครบ ๔ ปี”

คำว่า “ยกระดับการชุมนุม” กลับมาอีกครั้ง
หนึ่งแล้ว!

มาพร้อมคำว่า “ผมอยากเลือกตั้ง”!

ก็คงไม่ต้องบอกว่ากลุ่ม “อยากเลือกตั้ง” คือ
พวกไหน มาจากไหน?

คงเข้าใจตรงกันแล้วว่า.....

คือพวก “คนรุ่นใหม่” ที่ไหลออกมาจากรูท่อ
ขยะมหาลัยบางแห่ง

ภายใต้การขับเคลื่อนของ “แก๊งขยะเก่า” ได้
เกี่ยระบอบทักษิณ และ.....

ไอ้ NED ตัวแสบ!

เป็นไปในแนวทางเดียวกันกับที่เชียงใหม่ ใช้
บ้านป่าแห่งตั้งเงื่อนไซ...๗ วันไม่รื้อ

จะเกิด “สงคราม ๙ ท้า”?!

ครับ....

สถานการณ์มันเป็นเรื่องต้องสร้าง เพราะถ้า
ไม่สร้าง ก็จะไม่เกิดเงื่อนไซ

เมื่อเงื่อนไซไม่เกิด.....

“เป้าหมาย” สร้างวิบัติ ชัตรีัฐบาลทหาร สู่การ

โค่นล้มให้อำนาจที่ ๓ เป็น “ไทยสปริง” แทรก ก็
ไม่สำเร็จ

เมื่อไม่สำเร็จ.....

ก็ไม่สามารถ “ชำระแค้น” คสช.ได้ตามอาฆาต
อีกทั้งรัฐธรรมนูญที่เป็นอุปสรรคต่อการเข้ามา
เขมือบของเหลือบฝูงเดมิ

เมื่อเป็นโจรไม่มีปืน

.....ก็ปล้นไม่ได้!

โครงการเพื่อเศรษฐกิจและสังคมชาติที่กำลัง
เดินหน้า และดูท่าว่าจะเกินหน้า-เกินตาการเมือง
เก่าๆ

ก็หมดโอกาสล้ม “เพื่อสะใจ” ไปอีก!

อาจสงสัยกัน.....

ในเมื่อ “นายกฯ ประยุทธ์” ส่งสัญญาณชัด ปี
หน้ายังไงๆ ก็ต้องเลือกตั้งแน่

และทุกพรรคเป็นกระตี่ได้น้ำ แยกไกลไปสู่
“เลือกตั้ง” ด้วยมั่นใจเต็มร้อยนั้น

แห้งกันมาได้ ๔ ปี.....

ทั้งที่เห็นน้ำอยู่ข้างหน้า แล้วโดน พวกชาย
กระโปรงจากบางพวก-บางพรรค

จึงต้องส่งขยะในรูปท่อ เดินสายปั่นกระแส
“อยากเลือกตั้ง”?

และใช้ฤกษ์วันที่ ๕ พฤษภาคมประกาศ.....

“ยกระดับการชุมนุม” นักรวมพลคนหาเหตุ
กวนเมือง ผ่านเงื่อนไข ได้สโลแกน “อยากเลือก
ตั้ง”

ว่าครั้งนี้ “ชุมนุมยืดเยื้อ”!

บ้างว่า ถือโอกาสในวาระ “ครบรอบ ๔ ปี”
เผด็จการทหารเข้าคุมอำนาจประเทศ

“คุม” แบบมือประสานเป่า เอาอำนาจ แต่ไม่
เอางาน-เอาการ ก็ยังพอภัย

เพราะงานจะไม่เกินหน้า แถมยังเหลือ
โครงการพัฒนาไว้ให้ “หาเงินทอง” ต่อ

แต่เนี่ย เข้ามาแล้ว.....

รัฐบาลเผด็จการ ดันวางรากฐาน “เศรษฐกิจ-
สังคมประเทศ” ไว้เทียบ ตีกว่า “รัฐบาลเลือกตั้ง”

ที่ไม่ตีกว่า ก็ตรง “โกง-กิน” ในระบบรัฐ ยังชุม

เท่านั้น!

บ้างว่า ต้องการ “เตะห้กขา” สกัด “คนชื่อ
ประยุทธ์” ที่เลี้ยงลูกเข้าไปยิงประตู “ประชาธิปไตย
เลือกตั้ง”

หวังครองถ้วย “นายกฯ สมัย ๒” ในฤดูกาล
ที่จะถึง

และวิเคราะห์-วิจารณ์กันไปถึงขั้นว่า.....

ที่สร้างกระแส “อยากเลือกตั้ง” กันมาเรื่อยๆ
ตามลำดับ เมื่อถึงจุดที่คาดการณ์ว่า “น่าจะจุดติด
แล้ว”

ก็ยกระดับ “ชุมนุมยืดเยื้อ” นั้น

เจตนาชั่วให้ฝ่ายบ้านเมือง โดยเฉพาะ
“กองทัพ” พิโรษขาด

แล้วใช้ “ความรุนแรง” ประสาทหาร เข้าคุม
สถานการณ์!

ดูตามสื่อในขบวนการของเขาปูทางข่าว เป้า-
หมายวางไว้วรองรับจุดนี้ คือ

เมื่อรัฐบาลทหาร “หมดความชอบธรรม”
ควบคุมฝูงชนที่ก่อสถานการณ์ไม่ได้แล้ว

ก็ต้องออกไป.....

แล้วให้มี “รัฐบาลรักษาการ” สู่การเลือกตั้ง
เรียกว่ากะใช้ “กระสุนนัดเดียว” แต่เหี้ยเรียงว่า
กิน ๓ ต่อ เข้าฮอลเลย!

บางเกจิ เชื่อมโยงเชิงเปรียบเทียบการยก
ระดับปลายลับดาห์นี้ ไปถึงเหตุการณ์ “พฤษภา
ทมิฬ” ปี ๓๕

ที่ชุมนุมขับไล่นายกฯ ทหาร “พลเอก สุจินดา
คราประยุทธ์”

ก็ว่ากันไป.....

ฟังได้ แต่อย่าไปเชื่ออะไรทั้งหมด!

แต่ด้วยประสบการณ์จาก “ยกระดับชุมนุม”
เมื่อครั้งเผาบ้าน-เผาเมือง ปี ๕๓ จะเห็นว่า

เอา “วิทยาศาสตร์การเมือง” ด้านเดียวเข้า
จับทิศทางพวกขยะและแลกรดไม่ได้

ต้องประยุกต์ “ไสยศาสตร์และคุณไสย” เข้าไป
ด้วย!

ไม่เห็นหรือ ปี ๕๓ นะ.....

ทั้งเทเลือด ทั้งเพ่งตะวัน ทั้งพอมด-ทมอผี ทั้งกำหนดฤกษ์ฆาณาที สารพัดที่จะทำ

ไม่ใช่หลักประชาธิปไตย มันเป็นไสยศาสตร์เพื่อการโจรทั้งเพ

มองจากประสบการณ์นั้นแล้ว ก็พิเคราะห์ตามเหตุผลที่กล่าวอ้างกันตอนนี้

ที่ยอยากเลือกตั้งจนทนไม่ไหว ต้องออกมาชุมนุมเรียกร้องในชั้น “ยกระดืบ” กันวันนี้...เดี๋ยวนี้เหตุผลเดียว คือ.....

ตาม “โหราศาสตร์” ว่าด้วย “ดวงเมือง-ดวงผู้นำ”

ซึ่งช่วงเวลานี้ โหราจารย์ ตีความเป็นมุมนเดียวกัน

จาก “หลังสงกรานต์” เป็นต้นไป

ดาวพฤหัสบดีไม่คุ้ม มฤตยู-อังคาร-เสาร์-ราหู ทำมุลมุลดวงเมืองอะไรประมาณนั้น!

ผมไม่ลั่นหัด ใครเป็นแฟน “แม่หมอบอง-สนาน” ที่ตามอ่านในไทยโพสต์ วันอาทิตย์ หรือตามไซเซี่ยล คงพอรู้

สรุปกว้างๆ ตามที่ทำนายกันไว้ ก็คือ ช่วงนี้ยันปีหน้า โจราจะมีฤทธิ์ ก่อเหตุให้ปวดหัว

โดยเฉพาะรัฐบาล และนายกฯ ที่ถึงวาระ “ดวงตก” พุธหัสไม่คุ้ม ไม่ตายก็คางเหลือง!

เนีย.....

ผมจึงว่า ลีลาโจร มันจรตามลีลาดาวที่ “โจรตัวพอ” มันจ้องอยู่ตลอดมากกว่า

พอเห็น “ดาวใหญ่” ไม่คุ้ม ผู้นำยอแยบ

จึงส่งสัญญาณ “ยกระดืบ” โหมกระแส “อยากเลือกตั้ง” ชับมันไปเลย!

ข่าวว่า วัน-สองวันนี้ ส่งตัวแทนไปบนบานศาลกล่าวที่เทวสถาน “สมเด็จพระนเรศวรมหาราช” นั้นเลย

เน้นให้เห็นว่า ที่ “ยกระดืบ” นั้น.....

นักทางไสยศาสตร์เพื่อการเมือง แต่กล่าวอ้างทางลัทธิศาสตร์ “กระดืบเลือกตั้ง”!

แต่ฟัง “พลตรี ปิยพงศ์ กลิ่นพันธุ์” ผบ.มทบ.

๑๑ ทิมโฆษก คสช. บอกเมื่อจันทร์ ที่ ๓๐ เมษายนว่า

เรื่องชุมนุม ๕ พฤษภาคมนี้ ท่าน ผบ.ทบ. “พลเอกเฉลิมชัย สิทธิสาท” กำชับมาแล้ว

ห้ามทหารไปขัดความใคร่พวกกระดืบเลือกตั้งในทุกรูปแบบ

ให้ทำอย่างเดียว คือ.....

อำนวยความสะดวกในการประกอบกิจกรรมให้พวกเขา และดูแลอย่าให้ใครก่อเรื่อง-ก่อราว

ใครก่อ ด้วยหวังสร้างเหตุ ก็ให้ทหารเอาพุทโร..พุทโร..พุทโร ตั้งไว้ที่ลมหายใจ

ใครตบแก้มซ้าย ก็ให้ทหารเอียงแก้มขวาให้เขาตบแก้มอีกที

จะได้แย่งชิงพวกกระดืบเลือกตั้งออกจจะเป็น “พระเอกหนังข่าว” ให้ชาวโลกเห็น

ว่านี่ไง.....

“ไหนใครว่า ภายใต้เผด็จการทหาร ชาวบ้านไม่มีสิทธิ-เสรีภาพ ที่จะทำอะไรก็ได้ตามใจชอบงล่ะ?”

พูดถึงเสรีภาพ..สิทธิมนุษยชน

ที่พวกกรุ่นใหม่จากรูท้อ พวกแอมเนสตี้ ฮิวแมนไรต์ฯ จับเป็นประเด็น อ้าง “รัฐบาลทหาร ควบคุม-คุกคาม” เป็นประจํานั่น

ความจริงในมุกลับ.....

ถ้ารัฐบาล คสช.เป็น “เผด็จการ” ตามชื่อเรียกจริงๆ ละก็ ที่กรูออกมาจากรูท้อเดียวกัน”

แล้วแยกย้ายกันกวนเมือง ดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ กระทั่งที่จะยกระดืบกันวัน-สองวันนี้ นั้นนะ

มันจะมีให้เห็น-ให้เป็นอยู่ อย่างทุกวันนี้ได้หรือ?

และทำเป็นลิ้ม.....

ในยุครัฐบาลประชาธิปไตยเลือกตั้ง “ถูกอุ้มหาย” และ “ถึงตาย” เพราะขัดใจ-ขัดประโยชน์ “หัวหน้าใหญ่” ไปก็ร้าย

พวกถือคัมภีร์สิทธิมนุษยชนอยู่ จำไม่ได้เลยหรือไง?

ถ้าจำไม่ได้ ให้คุณ “ผักกาดหอม” มาจระไนต่อซั๊ก ๒-๓ วันละกัน.

๒

จากใจถึงใจ

๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ เป็นวาระครบรอบ ๔๘ พรรษา บนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค พ่อครู สมณะโพธิรักษ์ ผู้นำชาวโศก และหนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๕ ในฉบับที่ ๓๔๐ ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๑ นี้ เพื่อขอบคุณมวลสมาชิกและผู้มีอุปการคุณที่สนับสนุนตลอดมา สำนักพิมพ์กลั่นแกล้งจึงได้จัดพิมพ์หนังสือ “รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร เล่ม ๒” เป็นบรรณาการ ในรูปเล่มปกเกิดบุ๊คขนาด ๑๖ หน้ายกพิเศษ

ในวาระพิเศษนี้ใคร่ขออนุญาตเรียนว่า เพื่อเป็นการขยับเลื่อนฐานวัตถุทานลึกยิ่งขึ้น ดังนั้น จะไม่มีการลงรายชื่อผู้ร่วมสนับสนุนในหน้าสีหรือหน้าขาวดำใดๆทั้งสิ้น นั่นคือการบริจาคทุกบาท ทุกสตางค์ของทุกท่านจะเป็นการแสดงเจตนารมณ์แห่งการให้การสละที่ไม่ติด ไม่ยึด ไม่สำคัญ มั่นหมาย ไม่เอาอะไรตอบแทนกลับคืนมาแม้แต่ชื่อ-นามสกุล หรือชื่อหน่วยงานตัวเล็กๆ ปรากฏ

ท่านใดหรือหน่วยงานใดประสงค์จะร่วมแสดงความยินดีช่วยสนับสนุน ติดต่อได้ที่

คุณไบแก้ว ชาวหินฟ้า โทรศัพท์ ๐๘-๖๔๘๖-๗๘๖๘

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กลั่นแกล้ง

๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวไบแก้ว ชาวหินฟ้า

เลขที่ ๐๓๘-๘-๖๖๗๐๕-๒

(หมายเหตุ : ทุกท่านที่ร่วมสนับสนุน เจ้าหน้าที่ออกใบเสร็จรับเงินตามปกติ)

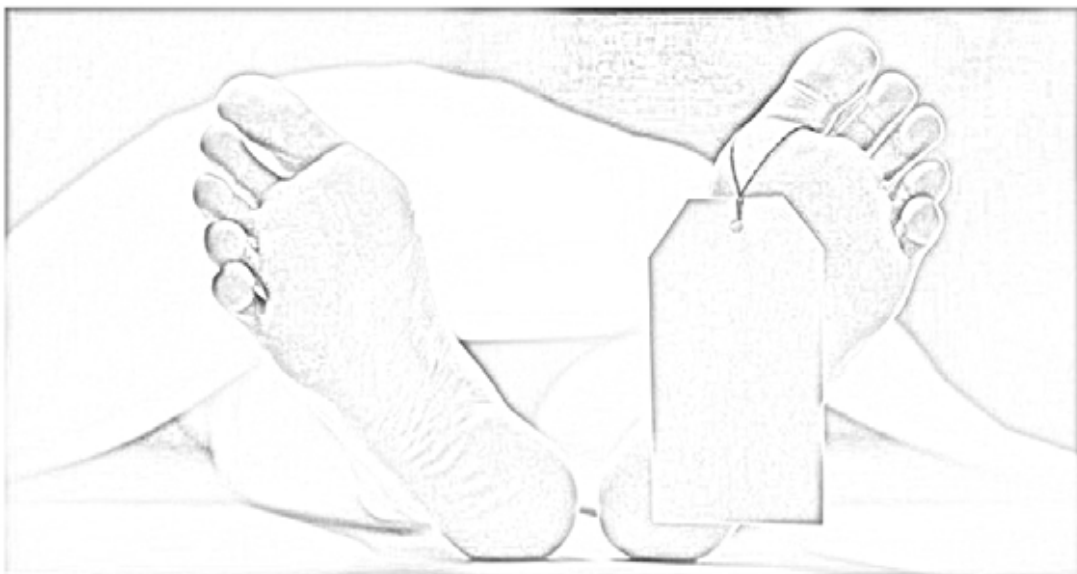
การทานวัตถุที่ดี ทานแรงงานที่ดี มีอภัยทานซ้อน ถ้ายังโลก ยังยึดเป็นเรา เป็นของเรา แลกเปลี่ยนอย่างไรโลกไว้ในใจอยู่ ก็ยังไม่อภัย ยังเป็นภัยอยู่ เป็นภัยทาน **ทานวัตถุแล้วยังมีโลก เป็น “ภัยทาน” ไม่ใช่ “อภัยทาน”** ยังเป็นภัยต่อตน ต่อผู้อื่นอยู่ ภัยต่อตนก็คือกิเลส เป็นกิเลส ล้างสมโลก

จะให้แรงงาน ให้วัตถุ แล้วก็ยังจะเอาของแลกเปลี่ยน “อยากจะได้” ยังผูกใจยึดว่าของเรานะ นี้ของเรานะ นี้บุญคุณของเรานะ นี้ของเราทำนะ นี้ของฉันทนะ นี้ฉันทนะ ก็ยังเป็นภัย ยังไม่อภัย โลกก็ดี โกรธก็ดีเป็นตัวภัย

ในศาสนาพุทธนี้ชัดเจน โลก โกรธ หลง นี่เป็นตัว “ภัย” เป็นภัยทั้งของตนเองและผู้อื่น

(สมณะโพธิรักษ์ จากหนังสือ มหาทาน)

ดอกเตอร์ล้มฤทธิ์เชื่อเรื่องกรรม มีกัมมลัทธา คือเชื่อว่ากรรมมีจริง
มีวิปากลัทธา เชื่อเรื่องผลของกรรม
มีกัมมัสสกตาสัทธา เชื่อว่าสัตว์มีกรรมเป็นของของตน
และที่สำคัญมีตถาคตโพธิสัทธา
คือเชื่อในการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

ความตายเกิดได้ทุกขณะ

ใกล้เที่ยงวันอากาศยิ่งร้อนเพิ่มทวี ประเสริฐวางมือจากการขุดดินแล้วหลบแดดเข้าอยู่ใต้ร่มไม้พร้อมทั้งลับและผ่ากิ่งไม้ทำฟินไปด้วย กิ่งก้านไม้ที่เก็บรวม ๆ กองไว้มีมากพอทำฟินก่อไฟหุงต้มได้ทั้งปี ประหยัดไปได้โขอยู่ ส่วนก๊าซหุงต้มซื้อมานั้นเก็บไว้ใช้เวลาจำเป็น

การใช้ฟินก่อไฟนั้น ชาวชนบทส่วนใหญ่จะปฏิบัติสืบทอดต่อ ๆ กันมา เรียกว่าอยู่อย่างพอเพียง เน้นประหยัดเพื่อความอยู่ดีมีสุขสืบไป

เครือวัลย์ตีบจักรยานเลี้ยวเข้ามาจอดใต้ร่มไม้ใกล้ประเสริฐ

“พี่ ๆ ฉันทึ่งรู้ว่าพ่อ.ล้มฤทธิ์ตายแล้ว เขาว่าท่านขับรถยนต์ไปถึงหน้าโรงเรียนพอดับเครื่องเสิร์จก็วูบหมดสติไปเลย มีครูรีบนำส่งโรงพยาบาลแต่ไม่ทัน”

ประเสริฐรู้สึกเสียดายเพื่อนญาติธรรม ซึ่งเป็น

กำลังสำคัญมาก ๆ ที่เอาการะในหมู่กลุ่มมาตลอด จึงพูดขึ้นว่า “เป็นผู้ปฏิบัติธรรมหรือคนทั่ว ๆ ไปที่ไม่ได้ปฏิบัติธรรมอะไรเลย เมื่อตายแล้วร่างนั้นก็ จะเนาเหม็นแล้วผุพังไปเหมือน ๆ กัน”

“แล้วนักปฏิบัติธรรมกับผู้ที่ไม่ได้ปฏิบัติธรรม มันจะต่างกันที่ตรงไหนอย่างไรล่ะ” เครือวัลย์ยังไม่ค่อยจะเข้าใจนัก

“คนที่มารวมกลุ่มเป็นญาติธรรม (ปฏิบัติตนในกรอบของศีลห้าเป็นขั้นแรก) จะมีความมุ่งหมายขยันขอดยิ่งคือทุกคนต่างตั้งใจคิดสร้างสรรแต่เรื่องดี ๆ ยึดคุณงามความดีให้มั่นคงแบบเอาจริงมุ่งไปทิศทางเดียวกัน

“ยิ่งกลุ่มญาติธรรมที่ได้เข้าไปจับกลุ่มรวมตัวเป็นชุมชนหรือหมู่บ้าน เป็นกลุ่มคนที่มีศีลห้ามั่นคงแล้ว ความเข้มข้นในวัตรปฏิบัติก็ยิ่งจะลงตัว แม้คนในชุมชนนั้น ๆ จะมาจากต่างถิ่นต่างภาษาจาก

ภาคอีสาน ภาคเหนือ ภาคใต้ แต่ก็มียุทธการณเป็นหนึ่งเดียวกัน เช่น ผลิตอาหาร รวมทั้งพวกเครื่องใช้เข้ากองกลาง นำมากินใช้ร่วมกัน หลายคนรู้สึกว่ไม่จำเป็นต้องใช้เงินสักบาทเลยก็ยังมีอยู่ได้

“แต่ที่ล้ำคญยิ่ง เมื่อญาติธรรมเจ็บป่วยขึ้นม ก็จะมีคนคอยดูแลกันเหมือนญาติพี่น้องบ้านเดียวกัน ผู้น้อยจะคอยดูแลผู้ใหญ่ประดุจดังว่เป็นพ่อแม่กันจริง ๆ ผู้ใหญ่จะดูแลผู้น้อยกว่าก็ประดุจดังเป็นลูกหลาน โดยผู้ปฏิบัติธรรมทุกคนที่มาคอยช่วยเหลือดูแลผู้ป่วยคนแล้วคนเล่าต่างก็ไม่ได้หวังว่าจะได้เงินหรือลาภยศเป็นค่าตอบแทน เป็นความบริสุทธิ์ใจที่เปี่ยมล้นออกมาพึ่งแก่พึ่งเจ็บพึ่งตายกันอย่างแท้จริง

“ส่วนผู้ที่ไม่สนใจมาปฏิบัติธรรม ถึงจะเกิดมาเป็นพี่น้องร่วมสายเลือดเดียวกัน แต่ก็มักจะคิดแบบเดียวกัน คือมุ่งเป้าไปสู่ความร่ำรวยเพื่อตนและครอบครัวจะได้กินดีอยู่ดี ความเห็นแก่ตัวก็จะเพิ่มจัดขึ้น ๆ อย่างไม่รู้ตัว การจะเอื้อเพื่อแผ้วแผ้งบั้นแก่ญาติทางสายเลือดก็น้อยลง

“ญาติทางสายเลือดที่ไม่ได้ปฏิบัติธรรม หากโอกาสเป็นผู้จัดการทรัพย์สินสมบัติ เห็นลงข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์บ่อย ๆ ก็เรื่องอุปมรดกสมบัติ หรือหาวิธีเอาไปเป็นของตนให้ได้มาก ๆ พี่น้องแท้ ๆ บางทีก็อยู่แบบหันหลังให้กัน ไร่น้ำใจที่จะช่วยดูแลยามเจ็บไข้ได้ป่วย บางรายหนักถึงขั้นไม่เผาศพกันเลย

“ดังนั้นการสะสมหอบหวงสมบัติไว้ส่วนหนึ่งก็เพื่อจะเอาไว้เป็นเครื่องต่อรองให้ญาติที่ยังหนุ่มสาวให้มาคอยดูแลได้ช่วยเหลือในตอนทีเจ็บป่วยหรือคอยดูแลในช่วงของวัยชรา”

เครือวัลย์รู้สึกดีใจไม่น้อยที่บุญกุศลได้ชักนำให้มาพบกับผู้ปฏิบัติดีหลายคน และได้เป็นญาติธรรมของชาวอโศกนานหลายปี

ผอ.สัมฤทธิ์เป็นญาติธรรมเก่าแก่คนหนึ่งของกลุ่มทางนครพนม ท่านเคยไปร่วมงานปีใหม่งานพุทธาภิเษกฯ งานปลุกเสกฯ งานตลาดอาริยะงานอโศกรำลึก และงานมหาปวารณาที่ชาวอโศกจัดประจำทุกปี ผอ.สัมฤทธิ์ก็ไปร่วมงานเสมอ ๆ

ประเสริฐพอจะรู้ว่า ผอ.สัมฤทธิ์ท่านเป็นอีกผู้หนึ่งที่เป็นชาวอเทวนิยมเต็มตัว เพราะท่านเคยบอกว่าผีปอบผีแม่มายหรือผีที่โหด ๆ ก็ไม่มี (ไม่เชื่อในเรื่องผี ๆ เลย) และพวกเครื่องรางของขลังทั้งศาลพระภูมิท่านก็บอกว่า นั่นเป็นความเชื่อของผู้ไม่ได้ปฏิบัติธรรมตามแนวทางของพระพุทธเจ้าที่ถูกต้อง ส่วนผู้ปฏิบัติธรรมที่ถูกต้องแล้วจะเชื่อเรื่องกรรม มีกัมมัสถา คือเชื่อว่ากรรมมีจริง มีวิปากัสถา เชื่อเรื่องผลของกรรม กรรมที่บุคคลทำไม่ว่าดีหรือชั่วย่อมให้ผลเสมอ และมีกัมมัสสกตัสถา เชื่อว่าสัตว์มีกรรมเป็นของของตน และที่ล้ำคญดอกเตอร์สัมฤทธิ์มีตถาคตโพธิสถา คือเชื่อในการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

“ขอให้ท่าน ผอ.สัมฤทธิ์หรือดอกเตอร์สัมฤทธิ์จงเดินทางไปสู่บ้านหลังใหม่ที่มีอากาศครบ ๓๒ สมบูรณ์ แข็งแรง และให้มีสติปัญญาที่ฉลาดแหลมคม ครั้นเมื่อได้ฟังธรรมแล้วก็ขอให้บรรลุธรรมด้วยความเร็วไวเถอะนะ สาธุ” ☸

ขออนบ้น้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
“เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๔ ยินดีด้วย

ความเป็นสัตว์ไม่ได้อยู่ที่แห่งกอนดินดุกติก สัตว์ที่หมายคือ วิญญาณที่ยังเป็นสัตว์ มีอารมณ์ต่ำ สัตว์แบบโลกนั้นหยาบ ในทางธรรมหมายเอา จิต เจตสิก รูป นิพพาน ถ้าจับเรียนรู้อัตว์นี้ไม่ได้ ก็ฆ่าสัตว์ไม่ได้ ถ้าไม่รู้สัตว์ จะฆ่าสัตว์ได้อย่างไร

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ บรรยายทางเอก

ด้วยความปรารถนาดี
ครอบครัวคุณสมยศ เฉลิมพงศ์

การยึดอสังหาริมทรัพย์ของลูกหนี้ตามคำพิพากษานั้น
เจ้าพนักงานบังคับคดีกระทำโดยนำหนังสือสำคัญ
เช่น โฉนดที่ดิน หนังสือรับรองการทำประโยชน์ เป็นต้น มาเก็บรักษาไว้
หรือฝากไว้แก่บุคคลตามที่เห็นสมควร
เว้นแต่ทรัพย์นั้นจะไม่มีหนังสือสำคัญ หรือนำหนังสือสำคัญมาไม่ได้
และแสดงให้เป็นที่ประจักษ์
โดยการปิดประกาศไว้ที่ทรัพย์นั้นว่า ได้มีการยึดทรัพย์นั้นไว้แล้ว

การยึดทรัพย์

การยึดทรัพย์สินที่มีรูปร่างนั้นเจ้าพนักงาน
บังคับคดีกระทำโดยการนำทรัพย์ที่ยึดนั้นไปเก็บ
รักษาไว้ หรือฝากทรัพย์นั้นไว้ ณ สถานที่ใดหรือ
แก่บุคคลใดตามที่เห็นสมควรหรือมอบให้ลูกหนี้
ตามคำพิพากษาเป็นผู้เก็บรักษาทรัพย์นั้นโดยได้รับ
ความยินยอมจากเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ทั้งเมื่อ
มีการยึดแล้วเจ้าพนักงานบังคับคดีจะแจ้งรายการ
ทรัพย์ที่ยึดให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษาและผู้ที่เกี่ยวข้อง
ครอบทรัพย์ที่ยึดทราบ ทั้งต้องปิดประกาศแจ้ง
รายการทรัพย์ที่ยึดไว้ ณ สถานที่กระทำการยึด
หรือแจ้งโดยวิธีอื่นใดตามที่เจ้าพนักงานบังคับคดี
เห็นสมควร และต้องแสดงให้เป็นที่ประจักษ์ โดย
การประทับตราหรือวิธีอื่นใดตามที่เจ้าพนักงาน

บังคับคดีเห็นสมควรว่า ได้มีการยึดทรัพย์นั้นแล้ว

การยึดเรือ แพ ลัดหัวพานะ หรืออสังหาริมทรัพย์
มีรูปร่างอย่างอื่นของลูกหนี้ตามคำพิพากษา ซึ่งจะ
ต้องมีการจดทะเบียนกรรมสิทธิ์ไว้ตามกฎหมาย เช่น
รถยนต์ นอกจากเจ้าพนักงานบังคับคดีต้องดำเนินการ
ดังกล่าวข้างต้นแล้ว เจ้าพนักงานบังคับคดีต้องแจ้ง
นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่
จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นทราบ ถ้าได้มี
การจดทะเบียนกรรมสิทธิ์ไว้แล้ว ให้นายทะเบียนหรือ
เจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกการยึดไว้ในทะเบียน

การยึดหลักทรัพย์ที่เป็นหลักทรัพย์ตาม
กฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์
ของลูกหนี้ตามคำพิพากษา ต้องดำเนินการดังนี้

๑. ในกรณีไม่มีการออกใบตราสาร เจ้าพนักงาน บังคับคดีจะแจ้งรายการและจำนวนหลักทรัพย์ ที่ยึดให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษาและผู้ออกหลัก- ทรัพย์นั้นทราบ และเมื่อได้ดำเนินการยึดหลัก- ทรัพย์ดังกล่าวเสร็จแล้ว เจ้าพนักงานบังคับคดี จะสั่งให้ผู้ออกหลักทรัพย์ออกใบตราสารส่งให้แก่ เจ้าพนักงานบังคับคดี

๒. ในกรณีมีการออกใบตราสารแล้ว เจ้าพนักงาน บังคับคดีจะแจ้งรายการและจำนวนหลักทรัพย์ ที่ยึดให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษา ผู้ออกหลักทรัพย์ และผู้ครอบครองตราสารเท่าที่ทราบ รวมทั้งบุคคล ที่ต้องชำระหนี้ตามตราสารนั้น ทราบ และเมื่อได้ ดำเนินการยึดทรัพย์ดังกล่าวแล้ว เจ้าพนักงาน บังคับคดีจะนำตราสารนั้นมาเก็บรักษาไว้หาก สามารถนำมาได้

๓. ในกรณีที่หลักทรัพย์นั้นได้ฝากไว้กับศูนย์ รับฝากหลักทรัพย์ตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์ ผู้ฝากหลักทรัพย์และศูนย์รับ ฝากหลักทรัพย์ตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และ ตลาดหลักทรัพย์ ทราบ เพื่อปฏิบัติตามที่ได้รับแจ้ง จากเจ้าพนักงานบังคับคดี

๔. ในกรณีที่เป็นหลักทรัพย์ที่ไม่ออกใบตราสาร ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีแจ้งรายการและจำนวน หลักทรัพย์ที่ยึดได้จากลูกหนี้ตามคำพิพากษาและ ผู้ออกหลักทรัพย์ทราบ เพื่อปฏิบัติตามที่ได้รับแจ้ง จากเจ้าพนักงานบังคับคดี

ในกรณีที่ไม้อาจแจ้งบุคคลดังกล่าวข้างต้น เจ้าพนักงานบังคับคดีจะปิดประกาศแจ้งรายการ และจำนวนหลักทรัพย์ที่ยึดไว้ในที่แลเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำกาารงานของบุคคลเช่น ว่านั้น หรือแจ้งโดยวิธีอื่นใดตามที่เจ้าพนักงาน บังคับคดีเห็นสมควร และให้มีผลใช้ได้นับแต่เวลา ที่ประกาศนั้นได้ปิดไว้หรือการแจ้งโดยวิธีอื่นใดตามที่ เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควรนั้นได้ทำหรือได้ ตั้งต้นทำแล้ว

การยึดตัวเงินหรือตราสารเปลี่ยนเมื่ออื่นใด ของลูกหนี้ตามคำพิพากษา เจ้าพนักงานบังคับ คดีจะแจ้งรายการและจำนวนตัวเงินหรือตราสาร ที่ยึดให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษา ผู้ออกตัวเงินหรือ ตราสาร และผู้ครอบครองตัวเงินหรือตราสาร เท่าที่ทราบ รวมทั้งบุคคลที่ต้องชำระหนี้ตามตัว เงินหรือตราสารนั้น ทราบ และเมื่อได้ดำเนินการ ยึดทรัพย์ดังกล่าวแล้ว เจ้าพนักงานบังคับคดีจะนำ ตัวเงินหรือตราสารนั้นมาเก็บรักษาไว้หากสามารถ นำมาได้ ในกรณีที่ไม้อาจแจ้งบุคคลดังกล่าวข้าง ต้น เจ้าพนักงานบังคับคดีจะปิดประกาศแจ้ง รายการและจำนวนตัวเงินและตราสารที่ยึดไว้ใน ที่แลเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำกาารงาน ของบุคคลเช่นว่านั้น หรือแจ้งโดยวิธีอื่นใดตามที่ เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควร และให้มีผลใช้ได้ นับแต่เวลาที่ประกาศนั้นได้ปิดไว้หรือการแจ้งโดย วิธีอื่นใดตามที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควรนั้น ได้ทำหรือได้ตั้งต้นทำแล้ว

ในกรณีที่เห็นสมควรเจ้าพนักงานบังคับคดีอาจ ร้องขอให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้จำหน่ายตามราคา ที่ปรากฏในตัวเงินหรือตราสารหรือราคาต่ำกว่านั้น ตามที่เห็นสมควร ถ้าศาลสั่งยกคำร้องให้นำตัวเงิน นั้นหรือตราสารนั้นออกขายทอดตลาด

การยึดหุ้นของลูกหนี้ตามคำพิพากษา ซึ่งเป็น หุ้นส่วนจำกัดความรับผิดชอบในห้างหุ้นส่วน จำกัด หรือผู้ถือหุ้นในบริษัทจำกัด เจ้าพนักงาน บังคับคดีจะแจ้งให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษา และ ห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือบริษัทจำกัดที่ลูกหนี้ตาม คำพิพากษาเป็นหุ้นส่วนหรือถือหุ้น ทราบ ถ้าไม่ สามารถทำได้เจ้าพนักงานบังคับคดีจะปิดประกาศ แจ้งรายการและจำนวนหุ้นที่ยึดไว้ในที่แลเห็น ได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำกาารงานของ บุคคลเช่นว่านั้น หรือแจ้งโดยวิธีอื่นใดตามที่ เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควร และให้มีผลใช้ได้ นับแต่เวลาที่ประกาศนั้นได้ปิดไว้หรือการแจ้งโดย

วิธีอื่นใดตามที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควรนั้น ได้ทำหรือได้ตั้งต้นทำแล้ว

การยึดสิทธิบัตร ลิขสิทธิ์ในเครื่องหมายการค้า หรือสิทธิอย่างอื่นของลูกหนี้ตามคำพิพากษาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน หรือที่เกี่ยวข้องกันกับสิทธิดังกล่าว ซึ่งได้จดทะเบียนหรือขึ้นทะเบียนแล้ว เจ้าพนักงานบังคับคดีกระทำโดย แจ้งรายการสิทธิที่ยึดให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษาทราบ ถ้าไม่สามารถทำได้ เจ้าพนักงานบังคับคดีจะปิดประกาศแจ้งรายการสิทธิบัตร ลิขสิทธิ์ในเครื่องหมายการค้า หรือสิทธิอย่างอื่นของลูกหนี้ตามคำพิพากษาที่ยึดไว้ในที่แลเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของบุคคลเช่นว่านั้น หรือแจ้งโดยวิธีอื่นใดตามที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควร และให้มีผลใช้ได้นับแต่เวลาที่ประกาศนั้นได้ปิดไว้หรือการแจ้งโดยวิธีอื่นใดตามที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควรนั้น ได้ทำหรือได้ตั้งต้นทำแล้ว ทั้งแจ้งให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น บันทึกไว้ในทะเบียน

การยึดสิทธิในเครื่องหมายการค้าซึ่งยังมีได้จดทะเบียน ลิขสิทธิ์ ลิขสิทธิ์รับสิทธิบัตร ลิขสิทธิ์ในชื่อทางการค้าหรือยี่ห้อ หรือสิทธิอย่างอื่นของลูกหนี้ตามคำพิพากษาที่มีลักษณะคล้ายคลึงหรือเกี่ยวข้องกันกับสิทธิดังกล่าว ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีกระทำการโดยแจ้งการใช้สิทธิที่ยึดให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษาทราบ ถ้าไม่สามารถทำได้ เจ้าพนักงานบังคับคดีจะปิดประกาศแจ้งรายการสิทธิบัตร ลิขสิทธิ์ในเครื่องหมายการค้า หรือสิทธิอย่างอื่นที่ยังมิได้จดทะเบียนของลูกหนี้ตามคำพิพากษาที่ยึดไว้ในที่แลเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของบุคคลเช่นว่านั้น หรือแจ้งโดยวิธีอื่นใดตามที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควร และให้มีผลใช้ได้นับแต่เวลาที่ประกาศนั้นได้ปิดไว้หรือการแจ้งโดยวิธีอื่นใดตามที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควรนั้น ได้ทำหรือได้ตั้งต้นทำแล้ว ทั้งแจ้งให้นายทะเบียน

หรือพนักงานเจ้าหน้าที่จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น บันทึกไว้ในทะเบียน

การยึดสิทธิการเช่าทรัพย์สิน หรือสิทธิที่จะได้ใช้บริการต่าง ๆ ซึ่งอาจมีราคาหรือถือเอาได้ของลูกหนี้ตามคำพิพากษา เช่น บริการโทรศัพท์มือถือหรือโทรคมนาคม หรือบริการอื่นใดที่อาจได้รับจากทรัพย์สินหรือบริการของผู้อื่น เจ้าพนักงานบังคับคดีกระทำโดย แจ้งรายการสิทธิที่ยึดให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษาและผู้ให้เช่าหรือผู้ให้บริการ แล้วแต่กรณี ทราบ ถ้าไม่สามารถทำได้เจ้าพนักงานบังคับคดีจะปิดประกาศแจ้งรายการสิทธิการเช่าทรัพย์สินหรือสิทธิที่จะได้ใช้บริการต่าง ๆ ซึ่งอาจมีราคาหรือถือเอาได้ไว้ในที่แลเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของบุคคลเช่นว่านั้นหรือแจ้งโดยวิธีอื่นใดตามที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควร และให้มีผลใช้ได้นับแต่เวลาที่ประกาศนั้นได้ปิดไว้หรือการแจ้งโดยวิธีอื่นใดตามที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควรนั้น ได้ทำหรือได้ตั้งต้นทำแล้ว ในกรณีที่ได้มีการจดทะเบียนจะต้องแจ้งให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น บันทึกไว้ในทะเบียน

การยึดสิทธิของลูกหนี้ตามคำพิพากษาตามใบอนุญาต ประทานบัตร อาชญาบัตร ลัมปทาน หรือสิทธิอย่างอื่นของลูกหนี้ตามคำพิพากษาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันหรือที่เกี่ยวข้องกันกับสิทธิดังกล่าว เจ้าพนักงานบังคับคดีกระทำโดย แจ้งรายการสิทธิที่ยึดให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษาทราบ ถ้าไม่สามารถทำได้เจ้าพนักงานบังคับคดีจะปิดประกาศแจ้งรายการตามใบอนุญาต ประทานบัตร อาชญาบัตร ลัมปทาน หรือสิทธิอย่างอื่นของลูกหนี้ตามคำพิพากษาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันหรือที่เกี่ยวข้องกันกับสิทธิดังกล่าวไว้ในที่แลเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของบุคคลเช่นว่านั้น หรือแจ้งโดยวิธีอื่นใดตามที่เจ้าพนักงาน

บังคับคดีเห็นสมควร และให้มีผลใช้ได้นับแต่เวลาที่ประกาศนั้นได้ปิดไว้หรือการแจ้งโดยวิธีอื่นใดตามที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควรนั้นได้ทำหรือได้ตั้งต้นทำแล้ว และแจ้งให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่จดทะเบียนหรือที่มีอำนาจว่าด้วยการนั้น บันทึกไว้ในทะเบียน

การยึดอสังหาริมทรัพย์ของลูกหนี้ตามคำพิพากษานั้น เจ้าพนักงานบังคับคดีกระทำโดยนำหนังสือสำคัญ เช่นโฉนดที่ดิน หนังสือรับรองการทำประโยชน์ เป็นต้น มาเก็บรักษาไว้ หรือฝากไว้แก่บุคคลตามที่เห็นสมควร เว้นแต่ทรัพย์สินนั้นจะไม่มีหนังสือสำคัญ หรือนำหนังสือสำคัญมาไม่ได้ และแสดงให้เห็นที่ประจักษ์ โดยการปิดประกาศไว้ที่ทรัพย์สินนั้นว่า ได้มีการยึดทรัพย์สินนั้นไว้แล้ว แจ้งรายการทรัพย์สินที่ยึดให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษา บุคคลอื่นซึ่งมีชื่อในทะเบียนว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้น แจ้งเจ้าพนักงานที่ดินหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่จดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินนั้น ถ้าทรัพย์สินนั้นมีทะเบียน ให้เจ้าพนักงานที่ดินหรือพนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกการยึดไว้ในทะเบียน

ในกรณีที่ไม้อาจแจ้งลูกหนี้ตามคำพิพากษา หรือผู้มีชื่อในทะเบียนว่าเป็นเจ้าของได้ เจ้าพนักงานบังคับคดีจะปิดประกาศแจ้งรายการทรัพย์สินที่ยึดไว้ในที่แลเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของบุคคลเช่นว่านั้น หรือแจ้งโดยวิธีอื่นใดตามที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควร และมีผลใช้ได้นับแต่วันที่ประกาศนั้น ได้ปิดไว้หรือการแจ้งโดยวิธีอื่นใดตามที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควรนั้นได้ทำหรือได้ตั้งต้นแล้ว เมื่อได้แจ้งการยึดให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษาและเจ้าพนักงานที่ดินหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่จดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินนั้นแล้ว ให้ถือว่าเป็นการยึดตามกฎหมาย

การยึดทรัพย์สินอื่นเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์

เช่น สิทธิอยู่อาศัย สิทธิเก็บกิน เป็นต้น ต้องดำเนินการเช่นเดียวกับการยึดอสังหาริมทรัพย์

การยึดอสังหาริมทรัพย์ของลูกหนี้ตามคำพิพากษานั้น ให้มีผลในการยึดครอบคลุมไปถึง เครื่องอุปกรณ์ และดอกผลผลิตินัยของทรัพย์สิน เช่น เงินปันผล ค่าเช่า เป็นต้น ด้วย แต่ดอกผลธรรมดา เช่น ลูกสัตว์ ผลไม้ ดอกไม้ น้ำยาพารา เป็นต้น ที่ลูกหนี้ตามคำพิพากษามีสิทธิเก็บเกี่ยว เมื่อเจ้าพนักงานบังคับคดีได้แจ้งหรือปิดประกาศให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษา หรือผู้ครอบครองหรือดูแลทรัพย์สินทราบ จะมีผลด้วยต่อเมื่อแจ้งและประกาศด้วยว่าจะยึดดอกผลธรรมดานั้นด้วย

การยึดทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษานั้นจะมีผลดังนี้

๑. การที่ลูกหนี้ตามคำพิพากษาได้ก่อให้เกิด โอน หรือเปลี่ยนแปลงซึ่งสิทธิในทรัพย์สินที่ถูกยึดภายหลังที่ได้ทำการยึดไว้แล้วนั้น หากอาจใช้ยื่นแก่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาหรือเจ้าพนักงานบังคับคดีได้ไม่ ถึงแม้ว่าราคาทรัพย์สินนั้นจะเกินกว่าจำนวนหนี้ตามคำพิพากษากับค่าฤชาธรรมเนียม และค่าฤชาธรรมเนียมในการบังคับคดี และลูกหนี้ตามคำพิพากษาได้กระทำการดังกล่าวแก่ทรัพย์สินที่ถูกยึดเพียงส่วนที่มีราคาเกินจำนวนก็ตาม

๒. ถ้าลูกหนี้ตามคำพิพากษาได้รับมอบให้เป็นผู้รักษาทรัพย์สินที่ถูกยึด ลูกหนี้ตามคำพิพากษาชอบที่จะใช้ทรัพย์สินเช่นว่านั้นตามสมควร แต่ถ้าเจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นว่าลูกหนี้ตามคำพิพากษาจะทำให้ทรัพย์สินนั้นเสียหายหรือเกรงว่าจะเสียหาย โดยเจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นเองหรือเมื่อเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาหรือบุคคลผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดีร้องขอ เจ้าพนักงานบังคับคดีจะรักษาทรัพย์สินนั้นเสียเองหรือตั้งให้ผู้อื่นเป็นผู้รักษาทรัพย์สินนั้นก็

เอกภาพ...สามพลังสามประสาน

“อธิปไตย”ปวงชนชูเชิดชด
ชาติศาสน์กษัตริย์สัมพันธ์ผสานกัน

สามประสานยืนยงยังวิถี
ด้วยวิธีปกครองกระบวนกร

จักสืบทอดยีนยาวฤลุ่มสลาย
ปกครองคนใช้ง่าย “ปกครองใจ”

แอบแฝงใฝ่ประโยชน์สักการะ
เมินประชาหลงสภาแดนประเทือง

แก้ปัญหาในท้องร้อยปัญหา
รอคนจริงใจเด็ดมานำไทย

หากการเมืองน้อมนำ “ธรรม” เป็นหลัก
อันโครงการพระราชดำริปวง

มาเกิดมาผองไทยเปี่ยมสำนึก
อันเนื่องแต่หยาดเหงื่อแรงงานตน

ประจักษ์รัฐเทิดธรรมนำสร้างสรรค์
มวลประชายึดมั่นหยิ่งวิญญาน

ดุจชีวีเวียนว้ายในสงสาร
ดังเรียกขาน “ประชา-ธิปไตย”

ก็ด้วยเหตุมากมายตามวิสัย
นักการเมือง “จัญไร” เพราะการเมือง

วางภาระหน้าที่เคยคุษะเอียง
อภิปรายฟุ้งเฟื่องการเมืองไทย

ปวงประชารอคอยเลือกตั้งใหม่
การเมืองใสสะอาดปราศเล่ห์หลวง

ย่อมประจักษ์ประโยชน์สนอง “ในหลวง”
“ศาสตร์พระราชา” ลุล่วงเพื่อปวงชน

ร่วมจารึก “ประชาธิปไตย” ผล
เราทุกคนร่วมเกิดแก่เจ็บตาย.

๗

หนังสือ

พระพุทธเจ้า กับ มังสวิรัต

ขนาด ๑๔.๖ x ๒๑ ซม.

กระดาษกนอมสาขตา

จำนวน ๕๖ หน้า

ราคา ๓๐ บาท

จัดจำหน่ายโดย

ธรรมทัศน์สมาคม

โทร. ๐-๒๓๓๕-๔๕๐๖

๐๘-๙๙๖๗-๗๙๑๒

เจ้าชายสิทธัตถะทรงเป็นเชื้อสายกษัตริย์
ทรงเป็นชาวฮินดูชั้นสูง ซึ่งถือปฏิบัติเคร่งครัดในลัทธิฮินดู คือ
การไม่กินเนื้อสัตว์ตลอดชีวิต

ที่ปัจจุบันนี้เรียกว่า มังสวิรัต(งดเว้นบริโภคเนื้อสัตว์)

เจ้าชายจึงไม่ได้เสวยเนื้อสัตว์เลยตั้งแต่เล็กจนโต
ทรงมีพระเมตตาต่อสัตว์ตั้งแต่ทรงพระเยาว์แล้ว
ครั้งทรงออกบวช แล้วได้ตรัสรู้(รู้แจ้งสัจธรรม)

เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงบัญญัติศีลข้อที่ ๑ ขึ้นมา คือ

“ละการฆ่าสัตว์ เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์

วางทัณตะ(ท่อนไม้) วางศาสตรา(ของมีคม)แล้ว

มีความละอาย มีความเอ็นดู(เมตตา) มีความกรุณา(ลงมือช่วยเหลือ)

หวังเกิดประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่”

นี่เป็นพระมหากรุณาเพื่อช่วยเหลือสรรพสัตว์ให้พ้นภัย

พันทุกข์ทรมานจากน้ำมือชนทั้งหลายในโลก

เพลง เสรีหนึ่งเดียว

มีดนตรีในสายน้ำ
มีลำนำในสายลม
มีทริทริคกริตระงม
เป็นบทเพลงบรรเลงไพเราะ
มีแมกไม้ให้คำร้อง
มีทำนองในกอไผ่
มีเสรีในหัวใจ
จึงรู้สึกและลึกซึ้ง..

..ซึ่งในสรรพสิ่ง
ว่าแท้จริงรวมเป็นหนึ่ง
ลึกลับสาระจะจึง
มีอาจแปลกแยกตัวตน

หากหลอมรวมกันอยู่
เพื่อกอบกู้ผู้ทุกข์ทน
ด้วยใจไร้กังวล
หลุดพ้นท่วงปวงโลกีย์.

ดาวน์โหลดเพลง “เสรีหนึ่งเดียว”
ฟรีที่ [http://archive.org/
search.php?page](http://archive.org/search.php?page)
(ค้น เพลงสังฆกรรมชีวิต)

เพลง“เสรีหนึ่งเดียว” เดิมเป็นบทกวีของ“อิสรา” อาตมาพบเข้าก็รู้สึกชอบซึ่งใจทีเดียว จึงนำมาใส่ทำนอง เริ่มแต่งตั้งแต่ ๒๕ ธันวาคม ปรับไปแก้ไขไป ๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๒ ก็เสร็จ นับเป็นกวีบทแรกในกวีทั้งหลายของ“อิสรา”ที่อาตมาได้เอามาใส่ทำนองเป็นเพลงร้องขึ้นมา แล้วให้ ปฏิพล เหมวรานันท์ แยกเสียงประสาน แยกเสร็จแล้วปฏิพลเขาก็ร้องโอดโวยมาให้อาตมาฟัง พออาตมาฟังแล้วก็เห็นว่าเหมาะสมดีมากเลย จึงเอาเสียงร้องของปฏิพลที่ร้องนี้แหละเป็นจริงเลย เวอร์ชันแรกก็เกิดขึ้นด้วยประการฉะนี้ แล้วอาตมาก็ตั้งชื่อให้บทเพลงนี้ว่า“เสรีหนึ่งเดียว”ออกอัลบั้มและแผ่นลงเพลย์ ในชุด “จากผู้แพ้ถึงคนพยาม” วางตลาดในปี ๒๕๓๒ นั้นเอง ทุกวันนี้ก็ยังหาฟังจากยูทูบ หรือกูเกิล ได้อยู่

สำหรับเนื้อหาของเพลงนั้นก็ตามลีลาแห่งธรรมชาตินักกวีทั้งหลายที่นำเอาประดาศายลม แสงแดด”เป็นต้น อันเป็นธรรมชาติสามัญมาปรุงแต่งกวีภาพนั้น เป็นสื่อเชิงเปรียบเทียบนำให้คนเข้าใจลึกซึ้งเข้าไปหาสารสัจจะที่เจริญพัฒนาสูงขึ้นๆ ได้ ตั้งแต่ความเจริญแก่เพลงโลกีย์ธรรม จนกระทั่งเจริญเข้าขั้นเป็นเพลงโลกุตรระแทษัดเจนในศิลปะคือ“มงคลอันอุดม(เอตมมังคละมุตตมัง)” ของผู้มีภูมิสามารถ สื่อออกมาได้ เท่าที่ผู้พากเพียรทำงานทางธรรมอย่างแน่วแน่มิมีในตนเอง ตัวผู้สื่อเองลดตัวตนได้ แล้วพามวลมนุษย์เมตตากัน เสียสละช่วยเหลือกันและกันอย่างจริงใจ ให้คนมีจิตใจพัฒนาเป็นผู้บรรลธรรมถึงขั้นอัปปมัญญาหรือพรหมวิหาร ๔ ให้ได้ ซึ่งมนุษย์จะมีจิตใจเป็นคนเช่นนั้นได้ก็ต้องรู้ธรรมสัมมาทิฎฐิ แล้วประพฤติธรรมกันอย่างสัมมาปฏิบัติ

การตั้งปณิธานนี้มีใจปักมั่นแม้จะมีอุปสรรคสุดยากเย็นแสนเข็ญหนักหนาสาหัสต้องฝ่าฟันกันปานใดๆ ก็จะมีมุ่งมั่นไปให้มีผลสำเร็จสู่ความรวมกัน“เป็นหนึ่ง”ให้ได้ แน่วจริงแนใจ ไม่มีถอยถอยอน จะมุ่งมาดพากเพียรให้เกิดโลกุตรธรรมในตนให้ได้ แล้วสืบสานธรรม แพร่ธรรมของพระพุทธเจ้า อันตนแนใจว่า เป็นงานที่ดีที่สุดของความเป็นคน ไม่มีงานใดจะดีกว่านี้อีกแล้ว มี“งาน”นี้เท่านั้นที่จะทำให้คนเจริญถึงขั้นเป็นอารยชนจริงๆ ซึ่ง“คน”นั้นมี “ใจ”เป็นประธานสิ่งทั้งปวงนั้นแหละ ที่เป็น“ตัวเจริญ”แท้

เมื่อช่วยให้คนมีจิตใจเจริญเป็น“อารยชน”แล้ว คนก็จะสำนึกสำเหนียก“ช่วยคน”ประชาชนด้วยกัน โดยมี“เมตตา”จริงๆ พาคนให้พ้นทุกข์พ้นยาก พ้นการเบียดเบียน หยัดเช่นฆ่ากัน คนที่บรรลุ“ความรู้-ความจริง” ก็จะหันมาช่วยเหลือเกื้อกูลอุ้มชูอนุเคราะห์กันและกัน ทำประโยชน์ต่อคนหมู่มาก(พหุชนหิตายะ) ช่วยคนหมู่มากให้เป็นสุข(พหุชนสุขายะ) เพราะมี“ปัญญา”อันเป็นความฉลาดโลกุตรระเข้าใจกระทั่งถึงความเป็น“อุดุนิยาม-พีชนิยาม-จิตินิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม” เป็นผู้บรรลธรรมจริง จึงช่วยมวลมนุษย์และเอื้อโลกได้มากแน่แท้(โลกานุกัมปายะ) เพราะรู้ยังทั้ง“โลกาธิปไตย-อิตตาธิปไตย-ธรรมาธิปไตย”ครบสัมบูรณ์ ด้วย“ปัญญา”แท้มิใช่“เลโจ” จึงเป็นความฉลาดของ“อารยชน”จริงๆ ผู้จริงใจ

❖ สมณะโพธิรักษ์
(๓๑ มี.ค. ๖๑)

